

Hồi thứ 1

ĐỊA NGỤC TIÊU CỤC

Ngày 11 tháng Chạp, một trận mưa tuyết chưa từng thấy đã đổ ngập xuống cả vùng Phi Điều Trấn và người ta cảm thấy sát khí ghê gớm không rõ từ đâu như sắp chụp xuống gây tang tóc cho Mã Gia Trang.

Mã Gia Trang tọa lạc nơi phía Bắc Điều Trấn, phía Nam giáp sông Lạc Thủy và Mã Gia Trang nằm trên đường đi đến Hồ Điệp Thành và Cốc.

Tại Phi Điều Trấn chủ nhân của Mã gia trang, có quyền lực tuyệt đối, có thể xử lý mọi tranh chấp trong trấn.

Chủ nhân Mã gia Trang là Mã Tượng Hành cũng là Chúa tể Phi Điều Trấn, điều này không phải mới gần đây mà bắt nguồn từ trăm năm trước, Mã gia Trang đã khống chế toàn bộ Phi Điều Trấn. Trong vòng chu vi trăm dặm gần Phi Điều Trấn, tối thiểu có khoảng mười hai tiểu trấn giống như Phi Điều Trấn, nhưng Phi Điều Trấn vẫn ở địa vị cao hơn. Vì Mã gia Trang không những chỉ bảo vệ cho Trấn nhả mà còn bảo vệ luôn cho mười hai tiểu trấn chung quanh đó nữa.

Gần năm trăm dặm chu vi, hưởng được sự thái bình cả trăm năm nay, hoàn toàn nhờ vào thực lực của Mã gia Trang. Không một kẻ giang hồ nào dù Hắc hay Bạch Đạo dám cả gan đụng đến Mã gia Trang.

Nhưng mọi chuyện trong cuộc đời vốn không có gì là bất biến.

~~Đến nay cả trăm năm nay~~ sẽ không còn nữa, mà một tai kiếp khủng khiếp đã giáng xuống Mã gia Trang.

Ngoài trời tuyết rơi mù mịt, nơi Đại sảnh trong Mã gia Trang, Mã Tượng Hành mình mặc chiếc áo ấm làm bằng lông chim Điều đang nửa ngồi nửa nằm trên một cái ghế lót bằng da gấu.

Mã Tượng Hành vẻ mặt dăm chiêu, như đang lo nghĩ một việc gì vô cùng khó xử.

Hôm nay, toàn bộ gia nhân, đệ tử gần trăm người không ai dám rời khỏi nhà, đó là mệnh lệnh của Mã Tượng Hành.

Hai mươi sáu năm nay, từ khi phụ thân Mã Tượng Hành qua đời, gã trở thành Chúa tể duy nhất ở đây.

Trong khoảng thời gian này chỉ có một người duy nhất dám chống lại lệnh của gã, đó là Hoa Thúy Bích vợ gã.

Hoa Thúy Bích diện hình của loại đàn bà gương mẫu.

Thế mà ba năm trước đây, nàng đã chống lại lệnh của chồng, nửa đêm, dẫn mười hai đệ tử đến thẳng một tiêu cục cách nhà sáu trăm dặm, cùng quyết đấu với tiêu cục ấy một trận vô cùng ác liệt.

Trận đánh ấy, kết quả khiến Mã Tượng Hành phải dẫn thêm một số đệ tử nữa đến cứu viện, cuối cùng chỉ còn sống sót bốn người, riêng Hoa Thúy Bích thọ thương nặng.

Về nhà Mã Tượng Hành mang vợ ra xử tử vì đã trái lệnh gã.

Trận ác chiến kia vô cùng lạ lùng và đầy bí ẩn, không ai biết vì sao Hoa Thúy Bích phải mạo hiểm, đem thuộc hạ đến một tiêu cục xa xôi để hỏi tội tiêu cục ấy ? ! Đồng thời mọi người đều cho rằng Mã Tượng Hành xử chết vợ mình như

vậy là quá khắt khe, tàn độc. Vô luận thế nào, Hoa Thúy Bích cũng đã chết ! !

Mã Tượng Hành gây cho mọi người ấn tượng hẳn là con người quá tàn khốc, quá vô tình, và từ đó người ta cảm thấy e ngại khi gần gã và không ai dám trái lệnh gã nữa...

Giờ càng lớn, tuyết rơi càng dày, trong nhà ngoài Mã Tượng Hành, không còn một ai khác nữa.

Hiển nhiên gã đang đợi một ai đó, hay đang đợi một tai biến sắp xảy đến cho Mã gia Trang.

Phải chăng gã đang đợi kẻ thù ?

Giữa một không gian mờ mịt tuyết phủ, cả gia trang tuyệt đối không một tiếng động, một sự yên lặng đáng sợ.

Bỗng nhiên, cánh cửa nhà Mã gia Trang phát ra một tiếng "ầm" rất lớn xé tan không khí.

tính mệnh, cánh cửa bằng gỗ lim rất kiên cố bị phá tung một lỗ lớn.

Kẻ phá cửa là một nữ nhân.

Gió lạnh từ núi xa thổi tốc vào nhà. Gió hết sức lạnh mang theo một mùi hương thơm dịu dịu.

Mã Tượng Hành tròn tròn đôi mắt dán vào mặt nữ nhân vừa xuất hiện nơi cánh cửa. Năm mươi năm nay hắn chưa thấy được một nữ nhân nào đẹp đến thế.

Nàng mặc áo lụa mềm mỏng màu hồng.

Chiếc áo này, nhìn vào biết ngay hoàn toàn không thể ngăn được gió lạnh, thế mà nàng hình như không hề có chút gì là bị lạnh.

Nàng không lạnh càng làm cho Mã Tượng Hành mặc dù đang mặc chiếc áo lông Điều dày cộm lạnh phát run lên.

Đó là vì trong lòng hắn lạnh ra. Trong nhà ánh đèn sáng rực rỡ. Dưới ánh đèn sáng, nữ nhân mặc áo hồng càng tăng thêm vẻ thần bí và càng tăng thêm nét mỹ lệ.

Nàng đưa đôi mắt long lanh nhưng không kém phần lạnh lẽo nhìn chung quanh.

Mã Tượng Hành trừng mắt, đột nhiên gã mỉm cười :

— Cô nương phải chăng là Hoa lão đại ở Địa ngục tiêu Cục ?

Nữ lang nhè nhẹ gạt đầu :

— Ta là Hoa lão đại, em gái duy nhất của Hoa Thúy Bích.

Mã Tượng Hành biến sắc ! Qua một lúc lâu, gã mới cố cười nhạt :

— Hoa Thúy Bích là chị của Cô nương, mà cô nương dám tự xưng là “Lão Đại” ư ? ?

Hoa lão đại thở dài :

— Đó là điều chẳng quan hệ gì, ta chỉ hận
thư thư ta lấy làm người chồng...

Mã Tượng Hành hét lớn :

— Ta đây đã bạc đãi Hoa Thúy Bích điều
gì ?

Hoa lão đại mỉm cười :

— Thư thư ta chết vì tay ai, người giảng hồ
đều biết rất rõ.

Mã Tượng Hành lộ vẻ rất đau khổ :

— Thủ đoạn của Cô nương độc ác lắm, định
lợi dụng xác chết của chị mình ư ? Ngày trước
nếu ta không giết chết Hoa Thúy Bích sợ rằng
sau này nàng còn chết thê thảm gấp trăm lần
hơn như thế !!

Hoa lão đại cười nhạt :

— Thế sao người không dám giải thích cho
giảng hồ hiểu rõ những vấn khúc ấy ?

Mã Tượng Hành quát lớn :

— Ta chỉ cần không tự thẹn đối với thiên
hạ, hà tất cần nhiều lời giảng giải với ai ?

Hoa lão đại nhún vai :

— Chỉ sợ người có giải thích cũng chẳng ai
tin !

Mã Tượng Hành nghiêng rằng, đột nhiên gã
rút dưới lớp da gấu ra một thiết trượng. Hoa lão
đại vẫn thản nhiên :

— Phải chăng đó là “Phá băng thần
Trượng” ? Tiếc rằng chiếc trượng này của người
ngồi việc dùng để khiêng xác người, tuyệt đối
chẳng dùng được vào việc gì khác nữa đâu ? !

Mã Tượng Hành không đáp lại. Hoa lão đại
cười :

— Bất cứ ra sao, đêm nay người cũng khó mà thoát nạn tai, trừ phi...

Mã Tượng Hành cười gằn :

— Trừ phi thế nào ?

Hoa lão đại nhìn gã và nói từng tiếng :

— Nếu người chịu giao "Bách Mã Đồ" ra, ta sẽ cho người con đường sống !

Mã Tượng Hành cười ngất :

— Đừng mơ mộng. "Bách mã Đồ" tuyệt đối không thể rơi vào tay ai...

Hoa lão đại cười lạnh lớt :

— Việc gì mà vội, ta cũng chẳng cần vội vàng vì "Bách Mã Đồ" đang do con gái người cất giữ, chỉ cần ta giết chết người, con gái của người làm sao có đủ bản lĩnh giữ mãi "Bách Mã Đồ" ?

Dưới ánh đèn, gương mặt của Hoa lão đại,

đù nói gì cũng không kém phần nhu hòa mỹ lệ. Nhưng Mã Tượng Hành tuyệt đối không quen trước mắt gã là nữ nhân đẹp đẽ này vẫn là "Hoa Lão Đại" của Địa Ngục Tiêu Cục tên thực là Hoa Như Chu.

Tuy Địa Ngục Tiêu Cục tên gọi là "Tiêu Cục" nhưng chẳng bao giờ vận chuyển hàng hóa. Tên tiêu sư ở đó chỉ biết giết người.

Nói khác đi, đây là một tổ chức chỉ lấy chuyện giết người làm kế sống.

Tổng tiêu Đầu của "Địa Ngục Tiêu Cục" không phải là Hoa Lão Đại.

Hoa Như Chu tuy xưng là "lão đại" nhưng lại không phải Tổng tiêu Đầu.

Tổng tiêu Đầu của nó là ai ?

Đến tận bây giờ, trên giang hồ không một ai biết.

Có người ngờ là "Sát thủ Chi Vương" Tư Mã Huyết.

Không, không có điều gì làm chứng cơ ca.

Riêng về Tư Mã Huyết, y chẳng một lần phủ nhận.

Có người tin chắc y đúng là Tổng Tiêu Đầu, cũng có người cho rằng y cố che dấu chân tướng.

Không biết điều tin chắc ấy, đúng được mấy phần trăm mà vẫn không thấy Tư Mã Huyết phủ nhận hay xác nhận bao giờ. Chỉ có việc này là đúng :

— Càng ngày Địa Ngục Tiêu Cục càng có nhiều hành động tàn ác.

Không ít người giang hồ hào kiệt thành danh đã chết dưới tay thủ hạ của Địa ngục Tiêu Cục.

Chuyện khiến cho mọi người lo sợ và kinh

đị là, bất cứ lúc nào tiếp nhận được một chuyển làm ăn, Địa ngục Tiêu Cục đều báo trước cho nạn nhân biết kỳ hạn mà mình phải chết.

Bất kể nạn nhân là ai, hễ có người đến thuê giết, Địa ngục Tiêu Cục liền giết chết người được chỉ định phải giết.

Từ trước đến giờ chưa có ai ngoại lệ.

Trước khi Tiêu Cục ra tay giết người, thì trước cửa Tiêu Cục kéo lên một lá cờ màu máu, trên cờ đề tên nạn nhân bằng chữ trắng, đồng thời cho biết luôn ngày giờ phải chết của nạn nhân. Vài năm nay, bất cứ ai có tên trên lá cờ máu ấy đều chết y như hạn định của Địa ngục Tiêu Cục.

Có người khi thấy tên mình trên cờ, sợ hãi quá bỏ nhà chạy trốn, nhưng kết quả là chết càng mau lẹ và thê thảm hơn.

Trong Địa ngục Tiêu Cục kẻ có quyền lực

lớn nhất là Tổng tiêu Đầu. Nhưng tên Tổng tiêu Đầu ấy rất bí mật, xưa nay chưa ai biết rõ chân diện mục y ra sao ?

Trừ Tổng Tiêu Đầu ra, người có địa vị tiếp theo là Hoa Như Chu.

Từ ngày có Địa ngục Tiêu Cục đến nay, có không ít vô lâm hảo thủ chết dưới tay Hoa Như Chu.

Có thể kể đại khái :

Tể Nam Kiếm Thánh Thâm quý Thanh.
“Thái hồ song tuyết Thượng Quang huynh đệ,
Nga Mi sơn (Tinh Huyền Đại sư). Lạc Dương thần Quyền (Tổng lập Phương)...

Đối với những người kể trên, Mã Tương Hành không lạ. Vô công của họ thế nào, già hiểu rất rõ.

Họ đều là cao thủ vô lâm hiện thời, võ công

không hề thua kém gã. Vậy mà không một ai trong bọn họ địch lại Hoa Như Chu.

Có người không phải chỉ một mình ứng chiến khi được báo trước, như “Lạc Dương Thần Quyền” Tổng Lập Phương đã tập hợp mười cao thủ quyết chiến với Hoa Như Chu. Kết quả càng thêm thê thảm :

— Toàn bộ đều chết dưới tay Hoa Như Chu.

Do đó, mặc dù Hoa Như Chu rất mỹ lệ, phung mọi người trong giang hồ đều sợ nàng hơn sợ bất cứ tên đại đạo gian ác nào khác.

Bất cứ giết ai, Địa ngục Tiêu Cục đều do người ta thuê mướn, chỉ có lần này Hoa Như Chu sát thủ là không có ai thuê mướn. Mục đích của nàng nhằm vào bức “Bách Mã Đồ” của họ nhà Mã. Đồng thời cũng nhằm mục đích tia dẫn các thế lực trong vô lâm có liên quan với Hồ Điệp Thành và Y Cốc.

Trong võ lâm hiện thời có ba tổ chức hắc đạo, trong bóng tối đã ngầm liên kết với nhau hầu thống trị võ lâm bằng bạo lực. Đó là Địa Ngục Tiêu Cục, Vô Dịch Môn và một bọn ở quan ngoại xa xôi đó là Hải Ma Thuyền.

Hôm nay tại họa giáng xuống Mã gia Trang có cũng nằm trong ý đồ thâm hiểm của bọn chúng.

"Bách Mã Đờ" là bảo vật truyền đời của họ Mã, nhưng rất ít người trên giang hồ biết.

Hoa Như Chu tiên gan dên Mã Tượng Hành, nâng trầm mặc một lúc lâu rồi nói :

— Bằng vào võ công của ngươi, không đủ để chống lại Địa Ngục Tiêu Cục đâu, để tránh những điều bi thảm hơn, ngươi nên đưa "Bách Mã Đờ" ra đây.

Mã Tượng Hành lạnh lùng đáp :

— Hừ, không bao giờ có chuyện ấy.

Mặt Hoa Như Chu biến thành một tầng băng.

— Nói nhẹ không nghe, ta không ngờ người sống đến ngàn tuổi này mà còn hồ đồ ngu muội đến thế :

Đột nhiên "Phá Băng Thần Trụ" nhắm Hoa Như Chu đánh tới.

Trận ác chiến bắt đầu trong Mã gia Trang.

Ngoài Mã gia Trang không xa lắm có một quán rượu nhỏ bên vệ đường. Nơi đây là chỗ bán rượu duy nhất ở Phi Điều Trấn. Hiện tại đang là nửa đêm, mưa tuyết rất lớn nên quán rượu đóng cửa sớm hơn thường nhật, nhưng bên trong vẫn còn ánh đèn.

Quán rượu vừa đóng cửa lại, bỗng có tiếng

người kều của. Không phải một người, mà là năm người mặc áo toàn màu đen.

Người chủ quán rượu là lão già họ Lạc năm nay đã ngoài sáu mươi, nhưng trông dáng vẻ còn rất tráng kiện.

Cửa vừa mở, bọn năm hán tử xông vào liền, một dao xuyên qua người lão, lại thêm một tên nữa đánh vào đầu lão một chưởng. Đáng thương thay, lão chẳng hiểu nguyên nhân vì sao mình lại chết dưới độc thủ, lão hoàn toàn khôn, hề đắc tội với năm hắc y ấy, cũng chẳng có thù oán, tại sao lão lại bị thâm tử?

Câu trả lời rất giản dị :

— Trong năm hắc y này không ai có một đồng xu, mà bọn chúng lại đang lên cơn thèm rượu.

Chúng thèm rượu đến độ không nhịn được nữa, sau khi giết chết lão chủ quán, chúng lấy

hết rượu trong quán ra uống vô cùng thống khoái.

Trên thế gian có người rất tàn khốc, dã man, chỉ cần một việc nhỏ cũng có thể giết người.

Bản tàn ác này chính là “Hắc tâm ngũ Độc”, chúng là bọn đồ đệ xa đời của Hắc tâm Bang sáu mươi năm về trước.

Hắc tâm Bang bị tan rã là do Tuyết Phong Lão Tổ.

Tông Tuyết Lão Tổ là một cao thủ đệ nhất vùng cực Bắc, võ công Lão Tổ xuất thần, nhập hóa, xưa kia chỉ một thanh Phong tuyết Dao Lão Tổ đã tung hoành khắp Đại giang Nam, Bắc chưa hề gặp địch thủ.

Hiện nay Phong Lão Tổ đã qua đời, Phong tuyết đao đã truyền qua tay Tuyết Dao lẫm tử.

Còn về Hắc tâm Lão Tổ là người thế nào ?

Hắc tâm lão tổ, tên Lam thiện Tường người ở đất Giang Nam. Lão tuy tên là Thiện Tường, nhưng chẳng có chút gì là “Thiện” (hiền từ) và “Tường” (Đẹp) cả.

Không một ai biết rõ võ công của lão xuất phát từ môn phái nào, nhưng mọi người đều biết đạo pháp của lão không thua kém gì Phong Tuyết Lão Tổ bao nhiêu.

Vào lúc bốn mươi tuổi, lão sáng lập Hắc tâm Bang và tuyên bố ngoại hiệu của mình là Hắc tâm lão tổ.

Sau khi “Hắc tâm Bang” được thành lập, những người trong giới võ lâm cùng lương dân suốt một dãy Liêu Ninh khốn đốn vì bọn chúng.

Tổng Đàn “Hắc tâm Bang” đặt tại Như Ương, lão mời mười vị lạt ma từ tây vực đến trợ giúp, với ý đồ tự xưng là Minh Chủ võ lâm ở

Liêu Ninh. Dã tâm lão rất lớn, thù đoạn lão lại tàn độc.

Chỉ trong vòng nửa năm, Hắc tâm Bang gây không biết bao nhiêu tội ác. Những cuộc tàn sát đẫm máu luôn xảy ra, làm cho những người trong giang hồ, kể cả các môn phái luôn sống trong tình trạng lo sợ ngày đêm.

Thấy Hắc tâm Bang càng ngày càng lộng hành, Tuyết Phong Lão Tổ, một thân, một dao đến Như Ương hỏi tội Hắc tâm Bang. Hắc tâm lão ma giao đấu với Tuyết Phong Lão Tổ một trận kinh hồn suốt hai ngày đêm. Sau cùng lão ma bị Tuyết Phong Lão Tổ đánh bại, mang nhiều thương tích đào thoát. Mười lạt ma nếm chết, nửa bị thương. Trận ác chiến có một không hai này, đến nay trên giang hồ còn truyền tụng.

Tuyết Phong Lão Tổ không muốn truy sát nên lão ma mới thoát chết. Từ đó Hắc tâm Bang

tan rã và lão ma cũng tuyệt tích trong hồ.

Vô lâm được yên ổn một thời gian không lâu. Lão ma đã có truyền nhân, hắn có biệt hiệu là "Ác Quan tử" tên Hương Tuyết. Hương Tuyết là đệ tử duy nhất được lão ma truyền y bát. Hương Tuyết thay thế địa vị của lão ma ngày trước, và tiếp nối con đường làm ác của lão ma.

Hương Tuyết bây giờ tuổi tác cũng đã cao và lão đã thấu nhận được hăm đệ tử có hiệu xưng là "Hắc tâm ngũ độc". Người đại huynh trong bọn Hắc tâm ngũ độc là tên có tính tình rất cô độc, cao lêu nghêu vào khoảng tuổi trung niên tên hắn là "Đạo" họ "Giả".

Bình thời Giả Đạo rất ít khi mở miệng, cũng rất ít khi động thủ, nhưng nếu hắn xuất thủ nhất định hoặc chết hoặc bị thương, vì vậy hắn xuất thủ rất cẩn thận. Hắn không thích mang theo vũ khí. Vũ khí lợi hại nhất của lão là

trong điều tra".

Tên thứ hai trong Hắc tâm ngũ độc là nhân Thiên Đồ. Thân Thiên Đồ chỉ kém Giả Đạo vài tuổi, nhưng thoạt nhìn người ta thấy trẻ hơn Giả Đạo rất nhiều. Hắn không thấp nhưng không gầy, nhưng song quyền của hắn lớn bằng cái đầu đứa trẻ. Rất ít người trúng một quyền của hắn mà sống sót.

Quyền cước của hắn đã lợi hại, song đao áp mọi thực sự đáng sợ hơn.

Đao pháp của Hắc tâm lão tổ truyền dạy, hắn đã luyện thành sáu thành hóa hầu.

Trên giang hồ đã có nhiều người cao thủ vô cùng bị "ngũ hoàn Đại Đạo" của hắn chém bay đầu.

Người thứ ba niên kỷ còn rất trẻ, nhưng lại có cái tên trái ngược là "Học Phát Đông nhan." Hiện nay hắn ước độ ba mươi năm tuổi, nhưng từ

mười năm trước tóc hần đã bạc trắng, hần họ Tiết tên Nhuận Vô. Tiết Nhuận Vô vốn là kiếm thủ của "Chân cơ sơn trang" mười lăm năm trước đã trốn bảo kiếm của Sơn Trang rồi đến xin làm đệ tử của Hương Tuyết.

Sau đó dưới thanh bảo kiếm trộm cắp kia, hần đã giết nhiều anh hùng hảo hán.

Tên thứ tư trong bọn là một người lùn tí, nhưng lại có họ là Cao Cự Nhân, làm người ta tưởng, hần phải là một con người vừa cao, vừa to. Thực tế ngược lại.

Cao Cự Nhân chỉ cao có năm xích, ba thước do đó vừa không cao vừa không lớn với bất cứ ai, hần cũng lùn hơn cả cái đầu. Thế nhưng trong Hắc tâm ngũ Độc, đao pháp của Cao Cự Nhân nổi tiếng nhanh hơn tất cả.

Tên thứ năm là Điều Bàn, hiệu xưng "Tiêu lang Quân", là một mỹ nam tử, hần mới ha-

mười tám tuổi, được nhiều nữ nhân ưa thích. Có khi đồn là Hoa như Chu có lần ngủ với hần. Nhưng thực ra Hoa Như Chu mê hần hay hần mê Hoa như Chu không ai biết rõ. Bất cứ ai không là nữ nhân lọt vào tay hần nhất định phải chết, vì lòng dạ hần độc ác nhất so với các sư huynh hần.

Trong bữa tiệc rượu hôm nay, Điều Bàn đã uống hết tối thiểu 15 cân rượu vào bụng thế mà hần vẫn tỉnh táo như thường. Cao Cự Nhân uống rất ít mà mặt đã đỏ gay như trái táo chín. Hần uống rất ít nhưng vẫn không bằng Giả Đạo chưa sấm giọt rượu nào.

Giả Đạo là Đại Huynh của bọn Ngũ Độc, bình thường hần rất ít nói, còn tiêu lượng thì kém hơn bất cứ tên nào trong bọn.

Đang lúc ấy Điều Bàn vừa mang ra thêm một bình rượu lớn nữa còn đóng kín nút. Giả

Đạo đột nhiên lạnh lùng gọi giắt lại :

— Lão ngu đệ...

Điều Bàn giắt mình, mỉm cười :

— Đại huynh sợ ta uống quá nhiều làm lỡ việc chăng ?

Già Đạo nghiêm giọng :

— Chúng ta đến nơi này không phải chỉ để uống rượu.

Điều Bàn đành đặt bình rượu xuống. Ngoài cửa quán rượu bỗng vọng đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Vó ngựa tới gần rồi dừng hẳn ngoài cửa quán. Sau đó tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Tiếng gõ rất nhẹ, nhưng chỉ gõ ba tiếng, người ấy liền vỗ thùng một lỗ lớn.

Năm tên "Hắc tâm ngũ Độc" mặt lộ sát

hi. Từ lỗ lớn cánh cửa lộ ra một khuôn mặt, lỗ ba thùng lớn nhưng bị khuôn mặt ấy hoàn toàn che khuất. Vì khuôn mặt người này rất to và mập. Cao cự Nhân cười lạnh một tiếng, tả thủ nâng lên, hai mươi viên đạn, đồng thời nhắm xuống lỗ thùng cửa bay tới.

Hốt nhiên khuôn mặt mập mập kia biến mất, lại xuất hiện một bàn tay to lớn. Hai mươi viên đạn từ từ rơi xuống bàn tay to lớn ấy.

Ánh đèn đang sáng trong quán rượu đột nhiên trở nên u ám. Cao Cự Nhân quát to :

— Cao nhân nào ngoài cửa dõ trò dọa trẻ

Ngoài cửa có tiếng cười nhạt.

— Trong nhà có mùi rượu thơm quá, cho ta nếm thử một chút được không ?

Cao Cự Nhân biến sắc.

Người bên ngoài lại nói :

— Ngoài này lạnh chết người đi được, mau mở cửa cho lão gia vào với.

Tiết Ngân Xứ này giờ làm thính, đột nhiên bước ra mở toang cánh cửa, bọn Hắc tâm ngũ Độc nhìn ra.

Người kia rét run là phải, vì y chỉ mặc một chiếc áo mỏng tanh. Cứ mặc như y nếu người tầm thường, chắc đã chết cóng mất rồi, nhưng đương nhiên, y không phải là người tầm thường và tay đang ôm một vò rượu.

Vò rượu này gần như là một bêu kỷ của y. Y chính là Hàng Châu Đường Môn Đại Thiệp Gia, Đường Trúc Quyền có môn công “Ngũ tuyệt Chi Pháp” danh chấn võ Lâm. Hắc tâm ngũ Độc tuy trước đây chưa hề gặp Đường trúc Quyền nhưng bây giờ vẫn nhận ra y.

Tiết Ngân Vũ buột miệng thốt trước tiên :

— Đường Trúc Quyền ?

Người đó cười ha ha ưỡn ngực ra :

— Người nhìn ta thấy có giống “Thiên hạ đệ nhất” Đại Tẩu Quỷ như người ta vẫn gọi hay không ?

Tiết ngân Vũ cau mặt :

— Vò rượu của người đã cạn sạch rồi phải không ?

Y cười tươi :

— Từ Hàng Châu đến đây, dù có đến một ngàn dặm, vò rượu ta cũng uống cạn sạch !

Tiết Ngân Vũ gần giọng :

— Thực, người có phải là Đường Trúc Quyền không ?

Y đáp :

— Lão gia đúng là Đường Trúc Quyền. Xin

bởi một lời :

— Lão chủ quán phải chăng đã ngủ say ?

Cụ nhân cười lạnh :

— Địch xác lão đã ngủ, nhưng không phải ngủ say mà là ngủ không bao giờ thức dậy nữa.

Đường Trúc Quyền, yên lặng một lúc, rồi thở dài :

— Hắc tâm ngũ Độc thực đúng là tàn ác, đi đến đâu không còn ai sống nổi nữa.

Cao Cụ Nhân đáp :

— Người nói thật không sai, tiếc rằng đến chính người cũng sắp biến thành xác chết đó ! !

Hốt nhiên, Đường Trúc Quyền nhìn vào thanh kiếm của Tiết Ngân Vũ :

— Vị huynh đệ này, hình như lại lịch thanh kiếm huynh đệ đang cầm có vấn đề đó ! !

Tiết Ngân Vũ lắc đầu :

— Kiếm của ta chẳng có vấn đề gì đâu.

Đường Trúc Quyền kêu to :

— Ô, kiếm không có vấn đề, hay là sợ có vấn đề !

— Cái yết hầu của người, cái ngực của người và còn mắt của người sẽ có vấn đề với thanh kiếm của ta, chứ có gì đáng sợ ?

Đường Trúc Quyền đưa tay lên sờ cổ, uốn ngược trên mắt lên :

— Đúng vậy, cổ lão gia rất cứng, ngực lão gia rất dày, và mắt lão gia rất sáng, điều này không sao thay đổi được.

Tiết Ngân Vũ cười khẩy :

— Nếu như cổ người bị một kiếm xuyên ngang, ngực người bị một dao chém ngang, người dường như nó sẽ thế nào không ?

Đường Trúc Quyền kinh ngạc :

— Ai có bản lãnh dùng Đao, Kiếm đâm trúng cổ và ngực lão gia được ?

Tiết Ngân Vũ cười lạnh, kiểm xét liên tục lúc đáp :

— Chính là năm người chúng ta !

Nói dứt câu ngân ngui ắt, mũi kiếm của hắn đã đâm tới cổ và ngực của Đường Trúc Quyền.

Kiểm pháp của Tiết Ngân Vũ chưa phải là kiếm pháp nhanh nhất trong thiên hạ. Trong thiên hạ chẳng có ai đáng xưng là “Thiên hạ tối Khoái Kiếm Pháp” (Kiếm pháp mau nhất trong thiên hạ). Đến Kiếm Pháp của “sát thủ Chi Vương”, Tư Mã Huyết cũng chưa đáng gọi là mau nhất thiên hạ.

Do đó Kiếm Pháp của Ngân Vũ chỉ đáng

gọi là nhanh như điện để hình dung thôi. Kiếm Pháp chân chính mau như điện trong giang hồ cũng rất hiếm thấy, vậy Kiếm Pháp của Tiết Ngân Vũ đáng liệt vào hạng đại cao thủ.

Kiểm của hắn mau như thế, so với thân thể mập mạp của Đường Trúc Quyền, vô luận là ai cũng tưởng Đường Trúc Quyền không có cách nào tránh khỏi. Thế mà Đường Trúc Quyền không cần động thân thể, y cứ nghiêng qua trái, ngã qua phải mà kiếm Tiết Ngân Vũ toàn đâm vào khoảng không.

Cố nhiên kiếm của hắn rất mau, không ngờ thân thể Đường Trúc Quyền di động lại còn mau hơn, vô luận kiếm đối phương có diệu mau lạ đến đâu cũng không hề chạm tới da thịt của y mấy may.

Sắc mặt Hắc tâm ngũ Độc cùng lúc biến đổi.

Đường môn ngũ tuyệt chỉ pháp chưa xuất thủ mà Trúc Quyền đã ở thế chủ động. Nhưng dù sao Tiết Ngân Vũ cũng là một cao thủ kiếm pháp, dù hấn chưa đâm trúng đối phương, nhưng sau vài chiêu đâm vào khoảng không, kiếm hấn luôn biến đổi kiếm thức. Biến thức tuy chậm nhưng phong kín thân pháp Đường Trúc Quyền. Đó là một điều rất lạ lùng. Khoái Kiếm (Kiếm nhanh) không có tác dụng gì, nhưng kiếm chậm lại đặc biệt có uy lực.

Tiết Ngân Vũ là kẻ có thiên tư thông tuệ về kiếm thuật, sau khi bái "Ác quân tử" Hương Tuyết làm sư phụ thì kiếm pháp của hấn tiến bộ khôn lường. Đường Trúc Quyền đã không còn đường tránh nữa. Đã không tránh được, cũng không lùi được. Kiếm ảnh của Tiết Ngân Vũ như một chiếc lưới lớn vây bọc kín lấy y, chỉ cần sơ hở một chút là y sẽ bị trúng kiếm liên.

Đường như Đại Thiếu Gia của Đường môn.

Không có chỗ thoát thân nữa rồi.

Bỗng nhiên Kiếm pháp của Tiết Ngân Vũ đang từ chậm chuyển sang mau "vút" một tiếng, mũi kiếm đâm thẳng tới yết hầu của Đường Trúc Quyền.

Họ Đường hoàn toàn không động thân, y cứ đứng hai mắt, yết hầu cũng không động dấy. Hứ có ý chờ chết.

Điều ấy khiến Tiết Ngân Vũ hơi kinh ngạc, nhưng đã kiếm đang di không thể thu về, nhưng khi giờ suy nghĩ thì hấn vẫn phải đâm kiếm. Hấn tin chắc là Đại Thiếu gia Đường Môn sẽ chết dưới chiêu kiếm này.

Kiếm đâm tới nhanh như điện, cơ hồ mũi kiếm sắp chạm vào da cổ Đường Trúc Quyền rồi. Bỗng nhiên trong một sát na, mũi kiếm của hấn bị luồng kinh lực đẩy ra xoay ngang xa ba thước. Kinh lực ấy là một thanh kiếm khác, kiếm

thế này đi rất bình thường thế mà đã đầy kiếm
Tiết Ngân Vũ bật ra cơ hồ muốn văng khỏi tay.

Mặt bọn Hắc tâm ngũ Độc trắng bệch.

Chúng nhìn thấy sau lưng Đường Trúc
Quyền bước tới một người.

Người này niên kỷ không lớn lắm. Y mặc
một trường bào thanh đạm, sắc mặt lạnh như
tuyết và đầy sát khí, khiến Hắc tâm ngũ Độc
phát run.

Tiết Ngân Vũ biết mặt y. Y là hôn phu của
tam tiểu thư ở "Chu Cơ Sơn Trang" và cũng là
một trong ba "tam đại kỳ hiệp" trên giang hồ
tức là "Thâu Nào đại hiệp" Vệ Không Không !

Thâu Nào đại hiệp, bốn chữ ấy từ lâu đã đủ
chấn nhiếp giới hắc đạo giang hồ.

— Vệ Không Không !

Tiết Ngân Vũ không kèm được buộc miệng

hô lên ba tiếng ấy, thân hình lùi lại bảy xích.

Ba tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng Ngân
Vũ, bốn tên còn lại mặt cũng tái mét. Vệ Không
Không cười lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh quét
qua năm tên ma đầu :

— Cường sát không gồm tay, chỉ sợ năm
người bọn bây không sống hết đêm nay !!

Đường Trúc Quyền xen vào mỉm cười chế
điều Tiết Ngân Vũ.

— Nếu vừa rồi người dám trúng cổ Lão gia
thực là điều bất hạnh cho người !!

Tay cầm trường kiếm Vệ Không Không
bước từng bước đến gần Tiết Ngân Vũ. Tiết
Ngân Vũ cười lạnh lùng :

— Họ Vệ kia, chứ cho rằng ta sợ người
đấy !

Vệ Không Không đáp :

— Việc gì người phải sợ ta, trái lại kiếm pháp của người còn có thể cao hơn ta đây, chỉ tiếc rằng lai lịch kiếm của người không minh bạch lắm thôi !

Tiết Ngân Vũ ho một tiếng, lập tức xuất kiếm tấn công Vệ Không Không, đột nhiên lão nhị Thân Thiên Đồ bước ra :

— Tam sư đệ, hãy để cho ta thụ giáo “Khảm Nào Đại Kiếm Pháp” của Vệ Đại Hiệp đây thử xem !

Thân thể Thân Thiên Đồ so với Tiết Ngân Vũ còn cường tráng hơn. Bền hông hấn đeo một thanh Ngũ hoàn Đại Dao cũng to lớn như thân thể của hắn.

Vệ Không Không cười lạnh lẽo :

— Người là Thân Thiên Đồ ?

Thân Thiên Đồ rút phăng Ngũ hoàn đại

dao, hắn không cười :

— Kiếm thức Vệ Đại Hiệp hơn người, xin được kiến chiêu của các hạ !

Vệ Không Không :

— Xin mời.

Thân Thiên Đồ :

— Nghe nói kiếm pháp Vệ Đại Hiệp, nguyên chém vào não bộ của địch nhân ?

Vệ Không Không :

— Đó là sự thực.

Thân Thiên Đồ :

— Kiếm của Vệ Đại Hiệp cũng chỉ là vật phàm, làm sao chém vào não bộ nhiều người mà không sút mẻ ?

Vệ Không Không :

— Câu hỏi của người có cần phải trả lời

không ?

Thân Thiên Đồ :

— Xin được nghe lời vàng !

Vệ Không Không :

— Người có bao giờ nghe câu “tà bất thắng chính” không ?

Thân Thiên Đồ ngệt mặt. Năm chữ “tà bất thắng chính” hẳn đã nghe qua từ thuở còn nhỏ, ai lại không biết câu ấy ?

Vệ Không Không mỉm cười :

— Kiếm của Vệ mỗ xưa nay chỉ chém não bộ của kẻ ác, kiếm mỗ có thể đại biểu cho chính nghĩa, bởi vậy kiếm ta chẳng bao giờ hao mề khi bọn ác ma còn sống, ý nghĩa thật là giản đơn.

Sắc mặt Thân Thiên Đồ bất giác đỏ tía !

Hắn không biết đáp ứng ra sao, sát khi

lên mặt, đột nhiên “soẹt” một tiếng, đao của hắn chém tới đầu Vệ Không Không.

Vệ Không Không danh trấn thiên hạ là “Thiên Nào Đại Hiệp”. Nhưng đao pháp của Thân Thiên Đồ cũng rất thích chém vào não bộ đối phương.

Mỗi người đều có hai tay, hai chân, nhưng chỉ có một não bộ độc nhất. Chém vào não bộ của người khác, chắc chắn nguy hiểm hơn bất cứ chỗ khác trên cơ thể.

Đao pháp của hắn rất mau, không một chút chậm trễ, vì Thân Thiên Đồ cũng biết giết người, nhất là chém ngay não bộ. Não bộ của bất cứ ai cũng khó tránh được Ngũ hoàn Đại Đao của Thân Thiên Đồ.

Từng có một hòa thượng khổ luyện ba mươi năm “Thiệt Đầu Công” cùng động thủ với Thân Thiên Đồ, kết quả não bộ của hòa thượng ấy bị

chém vạt một nửa. Ấy là Thân Thiên Đồ chưa xuất đao toàn lực, vì hấn muốn thử "Thiết Đầu Công" của hòa thượng lợi hại tới đâu.

Bình sinh Vệ Không Không rất thích hai việc:

— Uống rượu, và chém vào não bộ người khác.

Thần não đại kiếm pháp có sát khí tới trọng đại trong thiên hạ, đồng thời cũng là loại đao pháp bá đạo.

Thân Thiên Đồ vừa thử một đao, đao của hấn tuy rất độc, nhưng kiếm pháp của Vệ Không Không còn lợi hại hơn.

Hai tay Thân Thiên Đồ nắm chắc lấy đao tay của hấn to lớn y như thanh đao, bộ pháp cũng rất ổn định. Tay chân có ổn định, đao pháp mới chuẩn xác được, vì đối với Vệ Không Không hấn không dám khinh địch.

Bình thời Thân Thiên Đồ rất ít nói cười cùng ai. Khi ăn cơm hấn ngồi thẳng lưng và không hề để rơi vãi một hạt cơm nào trên bàn. Thân phụ hấn là một nông phu, do đó hấn biết rõ mỗi hạt cơm không dễ mà có được. Điều này chứng tỏ hấn còn nhớ cội nguồn, không vong bản. Không vong bản là một việc, nhưng hấn vẫn là một ác ma giết người không gớm tay. Mỗi năm không biết bao nhiêu người vô tội đã chết dưới ngũ hoàn đại đao của hấn.

Nhấn lực của Vệ Không Không rất lợi hại, y nhìn thẳng vào ngũ hoàn đại đao trong ấy màu máu như ẩn hiện, hiển nhiên đại đao này từng uống máu nhiều người rồi. Y lảng lảng chờ đao bộ Thân chém tới.

Nhưng Thân Thiên Đồ cũng ngừng hấn lại, xuất thế công.

Tại sao ? Hấn có điều gì hãi sợ rồi

chàng ?...

Trong ba kẻ kỳ hiệp nhất giang hồ, Tuyệt Đao lăng Tử Long Thành Bích là người kỳ đặc nhất. Chàng không hề có chút nhân nại nào. Nếu là chàng ở trường hợp này, chàng đã xuất chiêu trước để khống chế địch thủ. Nhưng Vệ Không Không thì khác, tính nhân nại của y không phải là thấp. Thân Thiên Đồ bất động, y cũng bất động.

Nhưng Thân Thiên Đồ bất động lâu quá, y không chờ đợi được nữa.

Khi Thân Thiên Đồ đang rình rập, suy nghĩ tìm cách tấn công y. Vệ Không Không liền triển khai "Khâm não đại pháp" lưới kiếm chém tới như lời đình sấm sét.

Chiêu thức này có tên là "Nộ toái thiên môn" trong khâm não đại pháp. Kiếm đi quá nhanh và sát khí bức người khiến Đường Trúc

Quyền đứng gần đó cũng phải kinh hồn động nhách. Đến Đường Trúc Quyền còn như thế, thì Thân Thiên Đồ có cảm giác ra sao ?

Hắn cực kỳ kinh tâm động phách mồ hôi đầm áo. Hắn chưa bao giờ thấy qua kiếm pháp của người nào mà bá đạo đến như vậy. Nhưng pháp của hắn cũng không kém. Chiêu kiếm của Vệ Không Không quá lợi hại, bắt buộc pháp đối phương phải triển khai. Vệ Không Không cười lớn :

— Hay lắm, thật đúng lúc !

Tiếng cười của y xông lên tới mây, trường kiếm trong tay y từ trên bổ xuống dưới, rồi lại từ dưới bổ lên. Đó là chiêu "Khâm não đại pháp" trong Khâm não đại kiếm pháp. Uy thế của chiêu này xem ra không bằng "Nộ toái thiên môn" nhưng xảo diệu ở chỗ nó rất chuẩn xác.

Chỉ thấy kiếm Vê Không Không ngoằn ngoèo như con măng xà, “xoẹt” một tiếng đã đến gần cổ Thân Thiên Đồ.

Thân Thiên Đồ vội nhảy tránh nhưng kiếm Vê Không Không đã theo đến quá gần, kiếm thế đột nhiên từ cổ chuyển mạnh lên. Thân Thiên Đồ vừa thấy kiếm quang chuyển biến, biết rằng nguy đến nơi, liền vũ lộng “Ngũ hoàn đại dao” che kín thân mình bảo vệ não bộ. Kiếm Khí Vê Không Không mãnh liệt như cuồng long.

Thân Thiên Đồ rất thích dùng dao chém bay đầu người khác, đây là lần thứ nhất đụng đầu với Vê Không Không, chỉ còn có cổ chống đỡ chứ không thể phản công.

Chỉ thấy kiếm khí dày đặc, tà áo hai người bay phàn phật. Nhìn trên ác dấu bốn tên còn lại trong bọn Hắc tâm ngũ Độc bằng hoàng kinh sợ.

Khâm nảo đại kiếm pháp thật là một loại

kiếm pháp tối ư bá đạo, tối lang độc. Nó tuy không phải là loại kiếm pháp nhanh nhất trong thiên hạ, nhưng là loại kiếm pháp rất khó né tránh khi bị tấn công. Nó đã tấn công đến chiêu “Pháp trường trăm thủ”.

Chiêu kiếm đã xuất, tuyệt không đổi chủ ý. Đây là một chiêu siêu tuyệt xưng danh “Pháp trường trăm thủ” chưa chém được đầu Thân Thiên Đồ, kiếm chưa chịu thu về.

Sắc mặt Thân Thiên Đồ xám xịt như màu đất, “xoẹt” kiếm đã chém xuống.

Sắc mặt bốn tên còn lại trong bọn Hắc tâm ngũ Độc trắng bệch như tờ giấy.

Nói thì chậm, nhưng rất nhanh chỉ kịp thấy mũi kiếm chớp qua, máu phun lên thành vòm, ngũ hoàn Đại dao trong tay Thân Thiên Đồ rơi xuống đất, thế gần như cùng lúc đầu hắn cũng rơi luôn.

Mùi máu tanh nồng nặc xông lên khắp nhà.

Chỉ có một mình Đường Trúc Quyền là không ngửi thấy mùi máu tanh vì hôm nay y đã uống quá nhiều rượu, khứu giác đã mất sự linh hoạt. Trong người của y mùi rượu còn nồng nặc hơn cả mùi máu.

Thân Thiên Đồ bị chém bay đầu, là một đòn cực kỳ đau đớn đối với bốn tên còn lại.

Cao Cự Nhân nhảy tới mắng :

— Vê Không Không, ngươi thật to gan !

Vê Không Không lạnh lùng :

— Gan của Vê Không, vốn lớn hơn đầu của người rất nhiều ! !

Đường Trúc Quyền không để ý tới sự cãi cọ của người khác, y đi lại phía tử cốt những vỏ rượu trúc điệp, thanh cần lấy từng vỏ trút vào vỏ rượu vĩ đại của y. Kỳ thật rượu trong quán này

không phải là ít, một vỏ rượu trúc điệp thanh tới thiếu cũng chưa được tám, chín cân rượu. Nhưng tám, chín cân rượu cũng chưa đầy vỏ rượu của y. Tựu lượng Đường Đại thiếu gia quả thật ít người sánh kịp. Hiện tại không khí rất căng thẳng mà y chẳng thêm màng tới cứ diễm nhiên xoay lưng trút rượu. Khi y rót tới vỏ thứ mười, bỗng nhiên sau lưng y có một chiêu "điều tra" chụp tới.

Có nhiên vỏ rượu của Đường Trúc Quyền rất lớn, lưng y cũng rất lớn.

Điều tra này chụp trong lúc bất ngờ và cực kỳ rất gần, tuyệt đối y không có cách nào tránh né kịp. Đột nhiên có một cánh tay bay vụt lên không và một tiếng kêu thảm khốc. Cánh tay của sao bay được ?

Đương nhiên tay không thể bay. Nhưng sự việc vẫn có cánh tay bay lên không rồi tưởng tượng xuống như mưa.

Khi ấy Đường Trúc Quyền mới mỉm cười xoay đầu lại, mắt y nhìn thấy một người. Người ấy là sư huynh Giả Đạo của bọn Hắc Tâm Ngũ Độc.

Giả Đạo xưa nay là người kiêu ngạo, hấn không cần mang theo bất cứ loại vũ khí nào. Hai tay của hắn đủ giết chết tuyệt đại đa số đối thủ.

Tiếc thay, Đường Trúc Quyền hôm nay luôn gặp vận hên. Khi Tiết Ngân Vũ đâm kiếm đến yết hầu y, cơ hồ gần trúng thì Thâu Nảo Đại Hiệp Vệ Không Không xuất hiện. Nói cho đúng, nếu không có Vệ Không Không cứu thoát, chưa chắc gì Tiết Ngân Vũ đắc thủ, điều ấy tuyệt không dễ dàng.

Hiện thời Giả Đạo thừa cơ hội tập kích y bằng một chiêu "Điều trảo" nhưng chính cánh tay trảo này bỗng nhiên bay vọt lên.

Như thế là đã bị đứt đoạn. Giả Đạo, chỉ vì

muốn đánh lên Đường Trúc Quyền mà một cánh tay đã bị chém đứt rồi.

Đây không phải là kiệt tác của Đường Trúc Quyền, y hoàn toàn chưa biết "Điều trảo" của Giả Đạo đánh lên sau lưng mình.

Chém đứt cánh tay Giả Đạo là một lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm này không phải của Vệ Đại Hiệp.

Lưỡi kiếm này là một loại kiếm quý, hiếm, thế nói là rất quý. Đó là Bích Huyết Kiếm, nó rất mỏng, nhưng nó sắc bén vô cùng, sắc của nó, bất cứ lúc nào, hay bất cứ hoàn cảnh nào cũng ánh lên một màu đỏ phơn phớt.

Cánh tay phải của Giả Đạo bị thanh Bích Huyết Kiếm ấy chém rụng.

Sau đó hắn mới nhìn thấy một người mặc áo xám. Người này niên kỷ hơn, kém Vệ

Không Không chút ít, nhưng sát khí bốc ra từ khuôn mặt y còn dữ dội hơn Vệ Không Không gấp bội.

Tay Già Đạo run lên, thân thể cũng run theo. Rồi đôi chân cũng phát run, toàn thân run rẩy.

Kiểm của hán tử áo xám chặn giữa Già Đạo và Đường Trúc Quyền nhỏ xuống từng giọt máu. Già Đạo loạng choạng lùi lại năm xích. Hán kêu thảng thốt :

— Sát thủ Tư Mã ?

Đường Trúc Quyền lập tức lắc đầu, lớn tiếng :

— Người nói sai rồi, y không phải sát thủ Tư Mã.

Già Đạo ngạc nhiên. Đường Trúc Quyền tu một ngụm rượu Trúc điệp thanh lớn, rồi mới từ

từ nói tiếp :

— Tên y là “sát thủ chi Vương” Tư mã huyết !!

Mặt Già Đạo biến sắc, lúc xanh lúc vàng, lại trắng

Sát thủ Tư Mã do bọn hắc đạo đặt ra cho Mã Huyết. Tư Mã Huyết cười lạnh đột ngột nhìn hình bắn tới, ánh kiếm chớp nhoáng chém tay trái Già Đạo.

Kiểm Tư Mã Huyết rất mau, nhưng Già Đạo thân pháp cũng không chậm.

Nhưng giữa lúc ấy một thanh thiết trúc từ điểm tới trúng ngay kiếm Tư Mã Huyết bật

“Choeng”

Có tay Tư Mã Huyết hơi chấn động.

Trong Quán rượu lại xuất hiện một người

nữa.

Người này mặc áo trắng như tuyết, trên người vẫn còn dính đầy những bông tuyết vụn. Nhưng sắc mặt y với màu áo tương phản với nhau rõ rệt, thành hai màu trái ngược. Trong tay y cầm một thanh thiết trúc dài bốn xích, nghĩ là dài gần bằng kiếm của Tư Mã Huyết.

Tư Mã Huyết biến sắc, y dán mắt vào người lạ :

— Hoa lão nhị ?

Tiếng nói của gã như tiếng gõ gõ vào nhạ nhạ nhéo đáp :

— Sát thủ chi Vương, hôm nay có cơ hội chết rồi đấy !

Tư Mã Huyết cười ha hả :

— Nghe các hạ nói, tại hạ rất hứng thú !

Gã đáp :

— Ta cũng là một sát thủ, tại sao ta lại không thể xưng vương ?

Tư Mã Huyết :

— Các hạ cứ tự tiện xuống địa ngục mà xưng vương, chứ còn ở Địa Ngục Tiêu Cực chắc đã thừa nhiều vương lắm rồi !

Gương mặt vốn đen của gã Bạch y lại càng đen thêm.

Hoa lão nhị chính là bảo đệ của Hoa Lão Đại.

Hoa lão Đại tên Hoa Như Chu, còn gã tên Hoa như Khôi, vì mặt gã đen chẳng kém gì than hàm trái ngược với đại tỷ của gã là Hoa Như Chu và lòng dạ gã cũng đen chẳng kém gì chị gã.

Thế nhưng gã lại thích mặc áo trắng, không rõ dụng ý để làm nổi bật cho mặt gã được

thêm đen hay cổ tạo vẻ nhỏ nhả bề ngoài cho già.

Hoa Như Chu là một nữ ma đầu lợi hại trên giang hồ. Còn Hoa như Khôi thì sao? Có người từng đem Hoa như Khôi so sánh với Hoa Như Chu về sự tàn độc.

Chuyện ấy cũng chẳng lạ, vì Hoa Như Chu tính tình ác độc nhưng lại rất yếu đuối trong tình trường, vì dù sao nàng vẫn là một nữ nhân. Còn Hoa như Khôi thì ngược lại, trong khoảng thời gian từ mười tám tuổi đến nay là hai mươi tám tuổi, hẳn đã yêu đương ba cô gái, nhưng chẳng mê luyến một ai. Cứ mỗi lần thay đổi nhân tình là gã lại tăng thêm tính ác hiểm, tàn độc. Người giang hồ chưa ai quên được chuyện ở Hà Bắc trong Chu gia Bao hai năm về trước, Hoa như Khôi dẫn theo ba mươi hai sát thủ của Địa Ngục Tiêu Cục treo cổ mười hai người Chu gia Bao trước cổng nhà. Gã đã biến thành con ác thú không có chút lòng thương xót ai.

Trong quán rượu, tình thế đã ít nhiều thay đổi. Không còn đối diện cùng Cao cự Nhân Tiệt Ngân Vũ, Giả Đạo đã thọ thương đang nằm trên Diêu Bàn băng bó.

Đến đây ai cũng biết hiển nhiên bọn Hắc Ngũ Độc là năm tên tiêu sư của Địa Ngục Tiêu Cục. Tuy gọi là Tiêu Sư nhưng sự thật là sát thủ. Nhiều sát thủ đến Phi Diêu Trấn cùng lúc như thế này tất là bọn chúng có ý đồ gì. Và đây có lẽ là bước đầu của bọn chúng, để thực hiện việc tía dần những thế lực mà tương lai có thể làm trở ngại bước đường trị võ lâm của ba thế lực hắc đạo mà chúng đã âm thầm liên kết. Đồng thời đây cũng là một bước để đo lường thực lực phần nào của võ lâm. Vì lẽ đó tên Hoa Như Khôi một nhân vật trọng yếu của Địa Ngục Tiêu Cục xuất hiện tại đây, thế nào cũng hỏi trong Phi Diêu Trấn còn bao nhiêu sát thủ của Địa Ngục Tiêu Cục mai phục nữa.

hay không ?

Tại Đại sảnh trong Mã gia Trang, cuộc quyết đấu giữa Mã Tượng Hành và Hoa Như Chu đã đến hồi quyết định. Mã Tượng Hành là người rất có danh vọng trong võ lâm, y cũng có giao tình với Hồ Điệp Thành Chủ Triệu Thiên Tước và Cốc Chủ của Y Cốc, y sử dụng một Thiết Trượng lam vũ khí có tên là "Phá Băng Thần Trượng".

Loại vũ khí này có uy lực kinh người, có thể đập đá thành cát như chơi.

Chỉ thấy Trượng ảnh bay vùn vụt vững như núi, bao trùng trùng lấy Hoa Như Chu, nhưng thân pháp nàng ảo diệu như bướm vờn hoa, xuyên qua lướt lui, mà trượng chưa động được tới tả áo của nàng, trong lúc trong tay nàng không có một thứ vũ khí nào.

Bàn tay đẹp như đóa ngọc của nàng đã yên trúng yết hầu Mã Tượng Hành một chiêu, sau bắt đầu chảy xuống.

Mã Tượng Hành đương nhiên biết rất rõ thế đã rất nguy hiểm, nhưng gã tuyệt không hề có ý chạy trốn.

Đêm nay gã quyết tử chiến với Hoa Như Chu, dù ai thắng, ai bại cũng phải ngã ngũ.

Xem ra Phá Băng Thần Trượng càng lúc càng chậm lại.

Do đó nụ cười trên môi Hoa Như Chu càng nham nhở dễ động lòng người.

Vô luận là ai, nhìn nụ cười đẹp của nàng cũng giữ được lòng không rung động.

Duy chỉ có Mã Tượng Hành là không có giác gì, vì gã đang bị cái chết uy hiếp. Gã tuyệt không sợ chết, nhưng chết trong tay một

yêu nữ, thực sự gã không thể nhắm mắt.

Nhưng gã không có ý muốn chạy trốn vì gã tự nhận là có lỗi với Hoa Thúy Bích vợ gã, gã còn phải thay Hoa Thúy Bích báo thù.

Vì sao Hoa Thúy Bích nửa đêm dẫn mười hai đệ tử Mã gia đến Địa Ngục Tiêu Cục gây chiến ?

Trên giang hồ không ai biết chân tướng sự việc ấy ! Nhưng Mã Tượng Hành biết :

— Chỉ vì Hoa Như Chu giết mẫu thân của Hoa Thúy Bích. Hai nữ nhân này là chị em cùng cha khác mẹ.

Cuộc ác chiến vẫn tiếp tục. Mã Tượng Hành càng lúc càng hiểu rõ, tuy gã là một kẻ uy chấn vô lâm ở một phương nhưng chưa thể là địch thủ của Hoa Như Chu. Gã có cảm tưởng mệt mỏi lắm rồi, vì nếu ngay bây giờ Hoa Như Chu đánh chiêu sát thủ, chắc chắn gã phải chết,

Huống Hoa Như Chu như con mèo vờn chuột, gã ra đùa giỡn trước khi giết chết. Nàng dùng đùa giỡn, trong lúc Mã Tượng Hành có sức chống trả.

Quả là sức gã không tòng tận, Hoa Như Chu đã hoàn toàn khống chế cuộc đấu.

Đột nhiên cổ tay Mã Tượng Hành nhói đau một cái, Thần Trượng rơi xuống đất phát lên một tiếng “choeng” lạnh người. Hoa Như Chu cười ngất.

Hai tay của gã đã bị hai mũi kim châm ngang loảng cắm vào, hai cánh tay tức thì không cử động. Dần dần đến chân gã cũng không nhích đi được.

Hoa Như Chu cười nhạt nói :

— Con gái của người hiện nay ở đâu, chắc người không bao giờ chịu nói ra, có phải không ?

Mã Tượng Hành im lặng không nói. Gã đã không quan gì đến sinh mạng của mình, đương nhiên gã tuyệt đối không nói ra nơi ở của toàn bộ gia nhân của Mã gia Trang.

Hoa Như Chu nói tiếp :

— Giả như chúng ta, không biết thủ hạ và gia nhân của người ở đâu, điều ấy cũng chẳng hại gì, nhưng ta báo cho người biết, không một ai có thể trốn tránh mãi được mà không bị Địa Ngục Tiêu Cục khám phá ra.

Mã Tượng Hành toát mồ hôi hột, vì những lời Hoa Như Chu vừa nói đều là sự thật. Tiếng Hoa Như Chu lại cất lên :

— Hiện tại người có thể đi sớm một bước, con gái người sẽ gặp người tại Địa Ngục.

Rất chậm chạp, nàng rút trong người ra một mũi dao ngắn chỉ độ một xích nhưng mũi dao nhọn hoắt vô cùng. Đột nhiên nàng đâm

vào ngực Mã Tượng Hành. Vì thực ra nàng không cần phải đâm hết sức bình sinh như thế, chỉ cần ấn nhẹ nhàng mũi dao đủ khiến sinh mạng gã chấm dứt rồi.

Nhưng mũi dao tận lực ấy không phải nàng ý giết Mã Tượng Hành mà vì nàng đối phó với một dao ảnh xuất hiện sau lưng gã.

“Choeng”

Hai dao đụng nhau bắn ra những tia lửa xẹt sang, dọc.

Mũi dao ngắn trong tay Hoa Như Chu là một đoản dao cực nổi tiếng trong giang hồ “Phi Hà Dao”. Phi Hà Dao sắc bén vô cùng, có thể nói đâm xung là chém đá như chém bùn.

Dao vừa rời, Hoa Như Chu đã dừng tới bảy tấc, nàng cố tưởng đối phương đứng ở lưng Mã Tượng Hành. ắt phải bị chấn động rồi rơi dao.

Nhưng nàng tưởng sai.

Lưỡi dao của đôi phương chẳng những không rơi, không mẻ, trái lại "Phi Hà Dao" bị mẻ một miếng nhỏ như hạt gạo.

Kẻ có khả năng làm mẻ được Phi Hà Dao, trên đời này không có nhiều.

Hoa Như Chu cơ hồ sợ đến muốn khóc.

Nàng có nụ cười rất dễ làm động lòng người.

Hiện tại nàng không cười lại khiến người ta dễ thương cảm.

Thật ra, nàng biểu lộ một nét thương cảm khiến động lòng đôi phương một lúc lâu rồi mới thi triển sát thủ. Nhưng Long Thành Bích không cảm động chút nào khi nhìn nét mặt buồn rười rượi của nàng, chàng không thể để nữ ác ma đẹp dễ này mê hoặc.

Long Thành Bích chính là người vừa dùng "Phong Tuyết Dao" đánh bật mũi Phi Hà Dao, anh giết chết Mã Tượng Hành bật ra.

Chàng không ngại đường xa diệu vợi, có thể kịp lúc ở Mã gia Trang với mục đích cứu an bộ gia đình họ Mã.

Long Thành Bích và Mã gia Trang có liên hệ gì ?

Không có.

Một chút liên hệ cũng không có. Nhưng xưa kia Tuyết Phong Lão Tổ đã từng thụ ân của Mã gia Trang. Đó là điều trên giang hồ rất ít ai biết, bởi biết chuyện không quá mười người, Long Thành Bích là một trong mười người ấy.

Bốn mươi năm về trước, Tuyết Phong Lão Tổ có lần đi qua Phi Diệu Trấn, đột nhiên người bệnh trầm trọng.

Lúc ấy trong Phi Điều Trấn tuyệt đối không có ai biết lão nhân ấy là Phong Tuyết Lão Tổ vô công cái thế. Ngay đến chủ nhân Mã gia Trang cũng không biết...

Bấy giờ chủ nhân của Mã gia Trang chưa phải là Mã Tượng Hành mà là thân phụ của gã Mã Thừa Tín.

Mã Thừa Tín là người có lòng tốt, khi lão biết trong trấn có người khách lâm trọng bệnh tại khách điếm, Thừa Tín tức thì bỏ ăn cơm dầm sương đến ngay khách điếm tìm mọi cách chữa trị cho Phong Tuyết Lão Tổ.

Nguyên vì Phong Tuyết Lão Tổ trên đường đi ba trăm dặm rồi khi ngang qua Độc yết sơn ngộ trúng lam chướng, tuy nhờ có nội công thâm hậu, Lão Tổ mới đẩy được đại bộ phận độc khí ra khỏi cơ thể, nhưng không thể tận trừ thật hết được, kết quả là khi đến Phi Điều Trấn thì hết

ức một mối thù luôn trọng bệnh.

Tổng cộng Mã Thừa Tín phải tốn hơn nửa tháng mới hoàn toàn trị khỏi bệnh cho Phong Tuyết Lão Tổ. Có thể nói, nếu lần ấy không có Mã Thừa Tín nỗ lực cứu chữa thì Lão Tổ đã chết với Phi Điều Trấn rồi.

Bên lưng Long Thành Bích đeo thanh Phong Tuyết Dao do Phong Tuyết Lão Tổ trao lại cho chàng khi Lão Tổ quá già. Việc ấy trên giang hải ai ai cũng biết.

Tuy Long Thành Bích không phải là đệ tử Lão Tổ nhưng giữa hai người có mối tình rất thâm trọng.

Được một người nào đó tôn trọng, quyết lòng phải là chuyện dễ dàng. Phong Tuyết Lão Tổ rất tôn trọng Long Thành Bích. Lão Tổ vừa chàng là bằng hữu, vừa coi chàng như con cháu.

Đến khi Phong Tuyết Lão tổ lâm tử, Long Thành Bích không quản đường xa thiên lý, đến ngay "Xuân Thu Lâu" ở tận Cực Bắc, Lão Tổ đã trao lại cho chàng một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu : Phong Tuyết Lão Tổ yêu cầu chàng phải tận lực đối phó tiêu trừ bọn ma đầu ác sát.

Điều đó chứng tỏ Lão Tổ kỳ vọng vào chàng hơn ai hết. Đồng thời Lão Tổ còn dặn dò :

— Mã Gia Trang chủ nhân ở Phi Điều Trấn từng có ơn cứu mạng Lão Tổ, tương lai Mã gia Trang gặp nguy hiểm gì nhất định chàng phải hết sức cứu giúp.

Dương nhiên Long Thành Bích vâng lời.

Khi chàng đã hứa một lời với ai, dù người đó còn sống hay chết, không bao giờ chàng nuốt lời.

Long Thành Bích là một lãng tử. Nhưng là một lãng tử trọng chữ tín hơn bất cứ ai...

Chuyện Địa Ngục Tiêu Cục đối phó với Mã Trang, trên giang hồ đã có người nghe biết. Bề hủ của Mã gia Trang không ít, trong số cũng có nhiều võ lâm cao thủ, khi nghe tin kẻ đầu với Mã gia Trang là Địa Ngục Tiêu Cục chẳng ai muốn toàn gia đình mình bị nguy hiểm, cũng có một số ít bề hủ của Mã Tượng Hành đang bị đe dọa như Mã Gia Trang, vì thế không ai dám đến giúp. Mã Tượng Hành có lẽ không biết được điều này, nên gã không trách cứ và tuyệt gã không mở miệng nhờ một ai đến giúp.

Mục tiêu của Địa Ngục Tiêu Cục bên ngoài "Bách Mã Đồi" để ẩn dấu một âm mưu vô cùng lớn của bọn hắc đạo toàn thống trị võ lâm đang bạo lực.

Bách Mã Đồi phải chăng là một bức họa ? là một bức họa có ẩn chứa kho tàng bảo vật ? hoặc tên riêng của một võ công bí kíp kinh thế, hải

tục nào đó ?

Tại sao Địa Ngục Tiêu Cục lại coi nó quan yếu như thế ? Đến lúc này mọi người vẫn còn mơ hồ.

Trong lúc ấy ở Mã Gia Trang, cam mui Phi Hà Dao mê, gương mặt Hoa Như Chu rất lạ lùng. Nhưng Long Thành Bích không động dây chút nào, đối với nữ nhân này chàng có biết qua.

Tình cảm biểu lộ rõ nét mặt của Hoa Như Chu không ai biết đó là thực hay giả.

Khi nàng đang lộ vẻ rất đáng thương trên khuôn mặt khả ái, thì tay trái nàng đột nhiên bắn ra bảy điểm sáng lấp lánh bay xẹt đến mặt Long Thành Bích.

Thân chàng bất động.

Như chớp nhoáng Tuyết Dao nháng lên, bảy điểm sáng phi tiêu bắn tới bị đánh rơi xuống

Mặt Hoa Như Chu bây giờ mới biến thành trắng bạch.

Mặt nàng đang diệu dàng bỗng trở nên nhợt nhạt :

— Người là Tuyết Dao lãng tử ?

Chàng hơi gật đầu :

— Cô nương không hề lầm lẫn.

— Long Thị Thế gia ở Tế Nam Phủ có tám pháp quả là kinh người !

Long Thành Bích lạnh nhạt :

— Hoa Lão Đại ở Địa Ngục Tiêu Cục, công phu ám khí cũng không kém chút nào !

Mặt Hoa Như Chu càng trắng hơn, lâu lắm mới nói :

— Người có biết, đối địch với Địa Ngục

Tiêu Cục kết quả như thế nào không ?

Chàng mỉm cười lắc đầu :

— Tại hạ rất tiếc không biết.

Hoa Như Chu lạnh lẽo :

— Chẳng những bản thân người bị trừng phạt, mà còn liên lụy đến Long Thị Thế Gia nữa.

Chàng ngừng cười mắt long lên :

— Nói như vậy là Địa Ngục Tiêu Cục hành hành bá đạo lắm rồi !

Hoa Như Chu đáp :

— Chuyện ấy có gì lạ ? Hiện nay Phi Điều Trấn đã bị Địa Ngục Tiêu Cục bao vây trùng trùng kín mít, nếu người mau thoát thân ngay bây giờ, may ra còn sinh cơ, đồng thời ta có thể bảo chứng Long Thị Thế Gia không hề bị một sự báo phục nào cả.

Chàng cười lớn :

— Báo phục ? Long Thị Thế Gia chẳng sợ ai báo phục, nếu họ Long sợ chết, thì sẽ tội với biết bao anh hùng trên võ lâm giang

Hoa Như Chu thở dài :

— Nếu người muốn thế là tự người tìm tử vong oan trách ai.

Câu nói vừa kết, nàng nhanh như điện đâm một dao, dao chiều biến thế tấn công liên tiếp lúc bảy yếu huyết trên người chàng.

Long Thành Bích vẫn đứng yên giữa sảnh, tay trái chàng vươn theo hướng bay của Hà Dao chụp vào một thế trào công.

Dao đã mau, trào công còn mau hơn.

Chỉ dùng trào tay trái, chàng đã chụp trúng Hà Dao của Hoa Như Chu. Hoa Như Chu hơi

mim cười, đột nhiên nàng kéo đao về. Nhưng mũi đao đã bị ngũ trảo của chàng bấu chặt, nàng không thể nào kéo về được.

Nhưng Hoa Như Chu không có ý kéo đao về, mà nàng lập ý phân tán sự chú ý của Long Thành Bích. Cùng một lúc kéo đao, chân trái nàng tung lên một cước.

Cước đi vun vút liên hoàn, chỉ cần trúng một cước này đến con mãnh sư cũng phải gục ngã.

Thân pháp Long Thành Bích chỉ thấy nghiêng qua ngã lại đã tránh luôn tam cước của nàng.

Cước trái vừa dừng lại, cước phải nàng đá lên yết hầu chàng.

Cước này bay tới quá đột ngột, chiếc hài thêu của nàng lướt qua da thịt chàng Chớp nhoáng chàng buông mũi đao của nàng ra hoành

chộp luôn chân nàng.

Mặt Hoa Như Chu đỏ như gấc. Long Thành Bích cười nhẹ :

— Chân của Hoa Cô Nương thơm tho, mềm như chân thiên nga vậy.

Hoa Như Chu hừ một tiếng :

— Chẳng lẽ người dám cắn chân ta ư ?

— Đương nhiên tại hạ không dám cắn, tại hạ muốn cắn một chân của cô nương, tại hạ biết có được không ?

Hoa Như Chu tròn mắt :

— Người dám ?

Long Thành Bích nắm cứng lấy chân nàng :

— Trong đời này không có chuyện gì ta không dám.

Vừa nói quả nhiên chàng vừa múa Phong Tuyết Đao nhắm vào chân Hoa Như Chu chém xuống. Tức thì Hoa Như Chu hét lớn :

— Người mà chém chân ta, Mã Tượng Hành chết liền !

Long Thành Bích vội vàng dùng đao nhìn về phía Mã Tượng Hành. Qua một lúc im lặng chàng thở dài :

— Cô nương đã dùng độc châm gì với gã ?

— Ma tử châm.

— Ma tử châm, tên ấy có ý nghĩa gì chẳng ?

— Loại châm này có thể khiến người ta tê liệt trong thời gian rất ngắn, nhưng nếu qua mười hai giờ không được giải độc, người đang tê liệt, vĩnh viễn sẽ tê liệt đến chết.

Long Thành Bích lạnh lẽo :

— Cô nương, nếu muốn bảo vệ đôi chân mỹ lệ này, hãy mau đưa cho Mã đại hiệp thuốc giải đi !

Hoa Như Chu trừng mắt :

— Ta lấy gì tin người, nhớ sau khi ta trao thuốc giải rồi, người không thả chân ta ra...

— Hoa cô nương, cô có nghe người khác nói, lời nói của Tuyết Đao lăng tũ không đáng tin bao giờ chưa ?

Hoa Như Chu không trả lời.

Long Thành Bích tuy là một lăng tũ, nhưng trong giang hồ chàng rất giữ chữ tín, hầu như các người hiệp nghĩa giang hồ đều đã biết.

Hoa Như Chu nghiêng trãng, cuối cùng đành đưa ra một lọ nhỏ đựng được hoàn quang ra một lần nữa :

— Hãy cho gã uống một viên, tức thì gã

được giải độc.

Long Thành Bích cười lạnh nhạt :

— Cảm tạ cô nương ! !

Dứt lời chàng buông chân nàng ra, lấy viên thuốc đẩy vào miệng Mã Tượng Hành.

Không lâu, quả nhiên Mã Tượng Hành dần dần hoạt động lại bình thường.

Hoa Như Chu tự biết mình không phải là đối thủ của Long Thành Bích, đành nghiêng rằng vội vàng bỏ đi ra cửa.

Tại trong quán rượu, đèn vẫn còn sáng rực.

Xác của Thân Thiên Đồ máu đã bị đông đặc lại, trời lạnh như thế này, bất cứ máu của ai chỉ tuôn ra chốc lát đã đông băng lại liền.

Lần xuất thủ này của Địa Ngục Tiêu Cục,

đích chủ yếu là nhắm vào Mã Tượng Hành. Đối phó với họ Mã chỉ cần một mình Hoa Như Chu là đủ, đồng thời bọn Tiêu Cục đã biết trước trong Mã gia Trang, trừ một mình Mã Tượng Hành thì tuyệt không còn ai nữa.

Toàn gia họ Mã đều đã trốn tránh đi nơi khác.

Trong Mã gia Trang, không còn một võ lâm hảo thủ nào, như vậy có thể nói :

Mã Tượng Hành ở nhà một mình để chờ chết vậy !

Xưa nay khi Địa Ngục Tiêu Cục đã xuất thủ chưa bao giờ sai lầm.

Lần này bọn chúng dự đoán đã rất chính xác.

Đích xác Mã Tượng Hành không là đối thủ của Hoa Như Chu, đồng thời nơi Mã gia Trang

cũng chỉ có một mình Mã Tượng Hành. Và chẳng Địa Ngục Tiêu Cục còn rất nhiều cao thủ mai phục ở gần nơi phụ cận Mã gia Trang.

Trong cái quán rượu nhỏ này bọn Hắc tâm ngũ Độc phụ trách việc không cho bất cứ ai đến gần Mã gia Trang.

Rất tiếc, bọn chúng không dự liệu được Mã Tượng Hành vẫn có một trợ nhân đến đúng lúc. Trợ nhân ấy lại là một Đệ nhất cao thủ.

Hàng Châu Đường Môn Đại Thiểu Gia Đường Trúc Quyền, Thâu nào đại Hiệp Vệ Không Không, Sát thủ chi Vương Tư Mã Huyết là ba người mà Hắc tâm ngũ Độc không dễ gì chế ngự.

Đúng lúc Hắc tâm ngũ Độc bị ba người ấy vây khốn, thì Tuyết Dao lăng tử Long Thành Bích dư thuận lợi thời cơ đột nhập Mã gia Trang.

Hoa Như Chu đang đùa với Mã Tượng Hành trong phòng pháp của mình, nhưng cuối cùng nàng bị bại dưới tay Tuyết Dao lăng tử Long Thành Bích.

Đến đây coi như kế hoạch sát nhân của Tiêu Cục thất bại.

Trong quán rượu, tuy Hoa Như Khôi kịp thời xuất hiện giảm bớt tình cảnh nguy cấp của Hắc tâm ngũ Độc, nhưng đối diện với Tư Mã Huyết, Vệ Không Không, Đường Trúc Quyền, bọn Địa Ngục Tiêu Cục cảm thấy không thể thủ thắng. Sắc mặt Hoa Như Khôi đã đen lại càng thêm.

Giữa lúc Hoa Như Khôi sắp sửa ác đấu với Tư Mã Huyết thì đột nhiên phía bên ngoài vọng tới một lời hát rất thấp...

Bên ngoài mưa tuyết tuy vẫn còn rất lớn, nhưng tiếng hát thấp ấy vẫn không bị tiếng

tuyết rơi che lấp.

Tiếng hát nghe rất thê lương là mang theo mấy phần đau quá.

Không ai biết tiếng hát ấy có ý nghĩa gì, nghe kỹ thêm chút nữa, tiếng hát lại giống như tiếng chó sói tru gào.

Hoa Như Khởi đột nhiên thu thiết trượng vào sau lưng, thân ảnh hần vọt ra cửa.

Tư Mã Huyết cười rộ :

Bọn chuột muốn chạy rồi !

Bọn Hắc tâm ngũ Độc còn bốn tên vội vàng tranh nhau chạy ra cửa. Hiển nhiên những tiếng hát kia là tín hiệu rút lui của Địa Ngục Tiêu Cục.

Kinh công Hoa Như Khởi cực nhanh, chớp mắt đã tới ngoài cửa tửu gia. Nhưng bốn tên Hắc tâm ngũ Độc chỉ chạy được có ba.

Nhân vì lúc ấy Vệ Không Kỵ đang nhích trướng vào Tiệt Ngân Vũ, nên không dám theo đồng bọn.

Tư Mã Huyết định đuổi theo Hoa Như Khởi, nhưng nghĩ lại năm bột độ hần tức thì Tư Mã Huyết phải lui lại.

Thân ảnh Hoa Như Khởi lập tức biến mất. Thực nếu Tư Mã Huyết nhất quyết đuổi theo, chắc Hoa Như Khởi thoát thân được.

Nhưng vừa lúc ấy Tư Mã Huyết nhìn thấy trong Mĩ gia ran có hai thân ảnh bay đi. Trong hai thân ảnh ấy một người là Đạo lăng tử Long Thành Bích, y uyar ân cứu Long Thành Bích cứu nên Mã Tượng hơn, nên nên thờ bộ qua cho Hoa Như

Vệ Không Kỵ bắt đi khai cuộc với Tiệt Ngân Kỵ hấp của T

Ngân Vũ tuy không mãnh liệt, nhưng lại âm nhu độc địa khác thường. Nhưng bất cứ cách nào thì kiếm pháp của hắn vẫn không hơn được kiếm pháp Vê Không Không. Bất cứ xuất chiêu nào Vê Không Không cũng chiếm được thế thượng phong, nhiều lúc tưởng hắn đã bị họ Vê dùng Khảm nào đại kiếm pháp chém bay đầu mấy lần rồi.

Tình hình ấy, khiến Tiết Ngân Vũ thảo mồi hôi, hướng gì bên cạnh hắn còn có Tư Mã Huyết, Đường Trúc Quyền, dù có thoát được tay Vê Không Không chưa chắc thoát thân hắn được.

Trong tình cảnh nguy cấp này, hắn quyết liều chết với Vê đại hiệp. Nhưng cũng chết với Vê Không Không không phải chuyện dễ ?

Khảm nào đại kiếm pháp của Vê Không Không có thể thậm xưng là giang hồ nhất tuyệt lúc này họ Vê đem toàn lực thi triển, sở trường

tiết Ngân Vũ vào đường chết.

Hiển nhiên Vê Không Không đã động sát

Không còn cách nào khác, Tiết Ngân Vũ hết sức bình sinh sở học ra thi thử. Hồn hắn thực sự lần thứ nhất gặp cường địch kẻ chỉ hắn gieo rắc tội ác khắp giang hồ.

Trong vòng hai mươi chiêu Tiết Ngân Vũ miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng đến sau ba mươi chiêu cục diện thật đã lộ rõ, kiếm trong tay hắn không thể phát theo ý muốn được nữa. Vê Không Không hét lên một tiếng :

— Hãy trả kiếm cho Châu cơ sơn Trang

Tiếng quát của họ Vê tuy không lớn lắm, nhưng trong tai Tiết Ngân Vũ nghe như tiếng sét. Hắn chấn động tâm thần, ngẩn ngơ cố

thu hết sức lực múa kiếm đã lãng tới bụng
Không Không. Chiêu kiếm n hấn đi
lực còn lại. Kiếm pháp của T nggar
phải yếu kém. Rất tiếc hôm nay t ại
huyện xui xẻo.

Kiểm của hấn kể về khí thế à chi
tốc độ không bao giờ sai, nhưng đối thủ cũ
hôm nay là ngoại lệ

Vì kiếm pháp của Vệ Không Không
hấn còn chuẩn xác hơn bá bội và bá đạo
nhiều. Vì vậy khi kiếm của Tiết Ngân Vũ
đâm tới bụng Vệ Không Không cũng là lúc
chiêu dữ dội nhất trong Khâm nam đệ kiết
pháp, đồng thời chém tới chiêu này là "Phá đ
trâm" kinh người.

Tiết ngân V nuối ra ư kêu k
nhưng hấn chỉ k tị iếm
Không đã hể đầu b

Máu phun ra như suối, người hấn như cây
mọc đổ ập xuống.

Hắc tâm ngũ Độc chết thêm một tên nữa
còn có ba tên.

Vệ Không Không nhìn vào xác chết Tiết
Ngân Vũ một lúc, hốt nhiên khe thở dài nh
thẹ.

Đường Trúc Quyền cười n ạt mộ ơng
đến gần Vệ Không Không :

Tên này chết là phải ư. có đáng để
dài

H Vệ cuối cùng nhất iếm của
Ngân ư vô ư th iếm rồi ch
m nói

Đau hư à thanh iếm iếm
n dùng n n điều tàn

Đường Trúc Quyền

— Đối với tên ác tặc này chuyện ăn trộm kiếm chỉ là chuyện nhỏ.

Vệ Không Không

— Đáng tiếc là hắn không biết được về thanh kiếm này.

Đường Trúc Quyền ngẩn mặt

Thanh kiếm này cũng có cố sự à ?

Đúng vậy

— Thanh kiếm này có cố sự như thế này. Người mau kể để ta có lý do uống thêm nữa !

— Nguyên vì thanh kiếm này ít nhất đã bị ăn trộm ba lần, nhưng chưa có kẻ nào trộm kiếm mà được chết an lành. Hễ bất cứ ai trộm kiếm từ “Chu cơ sơn Trang” thì chậm lắm là ba năm, mau lắm chỉ vài tháng, tất sẽ gặp tai họa thâm, chết vào đao kiếm của người khác. Ba lần

hắn bị trộm là ba lần quay về nguyên chủ, đến tiết Ngàn Vú là lần thứ tư. Lần này Tiết Ngàn Vú cũng không ra khỏi ngoại lệ, kết quả là hắn chết thê thảm dưới kiếm của Vệ Không Không tại Phi Điều Trấn.

Đêm tối dù có dài đến đâu cuối cùng cũng ánh sáng mặt trời đầy lùi.

Đã liên tiếp ba hôm rồi Phi Điều Trấn không có ánh sáng mặt trời vì mưa tuyết rơi liên miên không lúc nào ngưng. Toàn trấn chìm trong lớp tuyết dày đã mấy ngày.

Hôm nay mặt trời đã mọc, ánh nắng le lói. Tuyết đã ngừng rơi, gió cũng không thổi. Hình như những sự tốt đẹp đang bắt đầu trở lại...

Mặc dầu sắc trời đã chuyển nhưng trong lòng Mã Tượng Hành vẫn còn âm ảm. Gã biết rằng mục tiêu của Địa Ngục Tiêu Cục không

chỉ giết hân thời m... ei... òn là
cho được "Bách Mã Đồ" Tuy gã... òn là
ra chỗ ẩn nấp của con... òn là
trước sau gì Địa Ngục... òn là
nơi ẩn nấp... òn là
như th... òn là

M. Tươn Hân... òn là
ng mới. Nhân... òn là

Long Thành Bích. Tư Mã Huyết, Vệ Hồng
Không, Đường Trúc Quyền người nào cũng là
hào thủ trên gi... òn là

Năm xưa hành động cứu Tuyết Phoi
Tổ của Mã Thừa Tín... òn là
hôm nay Mã gia cô bị k... òn là
tới giải cứu.

Bước đầu hành động của Địa Ngục Tiêu Cục
tuy đã thất bại, nhưng bọn chúng chưa chắc vì

mà ngưng tay. Mã Tượng Hành tuy đã đem
gia quyến đến dấu một nơi bí mật, nhưng tất
mọi chuyện bí mật trên đời này không phải
nào cũng giữ kín được mãi. Do đó con gái
hơn mười người trong quyến thuộc của gã
hân đã an toàn.

Chỉ còn một biện pháp tích cực là cùng từ
một trận với Địa Ngục Tiêu Cục.

Hồi thứ hai

Ngày mười hai tháng Chạp. Đang giữa ngo. Tuy bầu trời rất trong và mưa tuyết đã tạnh, nhưng vẫn là một ngày lạnh lẽo.

Mã Tượng Hành, rời bỏ Mã gia Trang, rời bỏ Phi Điều Trấn. Gã nhất quyết tới nơi ẩn nấp của con gái, của gia quyến gã để bảo vệ cho người thân và Bách Mã Đồ.

Nếu như Địa Ngục Tiêu Cục kéo thù hạ đến tấn công lần nữa, gã sẽ chỉ huy đám võ sĩ Mã gia Trang quyết chiến mất còn lần cuối với bọn chúng. Đó cũng là kế hoạch của Long Thành Bích và các bằng hữu.

Ngày trưa hôm ấy năm con ngựa khỏe lên đường chạy về hướng Nam.

Hai giờ sau, năm con kiện mã đã đến bến Lan Ba.

Bến dò Lan Ba tuy không phải là một địa phương lớn, nhưng có một lầu rất nổi tiếng "Lan Ba Lầu".

Lan Ba Lầu nằm bên bờ Tây của dòng sông. Ngày vô đêm ngày, lầu này nổi danh nhất không phải vì rượu thơm, cũng không phải vì thức ăn ngon, mà lại nổi danh vì Kiếm.

Lan Ba Lầu không chỉ bán rượu thịt, mà còn bán kiếm nữa. Ở cạnh quán rượu có một tòa nhà nhỏ. Chủ nhân của tòa lầu nhỏ này cũng là chủ nhân Lan Ba Lầu, năm nay khoảng bốn mươi tuổi, đã cư ngụ tại bến dò này hơn hai mươi năm rồi.

Hai mươi năm nay, y ở đây bán rượu và bán kiếm. Y không chỉ bán kiếm mà còn mua cả kiếm bất cứ ai muốn bán. Tám năm trước y đã

mua được một thanh đoản kiếm dài tám thốn với giá một vạn ba ngàn lạng vàng, nhưng khi bán lại được tới mười vạn lạng. Cuộc buôn bán ấy khiến y giàu to.

Nhưng y rất ít giao du với người khác. Từng có một tên hắc đạo giang hồ đến xin mua y một thanh cổ kiếm với giá rất cao mà y vẫn từ chối. Tên hắc đạo ấy tức giận to tiếng đòi san bằng Lan Ba Lâu. Hiện nay Lan Ba Lâu vẫn bình yên vô sự, tên hắc đạo kia đã bị người ta chặt thành mười tám đoạn, quăng rác xuống sông mất rồi.

Người buôn bán nào cũng có những nguyên tắc nhất định. Nguyên tắc của chủ nhân Lan Ba Lâu là: Tuyệt không mua bán gì với những kẻ tà ác.

Bên đó Lan Ba không xa Phi Điều Trấn bấy nhiêu cho nên quán rượu ở đây đôi với Mã Tương

cũng đã ghé uống nhiều lần.

Đã vậy, tất nhiên gã quen biết với chủ nhân từ lâu.

Chủ nhân từ gia này có ngoại hiệu "Vạn triều thần" y họ Quân tên Bằng xưa kia là chủ của đại hiệu "Kim Kiếm tiên sinh".

Năm kỳ Mã Tương Hành tuy có hơn y đôi chút, nhưng lại rất tôn trọng Quân Bằng. Mỗi khi đi ngang qua bến dò Lan Ba, gã đều ghé vào quán Bằng uống rượu rất thống khoái.

Thế nhưng khi Mã gia Trang lâm nạn, Mã gia không thấy Quân Bằng tới trợ giúp. Mã gia Trang không lấy thế làm giận, nhân vì Quân Bằng có một người vợ rất trẻ, rất đẹp, lại đang mang thai. Quân Bằng sao nỡ bỏ vợ yêu ấy mà đi, để đến Phi Điều Trấn mạo hiểm?

Hiện tại Mã Tương Hành đang trên đường ghé Lan Ba Lâu tìm Quân Bằng, hy vọng cùng y

uống một chút rượu thỏa thích nữa.

Nhưng khi Mã Tượng Hành đến bến dò Lan Ba, gã giết mình kinh hoàng. Bến dò Lan Ba vẫn như cũ, chẳng có gì thay đổi.

Nhưng Lan Ba Lâu đã biến thành một đồng gạch vụn.

Mã Tượng Hành vội hỏi thăm dân cư ở đó, ai nấy đều trả lời như nhau :

Đêm qua Lan Ba Lâu xảy ra một cuộc ác đấu. Khi trận đấu dứt, bốn bề nổi lên ngọn lửa phừng phừng. Ngọn lửa ấy thiêu đốt toàn bộ Lan Ba Lâu. Hoàn toàn không ai tìm thấy một người sống sót, kể cả vợ chồng chủ nhân.

Có lẽ họ cũng bị thiêu chết trong trận hỏa thiêu rồi ?

Mã Tượng Hành đau đớn nhìn đồng tro tàn, rồi giục các bằng hữu lên đường tiếp tục về

ng Nam.

Tình trạng của con gái gã bây giờ ra sao ?

Ngày 15 tháng Chạp.

Hoàng hôn.

Trong Trường An Thành nơi đường Bạch Ngọc có từ lâu tên "Bạch Ngọc Lâu"

Nơi đây là một chốn rất náo nhiệt, nhất là vào hoàng hôn buông xuống, thì cảnh náo nhiệt, vui vẻ khiến không một ai có thể tỉnh giấc được.

Có người nói, bất cứ ai đang tỉnh táo chỉ cần bước một chân vào "Bạch Ngọc Lâu" tức thì mê đắm liền.

Ở đây có đủ các trò chơi :

Cờ bạc, đàn bà, rượu.

Cả ba thú vui ấy đến cùng một lúc thử hỏi ai còn có thể tỉnh táo đầu óc được nữa ?

Nhưng mọi chuyện trên đời đều có ngoại lệ.

Chiều hôm nay trong Bạch Ngọc Lâu, xuất hiện một người cực kỳ tinh xảo. Y đã uống hết bảy, tám cân rượu, đánh bạc hết ba giờ liền, đồng thời chơi giỡn với ba kỹ nương đẹp nhất hết nửa ngày, thế mà xem ra hình như y tinh táo còn hơn người chưa hề bước chân vào Bạch Ngọc Lâu ! !

Tổng quản Bạch Ngọc Lâu là một trung niên mũi nhọn, có nốt ruồi đen ngay trên mũi và má trái lại có thêm một vết sẹo do dao chém.

Thành Trường An có rất nhiều người chưa biết quan Phủ Doãn Tư Đồ Đại nhân ở đây, cao hay thấp, béo hay gầy, nhưng không một ai là không biết vị Tổng Quản Bạch Ngọc Lâu.

Dù có người chưa gặp y đi nữa cũng vẫn

thiết y là người mũi nhọn có một nốt ruồi, má trái có vết sẹo do dao chém, và trong tay lúc nào cũng cầm một đôi "Kim Đàm".

Trên giang hồ người cầm Thiết đàm rất nhiều nhưng người cầm Kim Đàm thì rất ít. Giá trị của Kim Đàm, đương nhiên cao hơn Thiết đàm rất nhiều.

Nhưng đó không phải nguyên nhân để ít người cầm Kim Đàm. Kim đàm ít người dùng, nguyên nhân vì nó so với Thiết Đàm nặng hơn rất nhiều, người nào không có ai cánh tay đầy kinh lực không thể cầm nổi. Nhưng Tổng Quản Bạch Ngọc Lâu đã dùng Kim Đàm từ mười lăm năm nay.

Kinh lực của y chắc không ai dám nghi ngờ nữa. Y họ Thượng Quan mọi người đều gọi y Thượng Quan Kim Đàm.

Thượng Quan Kim Đàm thông thường là

người tinh táo nhất trong Bạch Ngọc Lâu, y phục của y tuy không quá họa lệ nhưng bất cứ ai nhìn thấy y đều biết rằng trong Bạch Ngọc Lâu y có địa vị không thấp.

Bạch Ngọc thỉnh thoảng cũng có xảy ra tranh chấp, ầu đã vì tranh giành gái đẹp, vì thua bạc, say rượu v.v...

Giải quyết các tranh chấp này có rất nhiều cách. Nhưng thông thường Thượng Quan Kim Đàm chỉ áp dụng một nguyên tắc để giải quyết. Nguyên tắc ấy là "Tiên lễ hậu binh". (trước dùng lễ, sau đó sẽ dùng võ lực).

Bất cứ ai sinh sự, trước tiên y khuyến cáo. Khuyến cáo không xong, sau đó là cảnh cáo. Cảnh cáo cũng không được, y liền dùng võ.

Mấy năm gần đây, rất ít người không nghe Thượng Quan Kim Đàm khuyến cáo. Vì chưa có ai đánh hạ quyền của Thượng Quan Kim Đàm.

Thượng Quan Kim Đàm dùng quyền đánh người, thông thường y hay dùng cặp Kim m áp lên mặt người đó. Nhưng y chưa đánh ai bao giờ, vì y tuyên bố rất sợ mùi máu.

Màn đêm đã buông xuống.

Trong Bạch Ngọc Lâu đèn đuốc sáng rực. Ông biết vô tình hay hữu ý Thượng Quan Kim m nhìn một người. Người ấy mặc lam bào trắng đoạn vờ dầy hoa như một công tử trẻ tuổi.

Thượng Quan Kim Đàm chưa gặp người lần nào. Người này trong Bạch Ngọc Lâu đánh bạc, vừa nỏ đùa với gái, lại vừa uống rượu rất nhiều, thế nhưng vẫn tinh táo khiến ta lấy làm lạ. Đến bây giờ hắn chưa làm gì động, nhưng Thượng Quan Kim Đàm có cảm giác tên này là một tay cao thủ, trước sau gì cũng gây sự.

Y hy vọng hắn dùng sinh sự, mau mau lên

đường đi cho khuất mắt.

Trong Bạch Ngọc Lâu có một phòng đẹp nhất đặt tên là "Kim Đàm Đường" đương nhiên chủ nhân phòng này là Thượng Quan Kim Đàm.

Sau khi đùa giỡn chán chê, tên công tử lam bào nọ, tự nhiên bước vào Kim Đàm đường. Kim Đàm Đường, đồng thời là sông bạc đang đến hồ sát phạt dữ dội nhất.

Chuyện xảy ra đã sắp xảy ra, vì mấy con bạc đang cãi nhau ầm to, nhiều tên yếu bóng vía, vội vàng lên chạy ra ngoài. Một tên gọi là Đỗ Đại Thiếu lớn tiếng gọi :

— Thượng Quan Tổng Quân... người... người để như vậy là có ý gì ?

Thượng Quan Kim Đàm cười nhạt :

— Đó là có ý lấy mạng người đó !...

Đỗ Đại Thiếu trừng mắt, không nói được

lời. Công tử áo lam nhìn Đỗ Đại Thiếu thờ ơ :

— Thượng Quan Tổng Quân không nói dối đâu, nếu vạn nghìn lượng vàng trên bàn kia ngươi không trả lại cho người ta...

Thì ra Đỗ Đại Thiếu là tên vừa ăn hết vàng trong sông bài.

Đỗ Đại Thiếu quát :

— Ngươi là ai mà dám ăn nói ngang ngược như thế ?

Công tử áo lam đáp :

— Ta chẳng là ai cả, nhưng cũng đủ sức lấy mạng của ngươi.

Chủ nhân của Bạch Ngọc Lâu Trác Vạn liên đột nhiên cười rộ :

— Hôm nay là ngày xui xẻo của người rồi, nếu ngươi không mau rời khỏi nơi đây, e

rằng từ nay không còn ai nhắc đến họ Đỗ nữa đâu ! !

Nói dứt lời lão vươn ngón tay trở bàn tay phải, gõ gõ xuống mặt bàn gỗ, lập tức mặt bàn gỗ bị ngón tay xuyên thủng một lỗ.

Đỗ Đại Thiếu xanh mặt, ngăn người ra một lúc rồi vội vàng đi ra khỏi Kim Đàm Đường bỏ luôn số vàng bạc, gấp rút rời bỏ Bạch Ngọc Lâu. Y thề rằng chẳng bao giờ quay lại nơi ma quỷ này nữa.

Vì Bạch Ngọc Lâu chính thị là nơi ma quỷ.

Trong đó vừa xuất hiện tám con quỷ từ Địa Ngục Tiêu Cục đến. Thời gian này là thời gian đang buồn bán hưng thịnh của Bạch Ngọc Lâu, nhưng bây giờ trong Kim Đàm Đường, ngoài tên công tử áo lam ra, chẳng còn một người khách bài bạc nào nữa cả.

Kỳ thực công tử áo lam này cũng không

là khách đánh bạc. Mục đích thực sự của y không phải là để sát phạt mà để quấy nhiễu.

Bạch Ngọc Lâu không phải là nơi đánh bạc thông thường, vô luận bất cứ ai quấy nhiễu ở đây, sau đó muốn sống trở về là chuyện cực khó.

Trác Vạn Thiên lạnh lẽo nhìn đăm đăm vào công tử áo lam.

— Nhân quan các hạ thật nhạy bén lắm nhận ra bản lai diện mục của ta !

Công tử áo lam mỉm cười :

— Bí mật của người, tại hạ đã có biết ít nhiều.

Trác Vạn Thiên cười ha hả :

— Lão phu có bí mật gì đâu ?

Công tử áo lam :

— Chẳng phải người là “Xảo thủ đại tiên”

Khởi đạo lăng tử - 1

đồng thời cũng là phó tổng tiêu đầu của Địa Ngục Tiêu Cục ư ?

Mặt Trác Vạn Thiên trầm xuống. Lão quay sang Thượng Quan Kim Đàm :

— Người có biết tên tiểu tử này là ai không ?

Thượng Quan Kim Đàm chậm chạp đáp :

— Như quả thuộc hạ không lầm, tiểu tử là Tuyết Dao Long Thành Bích.

Thượng Quan Kim Đàm vừa nói dứt câu ấy, trong Kim Đàm Đường nhẹ nhàng xuất hiện tám bóng người. Mặt mũi tám tên này không giống người, nhưng giống quỷ.

Vì trên mặt cả tám tên đều đeo một cái mặt nạ quái dị rất đáng sợ.

Công tử áo lam cười lạnh lùng :

— Nơi đây đúng là một phần của Địa

tiêu Cục rồi !

Trác Vạn Thiên đáp :

— Người đã biết lão phu là phó tổng tiêu của Địa Ngục Tiêu Cục, đồng thời lại biết đây là phần của, còn dám xưng cường thế

Chàng ngựa mặt cười to :

— Xương cường ? Ha ha, Tuyết Dao Lăng xưa nay vốn người có tính xương cường, biết sao được ?

Thượng Quan Kim Đàm cũng cười nhát :

— Thượng Quan mô đoán chẳng sai tí nào, đúng là Long Thành Bích !

Trác Vạn Thiên nói :

— Nghe nói người và Mã Tượng Hành cùng hợp định chống lại chúng ta, và vì sao người

ở đây ?

—Ồ, vì tại hạ đang muốn gặp một người.

—Ai?

—Tổng Tiêu Đầu của Địa Ngục Tiêu Cục.

Tổng tiêu đầu Địa Ngục Tiêu Cục xưa nay là một nhân vật thần bí trên giang hồ.

Sở dĩ Long Thành Bích đến đây, vì chàng muốn gặp nhân vật thần bí ấy, đồng thời giải quyết chuyện của Mã Tượng Hành.

Trác Vạn Thiên cười ha hả :

—Người muốn gặp Tổng Tiêu Đầu của bản Tiêu, rất tiếc đã đến không đúng lúc. Toàn bộ gia đình Mã Tượng Hành ẩn nấp nơi đây, Bách Mã Đò ở đâu tên họ Mã đều không chịu nói rõ, khiến Tổng Tiêu Đầu của bản tiêu lấy làm không thỏa mãn.

Long Thành Bích cười nhạt :

—Bách Mã Đò nguyên là vật gia bảo của

gia, đương nhiên Mã Tượng Hành không thể cho người khác, nếu quả Tổng tiêu đầu Địa Ngục Tiêu Cục vì thế mà bất mãn thực là vô lý.

Trác Vạn Thiên lừ mắt :

—Tuy Mã Tượng Hành đã thoát được sự truy sát của Hoa lão Đại và Hoa lão nhị, nhưng mạng của gã cũng khó kéo dài được lâu...

Mắt Long Thành Bích lóe lên :

—Cứ theo ngữ khí của các hạ, hình như đây Tổng Tiêu Đầu Địa Ngục Tiêu Cục đích ra tay đối phó với toàn bộ Mã gia?

Im lặng một lúc, Trác Vạn Thiên mới đáp :

—Gần đây, Tổng Tiêu Đầu rất ít khi tự ra nhưng lần này người rất quan tâm tới “Bách Mã Đò”

Long Thành Bích :

— Các hạ có pháp môn “Khê lâu tam thập chí pháp” độc bộ giang hồ, võ công Thượng Quan Kim Đâm cũng có thể gọi là giang hồ nhất tuyệt, vì sao nhị vị không tham gia truy sát Mã Tượng Hành ?

Trác Vạn Thiên thở dài nhẹ nhẹ :

— Lão phu phải ở đây đợi một người.

— Các hạ đợi ai ?

Trác Vạn Thiên gục gặt đầu, nét mặt thoáng lộ sát khí :

— Không sai, lão phu biết chắc người sẽ đến Bạch Ngọc Lâu.

Long Thành Bích cười mỉa :

— Các hạ vịn vào đâu mà tin chắc ta nhất định phải tới nơi đây ?

Nhìn thẳng vào mặt chàng, lão hỏi :

— Những chuyện xảy ra ở bến đò Lan Ba, ai người đã biết rõ ràng ?

— Vợ chồng Quán Bằng và mười bằng hữu bị giết chết, đều do bàn tay của các người nên.

Trác Vạn Thiên gặt đầu :

— Chuyện ấy chúng ta không phủ nhận. Bằng là sự thực.

Long Thành Bích nghiêng rằng :

— Đêm nay tại hạ đến đây là để thay thế người chết ấy thi hành công đạo.

Trác Vạn Thiên cười lớn :

— Công đạo ? hảo tiểu tử, người cho rằng đây là nơi đâu ? bằng vào bản lãnh của người đủ để thi hành công đạo cái gì ?

Long Thành Bích cười phăng chiếc áo bào lam bên ngoài ra. Bên trong chàng mặc

chiếc áo xanh. Bên hông chàng đeo nghiêng một thanh đao. Thanh Đao này có cán bằng loại gỗ đồng, khi đao rút ra khỏi bao thì đúng là trắng lạnh còn hơn màu tuyết. Trác Vạn Thiên hít một hơi dài :

— Hào Đao, thảo nào khi xưa Phong Tuyết Lão Tổ danh trấn giang hồ !

Chàng không nói một lời.

Trác Vạn Thiên Lại nói :

— Chỉ tiếc, đêm nay thanh đao này người không có cách nào giữ nổi nữa !

Thượng Quan Kim Đàm lạnh lẽo nhìn chàng nói :

— Sau khi người chết rồi, chúng ta hứa sẽ mua cho người một cỗ quan tài rất tốt để chôn theo thanh đao ấy.

Long Thành Bích từ từ nói :

— Nếu người chết dưới đao của ta, ta cũng sẽ mua cho người cỗ quan tài gỗ tốt để chôn theo cặp Kim Đàm của người !

Thượng Quan Kim Đàm tái mặt :

— Hừ, Long Thành Bích, quả nhiên người một lòng tử xương cường.

Dứt lời gã giơ tay ra hiệu. Tám tên đeo mặt nạ quý tức khắc phân ra phương hướng tả, hữu ngay thời tấn công chàng liền.

Vũ khí trong tay chúng hoàn toàn không giống nhau, có đủ loại vũ khí, dài nhất là Đổng Dao, ngắn nhất là Cương Đao, cũng có loại vũ khí rất linh hoạt như Báo Tiên (nhuyễn tiên làm bằng da con báo), rất trầm trọng như Thiết Đao.

Vũ khí tuyệt không giống nhau, bởi vậy võ công cũng không giống nhau. Huống gì ngoài mặt tên mặt quỷ này, còn có Trác Vạn Thiên và

Thượng Quan Kim Đàm đứng cạnh đó !

Trác Vạn Thiên an nhàn ngồi xuống cạnh chiếc bàn vẫn dùng để đánh bạc, Thượng Quan Kim Đàm im lặng đứng khoanh tay sau lưng lão, hơi liếc lão mỉm cười. Chúng tin đến chín phần mười đêm nay Long Thành Bích sẽ tâng xác ở đây.

Trong Kim Đàm Đường, chẳng chịt dao quang kiếm ánh. Vô công tám tên đeo mặt nạ quý rất lợi hại, ấy là nói về vô công riêng từng tên, còn hiện tại bọn chúng liên thủ mà mỗi tên lại sử dụng một loại vũ khí khác nhau, nên uy lực của nó có thể nói không ai tưởng tượng nổi.

Hiển nhiên tám tên đều trải qua thời gian luyện tập lâu dài kết hợp thành một trận pháp.

Trong chớp nhoáng Long Thành Bích bị trận pháp ấy vây khốn, vô luận chàng tả xung hữu đột, hoàn toàn không có hy vọng thoát được

kèm tủa của tám tên ấy.

Hốt nhiên chàng cười một tràng lạnh lùng :

— Trận pháp này là trận pháp gì mà uy lực to lớn ra cũng đáng kể đấy !

Trác Vạn Thiên đắc ý mỉm cười :

— Đó là “Quý Kiếm Đại Trận” hiện nay chỉ có một người duy nhất thoát được trận này mà thôi.

Thượng Quan Kim Đàm tiếp lời : — Ấy là trận cục Tổng Tiêu Đầu.

Trác Vạn Thiên nói :

— Trận pháp này là do người tự sáng lập. Tự sáng lập nghĩa là tự giải được, đương nhiên chỉ có một mình người mới phá được trận pháp này.

Thượng Quan Kim Đàm cười mỉa mai :

— Rất tiếc, Long Thành Bích không phải là người sáng lập, vì vậy y muốn phá trận pháp này e rằng còn khó hơn lên trời !

Trác Vạn Thiên cay chua :

— Nếu y tuyệt không phá được trận pháp, tất nhiên y chỉ còn có cách chết luôn trong đó !

Phải chăng, chàng tuyệt đối không thể phá được "Quý Kiếm Đại Trận" ?

Sự thực hoàn toàn không như thế.

Trác Vạn Thiên và Thượng Quan Kim Đàm không phải kẻ ngu, họ đều biết đối phó với Tuyệt Đao Lăng Tử là điều không dễ dàng. Quý Kiếm Đại Trận tuy có uy lực cực đại, nhưng có ai dám bảo chứng chắc chắn Long Thành Bích sẽ chết trong trận ?

Nhưng chúng vẫn tin chắc lần này Long Thành Bích thất bại.

Do đó những lời dối thoại của chúng nhằm mục đích :

— Thứ nhất, cốt đề cao uy lực Quý Kiếm Đại Trận với bốn tám tên thuộc hạ, thứ hai, nhiều loạn tinh thần Long Thành Bích, khiêu khích cho chàng nổi giận tất nhiên có lợi cho chúng rất nhiều.

Trác Vạn Thiên lão từng trải giang hồ, chẳng những thế lão còn là một con hồ ly. Thượng Quan Kim Đàm theo hầu lão quá lâu, đương nhiên rất rõ ý đồ chủ nhân. Rất tiếc không phải chỉ có chúng hiểu rõ điều ấy, mà Long Thành Bích cũng biết rõ, chàng dự biết muốn phá Quý Kiếm Đại Trận không phải là chuyện dễ dàng gì.

Trong tám tên đang có mặt, hợp thành Quý Kiếm Đại Trận, có một tên lùn nhưng cầm vũ khí dài nhất là thanh Đổng Mâu. Thân thể hần

tuy rất thấp bé, nhưng nội lực rất thâm hậu. Thế mà hán chưa phải là tên lợi hại nhất. Tối lợi hại phải kể đến tên cao lêu nghêu như một cây tre cằn đoan đao. Tên này tuy đeo mặt nạ, không nhìn rõ được mặt thật, nhưng cứ theo thân hình của hán mà xét, hán gầy đến độ đáng thương, giống như nếu có trận gió to bất ngờ, hán ắt bị thổi bay liền.

Nhưng cước bộ của hán lại vô cùng trầm trọng, mỗi khi hán di chuyển một bước, hoặc triển xuất một đao, đều biến thành sức mạnh uy hiếp chàng.

Long Thanh Bích vốn là một cao thủ đại hạng về đao pháp, nên chàng nhận thấy trong Quý Kiếm Đại Trận này, vô công cao nhất, chiêu thức nguy hiểm nhất chính là tên hán tử gầy ốm ấy !

Bản người nên bản ngựa trước, bắt giặc nên

chủ soái của giặc trước, nguyên tắc ấy đương nhiên Long Thanh Bích biết rõ. Nhưng làm sao diệt hạ được hán tử gầy ốm ấy ? Điều này không phải dễ. Và chẳng đối thủ là tám tên sử dụng tám loại vũ khí khác nhau, dù Long Thanh Bích vô công có cao đến đâu, nhất thời muốn diệt hạ tên gầy ốm giữa thế trận này đúng là thiên nan vạn nan.

Chỉ có một cách, nếu chàng được một ai nữa trợ thủ mới xoay đối được tình thế. Đương nhiên là trợ thủ ấy phải là một cao thủ, nếu không chàng chỉ chết uống mạng mà thôi.

Trong lúc này có ai đến trợ thủ với chàng hay không ?

— Có, vì chàng không phải chỉ có một mình đến Bạch Ngọc Lâu.

Nhưng người trợ thủ của chàng chưa lộ diện, vẫn đang ẩn thân rất kín.

Ấn thân kín đáo như y cũng không phải là dễ.

Nhưng y đã có cách riêng của y.

Y đang ấn thân trong phòng một kỹ nữ tuổi đã về chiều. Kỹ nữ này không phải lớn tuổi lắm, chỉ độ trên ba mươi, nhưng trong cái nghề bán phấn mua hương này thì với số tuổi trên ba mươi cũng coi như đã già.

Tuy vậy nàng vẫn còn phong độ chán, so với những kỹ nữ trẻ tuổi hơn chưa chắc ai đã hơn ai về nhan sắc. Nhưng cũng vì vậy số khách hàng tìm đến nàng cũng không được nhiều bằng các thiếu nữ trẻ khác, trong số khách mà nàng yêu quý có Đường Trúc Quyền, vì mỗi năm y có đến thăm nàng ít lần.

Nàng họ Dung tên gọi Thúy Thúy.

Dung Thúy Thúy làm nghề này nên không ít lần gặp những nam nhân có tính tình quái dị.

Tung quái dị đến như Đường Trúc Quyền nàng chưa thấy bao giờ.

Thường năm nhân thấy nàng cũng sinh tâm muốn nhọc dục. Riêng Đường Trúc Quyền khác hẳn. Tuy y vẫn trả tiền rất hậu hĩ, nhưng lại tuyệt không động gì đến nàng.

Vào phòng Dung Thúy Thúy rồi, thông thường y cứ tí tí uống rượu. Tài lượng của y có lẽ là số một trong thiên hạ.

Đồ là nam nhân, còn nữ nhân có ai uống rượu như y được không ?

Có lẽ chỉ có một : Dung Thúy Thúy.

Mỗi năm Đường Trúc Quyền có lẽ đến đây ít lần.

Nhưng có điều này nên biết : lần nào y đến cũng rất bí mật.

Chưa có lần nào bị người phát giác ra y vào

phòng Dung Thúy Thúy lúc nào và bằng cách nào.

Y tìm đến Dung Thúy Thúy chẳng phải để giải quyết sinh lý gì cả mà chỉ để cùng uống rượu.

Người cùng uống rượu được với y, về nam nhân vốn đã không nhiều. Người cùng uống rượu với y, về nữ nhân, khắp thiên hạ chắc càng ít hơn nữa.

Dung Thúy Thúy là một trong số rất ít nữ nhân ấy.

Ngoài Dung Thúy Thúy, Đường Trú Quyền không thể tìm được một nữ nhân thứ hai nào khác, vì kể về tư lượng của nàng đáng gọi là kinh người. Đường Trú Quyền uống một chung, nàng uống một chung, hần uống một vò, nàng uống một vò, không bao giờ chịu kém. Nhưng chưa bao giờ nàng say ngã trước mặt y vì

làng tự biết tiết chế. Khi biết sắp say nàng không bao giờ uống tiếp.

Đêm nay Đường Trú Quyền đang ở trong phòng Dung Thúy Thúy. Nhưng đêm nay mục đích của y không phải đến đây để uống rượu.

Mỗi khi tiếp Đường Trú Quyền nàng không bao giờ tiếp khách nào khác nữa, lý do rất giản dị, nội số tiền mà y thường nàng có thể sống được nửa năm.

Lúc ấy tình trạng của Long Thành Bích trong Kim Đâm Đường không phải là xấu, nhưng chưa hẳn là tốt.

Chàng đã thi triển nhiều công phu mà vẫn chưa phá được Quý Kiếm Đại Trận.

Vì có Trác Vạn Thiên và Thượng Quan Kim Đâm ở ngay đó, nên chàng chưa muốn bộc lộ hết công phu sở học của mình, vì chưa muốn lộ phương thuật triệt toàn bộ bản lãnh của

chàng.

Chàng còn đang chờ sự tiếp trợ của Đường Trúc Quyền. Chàng biết chắc chắn Đại Thiếu Gia Đường Môn không bao giờ khiến chàng thất vọng bao giờ.

Su đoán của Long Thành Bích không sai. Lúc chàng đang định hạ thủ tên hán tử gầy ốm, nhưng hán tử này thủ pháp rất tinh xảo. Mấy lần chàng tưởng đã bị trúng đao của hắn...

Đúng lúc ấy Đường Trúc Quyền xuất hiện. Thân xác của y tuy to lớn nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt.

Trác Vạn Thiên và Thượng Quan Kim Đàm giật mình. Khi Đường Trúc Quyền vừa hốt tới, hai người liền phân ra tả hữu tấn công ngay. Kim Đàm trong tay Thượng Quan Kim Đàm biến thành ám khí bắn tới nhắm ngay đầu Đường Trúc Quyền. Uy lực của Kim Đàm rất

trầm trọng, nếu bị trúng đầu, chẳng khác nào bị đập một thiết chùy vỡ sọ liền.

Thế đánh của Trác Vạn Thiên lại càng hung hãn. Trong chớp mắt lão đánh ra ngũ chỉ đâm một lúc năm yếu huyệt trên ngực Đường Trúc Quyền. Thân pháp Đường Trúc Quyền phải nói nhanh không thể tả nổi, trước tiên y nghiêng đầu tránh Kim Đàm đánh tới. Sau đó tả hươu nhấc lên, một nắm kim châm bắn tới Trác Vạn Thiên. Chỉ lực của Trác Vạn Thiên tuy rất lợi hại, nhưng nắm kim châm là khắc tinh trí mạng của lão, lão không dám chậm trễ, vội vàng thu chỉ pháp, đánh ống tay áo ra cuốn hết nắm kim châm rơi xuống. Thế là công thế của Trác Vạn Thiên đã bị Đường Trúc Quyền hóa giải. Trác Vạn Thiên kêu lớn :

— Hồng Thiên Càn, coi chừng chỉ pháp !

Té ra tên hán tử gầy ốm tên là Hồng Thiên

Cần, nổi tiếng ở vùng Thiểm Bắc với biệt hiệu :
Đạo Hành Kịch Đạo.

Ngay lúc ấy ngũ tuyệt chỉ pháp của Đường
Trúc Quyền đã xuất chiêu chớp nhoáng, vừa
đánh y vừa hét :

— Hồng Thiên Cần cỡi chi đây !

Trác Vạn Thiên ngậy người, Thượng Quan
Kim Đàm cũng ngậy người. Mọi người đều ngậy
ra như tượng gỗ.

Vì không ai ngờ được thế chỉ đi quá mau
của Đường Trúc Quyền đã cắm sâu gây Hồng
Thiên Ân, đẩy hần ngã sấp xuống vũng máu
lênh láng. Cùng lúc ấy uy lực của Phong Tuyết
Đạo bay lồng lộng áp đảo toàn bộ.

Hồng Thiên Cần vừa chết Quỷ Kiếm Đại
Trận tức thì lộ ra khuyết điểm, chàng vũ lộng
Phong Tuyết Đạo không cho bảy tên còn lại kịp
thời bổ khuyết chỗ thiếu của Hồng Thiên Cần.

Đạo phong rít lên rợn người ! Tén lùn tịt
cầm đồng mâu đột nhiên rú lên một tiếng, mặt
nạ của hắn rơi xuống để lộ một bộ mặt trắng
bạch đầm đìa những máu. Phong Tuyết Đạo đã
chém xả một đường rách đôi mặt nạ của hắn,
đồng thời chém thấu luôn tới khuôn mặt bên
trong. Hắn lao đảo lùi lại. Quỷ Kiếm Đại Trận
lại mất thêm một tên nữa.

Trong Kim Đàm Đường sát khí trùng
trùng. Trác Vạn Thiên trùng trùng nhìn Đường
Trúc Quyền tức giận :

— Đường Đại Chiêu gia, đây không phải là
chỗ đùa ?

Đường Trúc Quyền cười ha hả :

— Ta vẫn thích đùa thì sao ?

Trác Vạn Thiên mỉm cười :

— Chỉ sợ Đại Thiểu Gia không đùa được

lâu đó thôi !

Trác Vạn Thiên vừa nói hết câu, Thượng Quan Kim Đàm bắn liền Kim Đàm tới mặt Đường Trúc Quyền.

Cùng một lúc, nhanh như một ánh chớp xẹt, Long Thành Bích xuất kỳ bất ý thi triển tuyệt chiêu. Chàng nhảy tới cước phải đá một đòn sấm sét vào đầu tên hạ thủ đứng gần chàng nhất. Cái đá của chàng tuy không mạnh, chỉ đủ sức đẩy hấn ngã về phía trước hướng Kim Đàm đang bay tới phía Đường Trúc Quyền.

Kim Đàm không có mắt, cảm pháp vào đầu hấn bắn máu ra tung tóe.

Chàng hét lên một tiếng. Phong Dao trong tay chàng vùn vụt bay lộn như con rồng bạc.

Thượng Quan Kim Đàm rung mình, hai Kim Đàm của gã đánh ra không trúng Đường Trúc Quyền, trái lại còn giết chết một một thủ

thủ của gã.

Gã nóng nảy đánh liền tam quyền nhằm vào Đường Trúc Quyền, y nhanh nhẹn lướt thân tránh khỏi.

Bất cứ ai cũng tưởng Đường Trúc Quyền hấp mạp toàn thân chứa đầy mỡ, nhưng khi thấy y thi triển công thân pháp mới biết bản lĩnh của y hơn người.

Thượng Quan Kim Đàm đánh tiếp năm quyền đều rơi vào không, nhưng gã đã đẩy Đường Trúc Quyền lui dần về bên tả Trác Vạn Thiên.

Hình như Trác Vạn Thiên đang thủ thế chờ đợi. Lão thấy Đường Trúc Quyền bị Thượng Quan Kim Đàm đẩy lùi liên tiếp, nhận ra thời cơ tuyệt hảo, lão liền xuất thủ.

Nhưng Đường Trúc Quyền vốn không phải kẻ ngốc, y đã dự liệu trường hợp này từ trước,

nên cố ý tránh quyền của Thượng Quan Kim Đàm mục đích là nhằm vào giải quyết Trác Vạn Thiên.

Chỉ pháp của Trác Vạn Thiên cũng vào hạng đại gia.

Đột nhiên, hữu thủ Trác Vạn Thiên vươn mạnh ra, một chỉ pháp đánh tới yết hầu Đường Trúc Quyền. Chỉ pháp này có tám phần giống chỉ pháp của Đường Trúc Quyền.

Nhưng Ngũ tuyệt chỉ pháp của Đường Môn tinh thâm hơn, và thế công không tà đạo như chỉ pháp của Trác Vạn Thiên.

Đường Trúc Quyền thấy Trác Vạn Thiên xuất chỉ, y cũng xuất chỉ.

Hai chỉ chạm nhau.

“Cốp”

Ngón thực chỉ Đường Trúc Quyền dụng vào

ngón thực chỉ của Trác Vạn Thiên. Theo sau một tiếng “Cốp” rất lớn, tiếp theo là những tiếng rền nhỏ.

Giữa hai ngón tay chạm nhau liên toát ra một luồng khí nóng. Thượng Quan Kim Đàm không dám chần chờ vội xuất thủ trợ giúp Trác Vạn Thiên. Đột nhiên Thượng Quan Kim Đàm rút trong bụng ra một lưỡi kiếm đâm thẳng tới giữa lưng Đường Trúc Quyền. Thế kiếm rất âm hiểm. Nhưng ngay tức thì một luồng sáng bạch như tuyết quét ngang. Thượng Quan Kim Đàm không ngờ chiêu đao của chàng lại mau lẹ và lợi hại đến thế, gã chỉ tập trung chú mục vào Đường Trúc Quyền nên đoán kiếm của gã tuy rất âm hiểm nhưng lại chậm hơn Tuyết Đao của chàng.

Phập.

Đao rít lên, máu bắn ra như mưa.

Hai mắt Thượng Quan Kim Đàm sắp vọt ra

ngoài, gã rú lên, từ từ buông rũ hai tay. Nhìn thế chết của gã giống như gã chết mà vẫn chưa tin được thế dao của Long Thành Bích lại có thể mau đến như vậy.

Tuyết Dao cắm ngang ngực Thượng Quan Kim Đàm, tuy chưa trúng hẳn trái tim nhưng vẫn đủ sức giết chết gã.

Thế là Quý Kiếm Đại Trận tan rã.

Trác Vạn Thiên vừa kinh sợ, vừa tức giận, nhưng lão đang bận đối chi với Đường Trúc Quyền, không thể làm sao hơn.

Bỗng nhiên chỗ tiếp giáp hai ngón tay "thực chỉ" của lão phồng lớn lên, toát ra một luồng khói trắng. Hai chân Trác Vạn Thiên đã bắt đầu thấy hơi run run và nửa thân trên của Đường Trúc Quyền cũng hơi lay động.

Sau khi giết chết Thượng Quan Kim Đàm, Long Thành Bích tiếp tục cuộc ác chiến với bọn

lại của Quý Kiếm Đại Trận, nhưng mấy tên an tử đeo mặt nạ ấy đã tiêu tan gần hết hồng chí, chỉ mong sao tự bảo vệ thân mình, không còn mong gì giết được địch thủ nữa.

Long Thành Bích không muốn nhân cơ hội bọn chúng đang ở thế nguy vong mà tấn công, nên y xuất chiêu rất chậm, chàng cũng không muốn tập kích Trác Vạn Thiên như Thượng Quan Kim Đàm hèn mạt đã làm.

Đồng thời chàng biết, Đường Trúc Quyền cũng không muốn bắt cứ ai lợi dụng cơ hội này làm toan Trác Vạn Thiên. Vô luận ai thắng ai bại, Đường Trúc Quyền chỉ muốn công bình mới hình phân thư hùng với lão.

Hiện giờ Long Thành Bích đã khống chế hoàn cục và coi như Quý Kiếm Đại Trận hoàn toàn tan vỡ.

Nguyên trận có tám tên, hiện tại chỉ còn lại

ba tên. Chúng còn cầm cự được bao lâu nữa ?

Đột nhiên Long Thành Bích thu đao cắt vào bao trùng mắt nhìn ba tên.

Không biết cảm giác chúng ra sao, vì tất cả đều đeo mặt nạ che khuất.

Chưa bao giờ chàng giết người một cách tùy tiện, khiến cả ba đều ngạc nhiên nên cũng dừng tay lại, chàng lạnh lùng nói :

— Vô công của ba vị quả là không kém, nhưng nói thực chưa phải là đối thủ của tại hạ đâu !!

Chàng nói câu ấy rất thành khẩn, chứ không có chút kiêu ngạo nào, thực sự chàng không dối lòng, chàng nói tiếp :

— Địa Ngục Tiêu Cục là một tổ chức rất tàn ác, hà tất ba vị phải liều mạng ?

Cả ba tỏ vẻ rất đau khổ, chàng xua tay :

— Chư vị hãy rời khỏi nơi này rời khỏi Địa Ngục Tiêu Cục, không nên tiếp tục hy sinh mạng sống cho kẻ ác.

Nhưng cả ba hình như rất khó xử và như không có ý rút lui. Một tên trong bọn nói :

— Chúng ta có thể chết vì đao của người, chứ không thể rời khỏi Địa Ngục Tiêu Cục.

Chàng thở dài :

— Phải chăng chư vị có điều gì khó nói ?

Tên ấy đáp :

— Đúng vậy, vì chúng tôi đã uống “Mãi mệnh đan”

Chàng biến sắc :

— Mãi mệnh đan ?

— Đúng, nếu chúng tôi không thi hành lệnh của Địa Ngục Tiêu Cục trong ít nhất ba

năm, chúng tôi sẽ không được giải được.

Long Thành Bích hỏi :

— Phải chăng đó là thủ đoạn của tên Tổng Tiêu Đầu ?

Bên trái có tên đáp :

— Có thể nói như thế !

Long Thành Bích cười nhạt :

— Tại sao chư vị lại phải uống Mãi mệnh đan ? Sau ba năm nếu không có giải được át chư vị sẽ chết ? Phải chăng đó là xảo thuật đe dọa của Tổng Tiêu Đầu ?

Tên bên tả đáp :

— Không phải chỉ là đe dọa suông đâu. Hiện mỗi người trong chúng tôi đều đã uống Mãi mệnh đan, cứ mỗi nửa năm, thuốc lại phát tác một lần, trong vòng mười lăm ngày khiến chúng tôi đau đớn không thể nào chịu nổi, nếu không

được uống ngay "Sóc vọng tiểu hoàn đan" thì có thể toàn thân cơ giật đến chết.

Tên đứng giữa tiếp lời :

— Nhưng "Sóc vọng tiểu hoàn đan" cũng chưa phải là thuốc giải trừ hần Mãi mệnh đan, chỉ khi nào uống được chín mươi chín viên "Trung tâm Đại hoàn" mới tuyệt trừ được căn bệnh.

Long Thành Bích cười gằn :

— Tổng Tiêu Đầu của chư vị, là một tên độc hiểm nhất trần gian, chẳng lẽ chư vị tin hần từ lời với chư vị ư ? Chắc gì đến hạn hần đưa cho chư vị "Trung tâm đại hoàn" ?

Ba người hơi hốt hoảng. Hiển nhiên lời của chàng rất có thể xảy ra. Qua... một lúc lâu, ba người đột nhiên cùng thở dài, tuy chúng mang nạn, nhưng cứ nghe ngữ khí cũng đủ biết trong lòng chúng hiện giờ cực kỳ rối loạn.

Chàng thờ dài :

— Địa ngục tiêu cực đã hành động quá ác độc, gây ra nhiều cuộc chém giết, gây nhiều trận gió tanh mưa máu, ba vị đều là người vô lâm, sao lại nỡ giúp tay cho kẻ gian tà, tàn hại vô lâm ? Những kẻ làm ác, rồi cuối cùng bị quả báo, lãnh những cái chết vô cùng thê thảm.

Tên đứng giữa than thở :

— Ý kiến của Long đại hiệp chúng tôi phải làm sao đây ?

— Không biết ba vị có ý buông đao đồ tể xuống chưa ?

Ba tên đồng lúc gật đầu, tên bên tả nói :

— Năm nay lão phu đã tới lục tuần, vô ý phạm tội với đồng môn, phải chạy tới ẩn núp ở Địa ngục tiêu cực... không ngờ ra nông nỗi này... lão phu quyết thoát khỏi nanh vuốt của Địa ngục

tiêu cực.

Chàng hỏi :

— Chư vị có biết Y Cốc ở nơi nào không ?

— Phải chăng Long đại hiệp có ý định dẫn chúng tôi đến Y Cốc để trị thương ?

— Tại hạ thực có ý ấy, chỉ tiếc rằng hiện nay quá bận việc, nên xin chỉ đường và trao cho chư vị mấy chữ này làm tin để vị cốc chủ Y Cốc và Hứa Khiếu Chi sẽ trị thương cho chư vị.

Sau khi viết mấy dòng chữ cho ba tên đeo ra đi, Long Thành Bích cảm thấy rất thư thái, sung sướng, quay lại nhìn Đường Trúc Quyền. Vừa lúc ấy hai chỉ pháp Đường Trúc Quyền và Trác Vạn Thiên rời hẳn ra.

Sắc mặt Đường Trúc Quyền trắng bệch như tờ giấy, y hét lên "Ồ chà" một tiếng ngã xuống liền.

Chàng kinh sợ bước tới. Tình trạng của Trác Vạn Thiên còn đáng sợ hơn Đường Trúc Quyền. Song cước của lão đã lún hẳn xuống và hai mắt đều nổi lên gân máu, không phải gân máu, mà là máu đã chảy xuống má, thì ra tất cả các khiếu trên mặt lão đều chảy máu, lão đã chết !

Tuy Đường Trúc Quyền kêu lên ối chà rồi ngã xuống Trác Vạn Thiên vẫn đứng trơ ra đó, nhưng phần thắng đã thuộc về Đường Trúc Quyền, vì tuy y ngã xuống nhưng chưa chết, chỉ bị hao tổn chân lực nội công rất nhiều, toàn thân gần như không còn chút sức lực nào nữa. Nhìn kết cục, và sau khi khám xét thân thể Đường Trúc Quyền, Long Thành Bích cảm thấy rất an lòng.

Bạch ngọc lâu không phải là nơi có thể quyến luyện, chàng đỡ Đường Trúc Quyền vội vã rời khỏi nơi đây.

Hồi thứ 3

AI BẠN AI THÙ ?

Bình Diệu là một địa phương nhỏ bé, không hiểu tại sao chốn này có tới mười chiếc xe ngựa đi qua tiểu trấn. Cư dân trong tiểu trấn này đến tám, chín phần mười đều là dân bà, con trẻ và người già lão. Trong gần hai trăm hộ dân ở đây muốn tìm vài chục tráng đinh khỏe mạnh thật là khó.

Bình Diệu tiểu trấn, không còn tráng đinh nào cả vì một điều rất giản dị : bao nhiêu tráng đinh đều bị cường đạo trong vùng giết sạch. Trong tiểu trấn Bình Diệu tuyệt không có một tên phu quan binh nào trú đóng, bởi vậy không cường đạo kéo qua các tráng đinh đàn ông.

ra sức tự bảo vệ và nhiều lần như vậy, họ đã bị từng toán cường đạo này, đếnn toán cường đạo khác giết sạch sẽ không còn một mống.

Tại Bình Diêu có một nơi bán rượu duy nhất mang bằng hiệu "Công kê sạn". Công kê sạn là nơi duy nhất bán thức ăn ở tiểu trấn này, và cũng là một tiểu gia duy nhất lại còn là một khách sạn duy nhất, vừa là nơi bán thức ăn, vừa là nơi bán rượu, điều này chẳng có gì lạ. Thường quán bán rượu vẫn hay bán luôn thức ăn, thậm chí là cả nơi cho thuê phòng ngủ là chuyện khá phổ thông. Nhưng Công kê sạn lại bán thêm một món hàng mà bất cứ ai nghe cũng phải giật mình :

Đó là bán quan tài, khắp dưới gầm trời này, kinh doanh buôn bán kiểu Công kê sạn chỉ có một.

Như đã nói Bình Diêu tiểu trấn là một địa

phương cực kỳ nhỏ bé, heo hút, nên người cần không có chỗ nào khác để chọn lựa, mặc dù ngồi uống nước tiêu sầu với dây quan tài đặt ngổn ngang trước mặt thì chẳng có gì là thú vị...

Bởi vậy chủ nhân Công kê sạn tất nhiên cũng là một người rất quái dị.

Mười cỗ xe rầm rập chạy qua Công kê sạn. Chiếc thứ nhất dừng lại, chín chiếc sau cũng từ từ dừng lại.

Bình Diêu là một địa phương nhỏ, không cần nói tới mười chiếc xe ngựa, chỉ cần ba bốn chiếc chạy qua là đủ mọi người chú ý trở mắt ra nhìn tò mò rồi.

Chủ nhân Công kê sạn là Chương quý tiên sinh, người vừa mập vừa lùn còi rất quái dị (như cách buôn bán của lão) nên người ta gọi lão là Quái bá.

Khi mười chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa

quán, Quái bá dường như rất kinh ngạc. Lão áp úng tự hỏi và hỏi luôn khách bước vào :

— Hôm nay là ngày gì thế này ?

Lão chưa hỏi hết lời, lập tức có tiếng lạnh nhạt hồi đáp :

— Hôm nay là ngày quý quán phát tài, lão không thấy có khách quý đã đến đây ư ?

Thanh âm của người này như xoáy vào tai người nghe, khiến lão cảm thấy hơi khó chịu.

Quái bá cười gương.

Chỉ thấy từ ngoài cửa đã xông vào một người. Y mặc áo trắng như tuyết, nhưng sắc mặt lại đen đui, tối mò chẳng khác nào tro than.

Quái lão nói một câu thăm dò :

— Đi mua hàng cần gì đông đảo đến thế ?

Và chẳng tệ quán còn sớm quá, đã kịp nấu nướng gì đâu ?

— Chẳng lẽ bản hiệu không còn chút gạo, chút rau nào ư ?

Quái bá gật đầu :

— Còn chứ nhưng bây giờ bắt đầu nấu sợ quý khách quan phiền vì phải đợi lâu.

Tên mặt đen cười hơi kỳ quái :

— May quá, chúng ta đến đây không phải để ăn cơm.

Quái bá hỏi lại :

— Không ăn cơm, chỉ uống rượu thôi chứ gì ?

Tên ấy lắc đầu :

— Chúng ta không ăn cơm cũng chẳng uống rượu, chỉ muốn mua quan tài.

Quái bá hơi giật mình, nhưng rồi cũng cố mỉm cười :

— Mua quan tài cũng được, quan tài bán hiệu bảo chứng rất tốt mà giá lại rẻ.

Tên mặt đen áo trắng lắc đầu :

— Giá tiền không thành vấn đề, điều quan trọng là người vào nằm trong ấy có được khoan khoái thoải mái không.

Quái bá ho khan liên ba tiếng :

— Có khoan khoái thoải mái hay không, câu hỏi thực là một vấn đề, vì nằm trong quan tài đương nhiên là kẻ chết.

Người chết nằm trong quan tài làm sao biết được thoải mái hay không thoải mái.

Còn nữa người nằm trong quan tài là người sống thì đó lại là một chuyện khác.

Tên áo trắng mặt đen hỏi :

— Nghe nói trong quách hiệu quan tài có rất nhiều ?

Quái bá đáp :

— Không nhiều lắm, nhưng không ít.

Hắn hỏi tiếp :

— Như quả là tá cần mua một trăm cỗ quan tài không biết có đủ số không ?

Quái bá ngậy người, dôi mắt trừng trừng to hơn bình thường gấp bội :

— Một trăm cỗ quan tài ?

Tên ấy gật đầu chậm chậm hỏi :

— Không đủ số lượng phải không ?

Quái bá cười gượng đau khổ :

— Vâng, còn thiếu rất nhiều !

— Bây giờ ở đây có bao nhiêu ?

— Mười chín cỗ.

— Thiếu nhiều quá không đủ dùng.

— Điều ấy không lo, đại gia tên họ là gì ?

— Ta tên Hoa như Khởi !

— Ô, xin thất kính, tiểu nhân ngưỡng mộ đại danh đã lâu !

Hoa như Khởi xụ mặt xuống

Quái bá nói :

— Phải chăng vì thiếu nhiều quan tài quá mà đại gia phiền não ?

Hoa Như Khởi :

— Không sai.

— Hoa đại gia cần gì mà mua tới một trăm cỗ quan tài ?

Hoa Như Khởi :

— Nhân vì chúng ta cần giết người !

+ Giết người ?

— Không sai, giết hết Mã gia Trang ! !

— Tổng cộng họ có bao nhiêu người.

— Hơn tám mươi người !

— Nếu chỉ hơn tám mươi việc gì phải mua một trăm cỗ ?

— Thà nhiều còn hơn ít.

— Con mẹ nó !

Hoa Như Khởi trợn mắt :

— Lão già chửi ta cái gì đó ?

Quái bá lại chửi lần nữa :

— Con mẹ nó !

Hoa Như Khởi đột nhiên vung cây thiết trác ra đánh tới ngực Quái bá.

— Người là ai ?

— Mọi người đều gọi lão là Quái bá.

Hoa Như Khởi lạnh lùng :

— Chân nhân bất lộ tướng, xem ra lão không phải là một người buôn bán bình thường, sự thật người là ai ?

Quái bá mỉm cười :

— Lão thực là một thương nhân bình thường, có gì khác đâu ?

Hoa Như Khởi trầm mặt, cây thiết trúc đột nhiên đánh vụt tới. Thân thể quái bá như một chiếc lá rơi, bay vút ra ngoài xa tránh vũ khí. Một chiêu, Hoa Như Khởi không trúng, hân cười lạnh :

— Tám năm trước có bọn cường đạo chết ở đây, phải chăng do thủ đoạn của các hạ ?

Quái bá đáp :

— Lão chuyên giết bọn ăn cướp vặt, một thể đánh hạ xuống, ha ha, bảo đảm đứa nào cũng

hành qui cả.

Hoa Như Khởi biến sắc mặt :

Mắt hắn vốn đã đen lại càng đen hơn và xám xịt.

— Phải chăng, người sử dụng vũ khí là chiếc búa ?

Quái bá cười ha ha :

— Tiểu tử biết nhiều chuyện lắm đấy, lão bắt từ lúc mười một tuổi đã bắt đầu luyện búa, đã trải hơn năm mươi năm rồi !

— Phải chăng lão là Phong lưu ma phủ Tiêu Nhất Tiêu ?

Quái bá cười :

— Lão tiêu tử, đã biết lai lịch của lão nhân. Đúng vậy ta chính là Tiêu Nhất Tiêu.

Hoa Như Khởi trầm giọng :

— Búa của lão đâu rồi ?

Tiêu Nhất Tiêu đưa tay chỉ lên mấy chiếc cột ngang trên nóc nhà :

— Búa của lão, lão rất thích cất trên xà nhà, Hoa lão nhị người có muốn xem không ?

Hoa Như Khởi lạnh sắc mặt, không đợi lão nói hết, hần nhất tả chưởng đánh lên hoàn tam chưởng vào giữa ngực Tiêu Nhất Tiêu. Uy lực của tam chưởng vô cùng mãnh liệt. Hần đánh tả chưởng để thăm dò vì tay phải hần vẫn còn bận cầm thiết trúc.

Ngay lúc ấy, Tiêu Nhất Tiêu rất linh hoạt hóa giải tam chưởng của Hoa Như Khởi, rồi thân hình lão bật lên như con chim ưng chạm tới xà nhà.

Thân hình lão vọt lên cao, chớp nhoáng “phong lưu ma phủ” đã lọt vào trong tay lão.

Hoa Như Khởi không dám chặn trở, vận an lực đối phó với Tiêu Nhất Tiêu.

Bọn sát thủ của Địa ngục tiêu cục sao lại tìm đến tiểu trấn Bình Diệu bé nhỏ này làm gì ?

Bình Diệu tuy chỉ là một thị trấn bé nhỏ, nhưng về phía bắc có một dãy núi rất hiểm trở.

Dãy núi này với những ngọn cao tới mây lên có tên gọi là Cửu Trùng Tiêu.

Cửu Trùng Tiêu tuy cao chót vót tới mây và vô cùng hiểm trở, nhưng gần đỉnh núi có một tòa Bảo lũy. Lịch sử tòa bảo lũy này cũng chẳng lâu lắm gì, mới có tám năm ! Tòa Bảo lũy mọc lên một góc giữa ngọn cửu trùng tiêu khiến nhiều người giang hồ đại đa số đều cảm thấy kiêng nể.

Tuy tòa Bảo lũy mới mọc lên có tám năm, nhưng chủ nhân Bảo lũy này với Mã Tượng

Hành vốn đã có giao tình rất lâu rồi. Trên giang hồ, Mã Tượng Hành là người coi trọng lời hứa nên được vô lâm đồng đạo cực kỳ tôn kính. Mọi người đều tín nhiệm gã cũng như gã rất tín nhiệm mọi người, người mà gã rất tín nhiệm là chủ nhân tòa Bảo lũy ở Cửu Trùng Tiêu tên là Trang Sứ.

Trên giang hồ tên tuổi của Trang Sứ không bằng Mã Tượng Hành.

Mã Tượng Hành tính tình ôn hòa, không cầu danh lợi, nhưng lão vẫn là chủ nhân của Mã Gia trang, được nhiều người biết tên tuổi và coi gã như là một vô lâm hào kiệt.

Tính tình của Trang Sứ khác hẳn.

Xuất thân của y hàn vi, nghèo khổ. Nhưng đến bốn mươi tuổi, hốt nhiên y khám phá ra một kho tàng. Kho tàng này chôn trên ngọn Cửu trùng tiêu.

Nơi kho tàng, y tìm được một cái hộp, trong năm viên trân châu và cặp kiếm quý tên Long Phụng kiếm.

Nguyên là năm trăm năm trước có một cao thủ trung nguyên tên Văn ngoại Sơn. Nhân khi chết đã để những di vật ấy lại.

Cặp Long Phụng kiếm và năm viên trân châu đều là những bảo vật hiếm có, Trang Sứ liền mang lên Kinh sư treo giá rất cao. Đó là một huyện từng gây chấn động kinh thành.

Nhưng Trang Sứ rất khôn khéo không để diện mình là chủ nhân của bảo vật, chỉ có một người duy nhất biết rõ y là Mã Tượng Hành. Mã Tượng Hành và Trang Sứ là hai bằng hữu tri kỷ, tuy y biết nhưng không tiết lộ ra. Trên đời này, đa số hề thấy lợi là quên nghĩa, thấy chết là không cứu !

Trang Sứ không phải là loại người đó. Khi

thấy Mã Tượng Hành gặp nạn, y rất vui lòng giúp bạn, chớ ân oán toàn bộ người của Mã gia trang tại Cửu trùng tiêu và sẵn sàng quyết chiến với Địa ngục tiêu cực.

Cửu trùng tiêu chỉ cách Bình Diêu tiêu trấn một đoạn đường ngắn, y như rằng với môi.

Kẻ thù của Mã Tượng Hành cũng là kẻ thù của Trang Sứ. Không hổ thẹn là người bạn tri kỷ của Mã Tượng Hành. Trên giang hồ tuy tên tuổi của Trang Sứ không bằng Mã Tượng Hành, nhưng không vì thế mà võ công của y yếu kém. Trong Bào lũy của y có tổng cộng hơn bảy mươi kiếm thủ, hơn phân nửa là đệ tử của y, còn nửa ít hơn kia là đệ tử của Phong lưu ma Phủ Tiêu Nhất Tiêu. Tiêu Nhất Tiêu với Trư Sứ là đồng môn sư huynh đệ vì vậy tuy lão rất thích dùng búa làm vũ khí, nhưng kiếm pháp của lão cũng chẳng thua ai. Tính tình Tiêu Nhất Tiêu còn nóng nảy hơn Trang Sứ nhiều, lão coi bọn

trộm bóc như kẻ thù, bất cứ giặc cường đạo nào ra tay chém giết không tha, lão rất cố chấp không ở cùng Bào lũy với Trang Sứ, một mình mở cửa hàng ở Bình Diêu với ý gần như làm cửa ngõ phòng ngự cho Cửu trùng tiêu. Lúc ở Công kê sạn chưa xảy ra cuộc ác chiến, Trang Sứ cũng đã nhận được tin mười cỗ xe ngựa đã đến Bình Diêu trấn. Người trên mười cỗ xe này đích thị toàn là sát thủ của Địa ngục tiêu cực.

Trang Sứ liền cho gọi hai đệ tử là Tân chiến Liệt và Lôi cửu Huyền đến Đại nghĩa sảnh. Đại Nghĩa sảnh cũng là luyện võ sảnh. Trang Sứ vừa nhìn thấy hai đệ tử lập tức hạ lệnh :

— Hai người hãy xuất lãnh bọn “Nhân tử cổ, Dũng tử cổ và Nghĩa tử cổ”, cấp thời đến Công kê sạn.

Hai người vâng lệnh ra đi liền. Khi cả bọn đã ra đi lão còn đứng trong Đại Nghĩa sảnh.

thấy Mã Tượng Hành gặp nạn, y rất vui lòng giúp bạn, chớ ẩn náu toàn bộ người của Mã gia trang tại Cửu trùng tiêu và sẵn sàng quyết chiến với Địa ngục tiêu cực.

Cửu trùng tiêu chỉ cách Bình Diêu tiêu trấn một đoạn đường ngắn, y như rằng với mọi.

Kẻ thù của Mã Tượng Hành cũng là kẻ thù của Trang Sứ. Không hồ thẹn là người bạn tri kỷ của Mã Tượng Hành. Trên giang hồ tuy tên tuổi của Trang Sứ không bằng Mã Tượng Hành, nhưng không vì thế mà võ công của y yếu kém. Trong Bảo lũy của y có tổng cộng hơn bảy mươi kiếm thủ, hơn phân nửa là đệ tử của y, còn nửa ít hơn kia là đệ tử của Phong lưu ma Phủ Tiêu Nhất Tiêu. Tiêu Nhất Tiêu với Trư Sứ là đồng môn sư huynh đệ vì vậy tuy lão rất thích dùng búa làm vũ khí, nhưng kiếm pháp của lão cũng chẳng thua ai. Tính tình Tiêu Nhất Tiêu còn nóng nảy hơn Trang Sứ nhiều, lão coi bọn

người bóc lột như kẻ thù, bất cứ giặc cường đạo nào lao đều ra tay chém giết không tha, lão rất có duyên không ở cùng Bảo lũy với Trang Sứ, một mình mở cửa hàng ở Bình Diêu với ý gần như an của ngõ phòng ngự cho Cửu trùng tiêu. Lúc ở Công kê sạn chưa xảy ra cuộc ác chiến, Trang Sứ cũng đã nhận được tin mười cỗ xe ngựa đã đến Bình Diêu trấn. Người trên mười cỗ xe này đích thị toàn là sát thủ của Địa ngục tiêu cực.

Trang Sứ liền cho gọi hai đệ tử là Tân chiến Liệt và Lôi Cửu Huyền đến Đại nghĩa sảnh. Đại Nghĩa sảnh cũng là luyện võ sảnh. Trang Sứ vừa nhìn thấy hai đệ tử lập tức hạ lệnh :

— Hai người hãy xuất lãnh bọn “Nhân tử cổ, Dũng tử cổ và Nghĩa tử cổ”, cấp thời đến Công kê sạn.

Hai người vâng lệnh ra đi liền. Khi cả bọn đã ra đi lão còn đứng trong Đại Nghĩa sảnh.

Đột nhiên Trang Sứ thấy hai người khách bước vào. Đại Nghĩa sành không phải là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện vào ra. Nhưng hai khách này là ngoại lệ, vì hai người này đều là bằng hữu của Mã Tượng Hành, Vệ Không Không và Tư Mã Huyết.

Trang Sứ vội vàng bước ra nghênh tiếp, nhưng gương mặt của Vệ Không Không và Tư Mã Huyết lạnh như băng. Trang Sứ hơi giật mình :

— Ồ, phải chăng có việc gì không ổn ?

Vệ Không Không lạnh lùng cười mỉa :

— Người không có việc gì không ổn, nhưng Mã gia trang tánh mạng của mấy chục người chẳng ổn thỏa một chút nào !

Trang Sứ giật mình :

— Lời của Vệ đại hiệp là có ý gì ?

Tư Mã Huyết cười lạnh :

— Trang bảo chủ, trò chơi của bảo chủ đã chúng ta biết rõ rồi.

Trang Sứ quát :

— Các người điên ư ?

Tư Mã Huyết lắc đầu :

— Chúng ta không điên, chính người mới điên !

Trang Sứ cười hăng hắc, Vệ Không Không :

— Người mới sai Tần chiêu Liệt và Lôi cứu Huyền vào chỗ chết để chứng minh sự suy đoán của chúng ta là sai.

Trang Sứ không đáp, ánh mắt y bắn ra tia hiểm. Tư Mã Huyết nói :

— Mã Tượng Hành quá tin vào người, rất

tiếp đến bây giờ mới phát giác ra người là tên
thô bỉ ngụy quân tử.

Vệ Không Không kể tiếp :

— Mã Tượng Hành phát giác được quá
muộn màng trước giờ lâm tử, nên y không còn
kịp trả hận, giết chết thằng bạn ma quỷ Trang
Súy đã bán đứng cả gia tộc họ Mã. Y ôm hận ra
đi, mong gặp lại những người thân trong gia tộc
để tạ tội.

Ngưng một lúc Vệ Không Không gằn
giọng :

— Người đã chiếm đoạt được Song bảo kiếm
và ngọc trên châu báu, bán được giá cực cao ở
Kinh đô mà vẫn chưa thỏa lòng tham, vì biết
Vân ngoại sơn nhân còn có Bách Mã Đồ đang
nằm trong tay nhà họ Mã...

Tư Mã Huyết lạnh lùng kể tiếp :

— Bách Mã đồ này nguyên là vật cực quý
của bộ tộc Cao Na ở Tây tạng, vô luận ai muốn
trở thành tộc trưởng Cao Na đều phải chiếm
được Bách mã đồ, vì gần trăm năm nay không có
ai đoạt được Bách Mã đồ nên tình huống bộ tộc
rất hỗn loạn...

Trang Súy cúi mặt nói nhỏ :

— Các người cứ nói tiếp...

Tư Mã Huyết chậm rãi :

— Long phụng kiếm và năm viên trân châu
giá trị tuy đã cao, nhưng so với Bách mã đồ vẫn
là một trời một vực. Có một phú gia tộc Cao Na
đã trả giá năm mươi vạn lạng hoàng kim cho ai
tìm ra Bách mã đồ.

Năm mươi vạn lạng hoàng kim ! ! Không ai
tương tượng nổi cảnh năm mươi vạn lạng hoàng
kim đặt trước mặt ! !

Tây tạng tuy là một đất nước xa xôi hoang dã, nhưng cũng không hiếm gì người giàu có. Một trong những người giàu có ấy thuộc bộ tộc Cao Na tên là Đạt Mê Ba có tài sản lớn đến không ai có thể biết hết được.

Trong một tiệc rượu, Đạt Mê Ba nổi hứng đánh cuộc với bạn mình cũng là một phú hộ rằng :

— Nếu trong vòng ba năm mà không tìm ra Bách mã đồ để chiếm được chiếc ghế tộc trưởng, Đạt Mê Ba sẽ chịu thua một trăm vạn vàng hoàng kim.

Tình rượu rồi hân mới hoảng hốt, vừa lúc ấy nghe tin tại kinh đô có người đang rao bán cặp Long phụng kiếm và năm viên trân châu. Chính bởi tin này mà Đạt Mê Ba tìm đến Trang Sứ, vì khắp bộ tộc Cao Na ai cũng biết ba vật : Cặp Long phụng kiếm, năm viên trân châu và

hách mã đồ là ba di vật của Văn Ngoại sơn nhân lại.

Không hiểu sao Trang Sứ lại lấy được hai vật trước còn di vật thứ ba lại rơi vào tay nhà họ Mã.

Đừng nói đến các người giang hồ, đến cả Mã Tượng Hành, gã cũng chưa tưởng tượng nổi giá trị thực của Bách mã đồ nữa là ai.

Chuyện đi đến tình trạng này, mọi diễn biến câu chuyện đã phát lộ :

Sở dĩ Mã gia trang lâm vào tình trạng hôm nay, hoàn toàn là do âm mưu của Trang Sứ đã sắp đặt.

Tư Mã Huyết chỉ cần nhìn vào mắt hân là biết hân nghĩ gì rồi.

Y lạnh lùng nói với Trang Sứ :

— Bách mã đồ không có trong tay con gái

Mã Tượng Hành, điều này làm người thất vọng lắm phải không ?

Trang Sứ không dám phủ nhận. Mã Tượng Hành làm tim hắn nên mới đem toàn bộ gia quyến lánh nạn tại nơi đây, ai ngờ đưa mả vào miệng mèo. Trang Sứ đã nhiều lần sai vợ con dụ dỗ con gái Mã Tượng Hành trao cho hắn Bách mã đồ, nhưng cuối cùng vẫn chưa có được.

Hắn cũng cười lạnh lùng :

— Các người hiện nay thành tù nhân của ta, sớm muộn gì Bách Mã đồ cũng lọt vào tay ta mà thôi.

Tư Mã Huyết cười khẩy :

— Trang Bào chủ hơi quá tự tin đó.

Trang Sứ quát mắt :

— Đêm bây giờ thì không ai có thể ngăn cản được hành động của Địa ngục tiêu cục.

Tư Mã Huyết :

— Người với Tổng Tiêu Đầu Địa ngục tiêu cục có liên hệ gì ?

— Đó là chuyện riêng của ta, chẳng dính gì đến người.

— Người có biết tại sao chúng ta biết rõ chuyện bí mật của người không ?

Trang Sứ ho khan một tiếng không trả lời.

Đột nhiên lúc đó, ngoài cửa Đại nghĩa sảnh có tiếng chân người bước tới.

Tiếng chân ấy đối với Trang Sứ rất quen thuộc, mặt hắn biến sắc vì đó là Hàng Châu lão tổ Đường Môn Lão Đại Hiệp.

Trang Sứ đã gặp Đường lão nhân nhiều lần những hành động hào hiệp của lão nhân, Trang Sứ đều biết rất rõ. Cuộc bộ của lão nhân hắn cũng rất quen thuộc. Hắn cố gương vui

cười :

— Chào mừng Đường lão hiệp giá lâm.

Đường Lão nhân không vấn vè gì cả, lão nói thẳng :

— Thôi khỏi cần khách sáo, lão phu đã tra cứu biết hết hành vi dè tiện của ngươi rồi !

Trang Sứy trong bụng giận lắm, nhưng trước mặt lão nhân, hần không dám tỏ thái độ bùng lung, hần cố gắng lắm mới miễn cưỡng nói trống không :

— Đây là chuyện riêng của bản tòa, đâu có dính dáng gì tới ai mà cứ đòi nhúng tay vô ?

Đường lão nhân lạnh lùng :

— Thân phụ của Mã Tượng Hành là bạn thân của ta, y tức là vai cháu của ta, y bị người hãm hại, chẳng lẽ ta lại ngồi yên ?

Trang Sứy im như hến, trong lúc Vệ Không

Thông đã rút kiếm :

— Hừ, Trang lão chủ còn gì để nói nữa không ?

Kế hoạch ám hại Mã Tượng Hành, hần linh ninh đã thành công trước mắt, không ngờ cuối cùng lại bị phát giác và ngăn trở. Chẳng những hần không đoạt được Bách Mã đồ mà còn có thể mất mạng như chơi. Hần rõ hơn ai hết muốn thoát thân trước ba đối thủ cỡ Đường lão nhân, Vệ Không Không và Tư Mã Huyết là một việc làm khó hơn lên trời.

Hần tuyệt vọng đến cực điểm, bất thành hình không nói câu nào, Trang Sứy rút trong bụng ra một đoản kiếm, hần quay mũi nhọn đâm vào yết hầu chết liền tức khắc.

Tư Mã Huyết thở dài và hình như muốn nói điều gì đó, song y lại thôi không nói.

Tư Mã Huyết bước đi mà trong đầu óc đang

nổi lên nghi vấn sau cái chết của Trang Sứ.

Trang Sứ là một tên đại gian ác mà hắn có thể tự tử dễ dàng vậy sao ? Một hồ dữ dù là bị dồn vào đường cùng, dù bị trọng thương, nhưng trước khi chết con hồ phải vùng vẫy lần cuối cùng chứ ?

Đây có phải chân chính là Trang Sứ hay không ?

Từ bấy lâu nay Trang Sứ vừa tự sát là bảo chủ của Bảo lũy mà mọi người đều biết, kể cả Mã Tượng Hành.

Có thể nào hắn chỉ là một kẻ được dựng lên làm bình phong cho một Trang Sứ thật sự, hay một kẻ nào khác đứng trong bóng tối điều khiển không ?...

Ở Bình Diêu, cuộc ác chiến giữa Tiêu Nhất

Tiểu và Hoa Như Khôi đã đến hồi quyết liệt, bọn kiếm thủ Địa Ngục tiêu cực tỏa ra, gần như chống chế khắp tiểu trấn, khi Tần chiêu Liệt và Lôi cứu Huyền dẫn tam tử từ Cửu trùng tiêu kéo đến cuộc hỗn chiến ở Bình Diêu càng lúc càng ác liệt hơn. Riêng Lôi cứu Huyền rui ro thay lại đụng đầu với Hoa như Chu. Kiếm pháp của Lôi cứu Huyền làm sao có thể sánh với Hoa như Chu được :

Lôi làm đầu tiên của Lôi cứu Huyền là khinh địch, vì gương mặt của nàng rất hòa hoãn đáng mê, nhưng thủ đoạn thì cực kỳ thâm hiểm. Lôi cứu Huyền thấy nàng là nữ nhân, chỉ hơi lơ đãng một chút là đã bị kiếm của Hoa như Chu đâm hút vào ngực. Hoa như Chu điềm nhiên cười quyến rũ.

Đến lúc chết Lôi cứu Huyền vẫn tưởng mình nhìn lầm.

Đang lúc Hoa Như Chu đắc ý, trong Công kê sạn vọng ra một tiếng hú thảm thiết, Hoa Như Chu tái mặt chỉ kịp kêu lên :

— Như Khởi...

Nàng đã nhận ra người rú tiếng thảm thiết đó là Hoa Như Khởi. Nàng thi triển khinh công vọt thân đến sát người em của nàng. Nàng chưa kịp vào Công kê sạn đã thấy Hoa Như Khởi ôm lấy hạ bộ chạy vượt ra. Sau lưng Hoa Như Khởi, Tiêu Nhất Tiểu múa vùn vụt cán búa đuổi theo. Hạ bộ của Hoa Như Khởi đã bị búa của Tiêu Nhất Tiểu chém rụng, hắn gục xuống sát chân Hoa Như Chu :

— Tỷ tỷ... thay tiểu đệ... báo thù...

Hắn nói hết câu ấy tự đưa chương lên nhắm huyết Thiên linh cái của mình mà đập xuống, Hoa Như Chu lặng lẽ không buồn ngăn cản em mình, vì nàng thấy thương thế của hắn rất

ngghiêm trọng, nếu hắn may còn sống sót cũng trở thành phế nhân.

Hoa Như Khởi chết ngay dưới chân người tỷ tỷ của mình.

Hoa Như Chu mặt tái như xác chết, trong lúc Tiêu Nhất Tiểu tiến đến gần trăm giong :

— Tỷ, đệ hai người đã tác ác quá nhiều, hôm nay chính là ngày đền tội đó !

Đột nhiên Hoa Như Chu lộn tiếng gọi :

— Cự nhân.

Nàng gọi to tên Cao cự Nhân, quả nhiên hắn xuất hiện. Hoa Như Chu ra lệnh bằng giọng lạnh lùng :

— Hãy lấy mạng lão già này cho ta ! !

Không một chút do dự Cao Cự Nhân vũ động Ngũ hành dao, chém liền tới vết hầu Tiêu Nhất Tiểu, cùng lúc Hoa Như Chu thi triển dao

pháp tấn công lão luôn. ■

Bị hai đao dòn vào thế gong kèm, nhưng Tiêu Nhất Tiểu không lúng túng chút nào. Kinh nghiệm lâm địch của lão rất phong phú, lão không thèm dùng búa tiếp đao Hoa Như Chu mà tránh qua một bên.

Hoa Như Chu chém hụt một đao liền hú lên một tiếng. Tiếng hú của nàng rất kỳ dị, hoàn toàn không giống tiếng người mà giống tiếng con báo gầm.

Theo cùng tiếng hú thân mình Hoa Như Chu vọt lên cao, lưỡi đao quay ngược chém xuống đỉnh đầu Tiêu Nhất Tiểu. Đao thế vừa mau lẹ, vừa hiểm độc, đao phong rít lên vu vu như tiếng ong kêu.

Tiêu Nhất Tiểu lập tức chuyển thân về sau, vẫn chưa phản chiêu, lúc ấy sát khí của Hoa Như Chu đã bốc lên mùn ngút, đao pháp trong tay

lång múa cực nhanh đến nỗi Cao Cự Nhân cũng không thấy đao ảnh rõ ràng ra sao.

Tiêu Nhất Tiểu bình đã trải qua nhiều trận đấu, chưa bao giờ lão đụng đầu với nữ nhân cao cường đến thế!

Đao pháp của nàng kỳ quái, trong thoáng chốc đã phát, xuất liên tiếp tám mươi tám thế đao. Tiêu Nhất Tiểu mỉm cười, trong bụng lão đã lập tâm phản đòn. Lão hú lên một tiếng dài, lưỡi búa trong tay cất lên múa liên chiêu liên hoàn mười lăm thế búa cùng một lúc.

Những thế búa của lão tuyệt không có gì hoa mỹ, cứ trực tiếp đánh thẳng vào đối phương, chỗ không vòng vèo, quanh co chút nào.

Một tiếng "Choeng" rất dữ dội, lưỡi búa của Tiêu Nhất Tiểu đã chặt trúng đao của Hoa Như Chu bắn ra những tia lửa, lưỡi đao của nàng chịu đựng không nổi kinh lực búa, gãy liền làm đôi.

Lúc ấy Hoa Như Chu gần như phát điên, nàng hoàn toàn không để ý đến dao của mình đã gãy, cứ cầm thanh dao chỉ còn một nửa, thuận thế đâm thẳng yết hầu Tiêu Nhất Tiểu. Lão chuyển thể rất nhanh, thân hình quay tít như chong chóng tránh khỏi đường dao trí mạng của nàng. Hoa Như Chu thân pháp chưa chịu dừng lại, thuận thế nàng lật người qua bên phải, nhưng cước trái lại vút ra. Cước pháp này chẳng những mau lẹ vô tỉ mà lại vô cùng chuẩn xác, nhưng Tiêu Nhất Tiểu đã nhanh nhẹn tránh được.

Bỗng nhiên Hoa Như Chu thấy thân mình chấn động. Một búa nhanh như chớp xẹt đã cắm vào chân trái nàng. Thế búa ấy vì quá nhanh nên không đủ sức chặt phăng chân trái nàng, nhưng chỉ cần thêm một chút lực nữa là nàng đã mất chân rồi. Ngay lúc ấy ngực Tiêu Nhất Tiểu lạnh toát vì một mũi kiếm xuyên qua ngực. Lão nhìn thấy máu mình vọt ra thành vòi và mũi

lưỡi dao nhanh nhẹn rút ra.

Tiêu Nhất Tiểu tức thời chuyển mình quay lại nhìn.

Thì ra kiếm đâm xuyên sau lưng ra tới ngực lão là của một người thân thể to lớn che kín mặt bằng một mảnh vải đen và cũng mặc áo bào đen. Trang Sứ rú lên thê thảm :

— Hào kiếm pháp... Người là Tổng Tiêu Đầu của Địa ngục tiêu cực ?

Tên mặc áo bào đen cười khàng khặc :

— Tiêu lão đầu, lão nhìn thực không sai, nhưng vĩnh viễn lão vẫn không biết ta là ai !

Mặt Tiêu Nhất Tiểu trắng bệch, trong lúc đó Hoa Như Chu lợi dụng cơ hội cắm thêm một lưỡi dao vào giữa yết hầu của lão !

Lão ngã hẳn xuống. Tên áo đen che mặt nhìn xác lão rồi thì thầm :

— Đến chết rồi, lão vẫn không biết ai đã giết lão ?

Quả là Tiêu Nhất Tiểu không biết ai giết lão, nhưng ngay lúc ấy đột nhiên có tiếng cười lạnh :

— Lão không biết, nhưng tại hạ lại biết rất rõ ràng.

Tên áo đen quát lên :

— Ai đó ?

Một người uy nghi bước ra, trong tay y là lưỡi kiếm mỏng, nhưng sáng như tuyết mà lại ửng màu đỏ phơn phớt.

Tên áo đen che mặt hơi giật mình :

— Sát thủ chi vương Tư Mã Huyết ?

Tư Mã Huyết mỉm cười gật đầu :

— Tổng Tiêu Đầu dù chưa gặp mặt tại hạ

lại nữa, nhưng chắc đã nghe tới danh "Bích Huyết kiếm" ?

Tên áo đen che mặt thở dài :

— Nói thực, nếu bằng vào tài năng của người nếu gia nhập vào Địa ngục tiêu cực, ta chắc sẽ đạt được nhiều thành tựu không nhỏ ?

Tư Mã Huyết lắc đầu :

— Cảm tạ hảo ý của Tổng tiêu đầu, tại hạ từ chối.

Hắn hỏi :

— Người biết người giết Tiêu Nhất Tiểu là ai chăng ?

Không do dự chút nào, Tư Mã Huyết đáp :

— Chân chính Trang Sứ ! Là kẻ đứng sau lưng Trang Sứ vừa tự sát.

Hai tiếng Trang Sứ vừa thoát ra khỏi

miệng Tư Mã Huyết, tên áo đen che mặt hình như có hơi chấn động.

Hoa Như Chu nói :

— Tư Mã Huyết là đồng đảng của Mã Tượng Hành, hà tất phải nhiều lời cùng y.

Tên che mặt quát :

— Hoa lão đại, thương thế đang trầm trọng lắm đó, hãy quay về trị thương đi.

Hoa Như Chu vội vàng quay lại đi thẳng.

Nhưng nàng chỉ đi được vài bước, hốt nhiên song thủ đồng thời lại đưa lên cao, tay tả bắn ra luồng ngân quang, tay phải phát ra luồng tử quang phân ra hai góc độ bắn tới Tư Mã Huyết. Âm khí của nàng cực kỳ hiểm độc, đồng thời tên áo đen che mặt cười lớn :

— Hoa lão đại hảo công phu !

Cùng ngay lúc Hoa Như Chu phóng ám

khí, hần lập tức phối hợp với nàng tấn công Tư Mã Huyết.

Sự kết hợp tấn công giữa hần và Hoa Như Chu có thể nói nhịp nhàng xảo diệu. Tránh về bên nào Tư Mã Huyết cũng rất dễ bị trúng tiêu đối phương.

Tức thời Tư Mã Huyết thối lui một bước, co lưng nơi cong xuống, hai tay xuất trào chụp liền hai mũi ám khí của Hoa Như Chu, cùng một lúc ấy mơ hồ mũi kiếm của tên áo đen đã đâm tới yết hầu y. Cơ hồ y không còn cách nào tránh kiếm đối phương được nữa. Bỗng một tiếng “Choeng” rất lớn dây kiếm của tên áo đen bật ra.

Đáy kiếm của hần bật ra không phải là thanh Bích Huyết kiếm mà là một thanh kiếm bình thường. Mũi kiếm ấy vừa dây kiếm của tên áo đen cứu thoát Tư Mã Huyết, liền xoay ngược lại đâm thẳng vào lưng Hoa Như Chu. Hoa Như

miệng Tư Mã Huyết, tên áo đen che mặt hình như có hơi chấn động.

Hoa Như Chu nói :

— Tư Mã Huyết là đồng đảng của Mã Tượng Hành, hà tất phải nhiều lời cùng y.

Tên che mặt quát :

— Hoa lão đại, thương thế đang trầm trọng lắm đó, hãy quay về trị thương đi.

Hoa Như Chu vội vàng quay lại đi thẳng.

Nhưng nàng chỉ đi được vài bước, hốt nhiên song thủ đồng thời lại đưa lên cao, tay tả bắn ra luồng ngân quang, tay phải phát ra luồng tử quang phân ra hai góc độ bắn tới Tư Mã Huyết. Âm khí của nàng cực kỳ hiểm độc, đồng thời tên áo đen che mặt cười lớn :

— Hoa lão đại hảo công phu !

Cùng ngay lúc Hoa Như Chu phóng ám

khí, hần lập tức phối hợp với nàng tấn công Tư Mã Huyết.

Sự kết hợp tấn công giữa hần và Hoa Như Chu có thể nói nhịp nhàng xảo diệu. Tránh về bên nào Tư Mã Huyết cũng rất dễ bị trúng tiêu đối phương.

Tức thời Tư Mã Huyết thối lui một bước, co lưng hơi cong xuống, hai tay xuất trào chụp liền hai mũi ám khí của Hoa Như Chu, cùng một lúc ấy mơ hồ mũi kiếm của tên áo đen đã đâm tới yết hầu y. Cơ hồ y không còn cách nào tránh kiếm đối phương được nữa. Bỗng một tiếng “Choeng” rất lớn đẩy kiếm của tên áo đen bật ra.

Đẩy kiếm của hần bật ra không phải là thanh Bích Huyết kiếm mà là một thanh kiếm bình thường. Mũi kiếm ấy vừa đẩy kiếm của tên áo đen cứu thoát Tư Mã Huyết, liền xoay ngược lại đâm thẳng vào lưng Hoa Như Chu. Hoa Như

Chu đang bị thương rất nặng, không còn cách nào tránh kịp dành để cho kiếm xuyên suốt qua người. Nhưng chiêu kiếm thứ hai của tên áo đen liền đâm tới Tư Mã Huyết. Lần này chiêu kiếm của hắn còn mau hơn lần trước nhiều, Tư Mã Huyết chưa kịp phản ứng đã bị kiếm đâm trúng lưng. Thế kiếm của tên áo đen chuẩn xác đến độ ra ngoài tưởng tượng của Tư Mã Huyết.

Vệ Không Không xuất hiện, chính y vừa rồi đã cứu Tư Mã Huyết ở chiêu kiếm đầu, nhưng đến chiêu thứ hai, chính họ Vệ cũng không tưởng nổi độ chuẩn xác cùng sự quá mau lẹ của nó.

Kiếm chiêu của tên áo đen đánh ra thế thứ ba, dường như hắn có ý giết chết Tư Mã Huyết mới thôi, nhưng lần này Vệ Không Không mau hơn, y đã kịp thời triển khai Khâm não đại kiếm pháp, kinh thiên động địa. Tên áo đen che mặt đành bỏ Tư Mã Huyết quay lại đối phó với Vệ

Không Không.

Kiểm pháp của hắn phải nói là cực kỳ thanh nhay.

Từ lâu Khâm não đại kiếm pháp của Vệ Không Không, ít gặp đối thủ. Hôm này y mới gặp loại kiếm pháp của tên áo đen che mặt cơ hồ còn cao hơn nữa.

Kiểm hắn rít lên từng chập. Hắn đánh liên hoàn tam kiếm buộc Vệ Không Không phải lùi lại sáu bước. Lúc ấy hắn vừa nhìn thấy Tư Mã Huyết đã giết chết Hoa Như Chu, hắn tức giận quát lên :

— Tư Mã Huyết, mi thật là tên hèn hạ, người không thấy nữ nhân ấy đang bị thương à ?

Tư Mã Huyết lớn giọng

— Y thị bị trọng thương, còn Tư Mã Huyết

không bị trọng thương hay sao ?

Nói xong câu ấy miệng y phun ra một ngụm máu tươi, thương thế của y quả nhiên không nhẹ.

Đột nhiên tên áo đen che mặt hú lên một tiếng dài. Tiếng hú của hắn rất đặc biệt, nửa giống tiếng cáo rít, nửa lại giống tiếng hổ gầm. Dứt tiếng hú ấy, lập tức trong cỗ xe ngựa vọt ra hai lão nhân.

Một lão mặc chiếc áo sắc sỡ, cực kỳ hoa lệ, còn một lão hoàn toàn tương phản, mặt mũi lão mọc đầy râu ria, mặc một chiếc trường bào rách mướp, đến đôi hài đi dưới chân cũng há toạc miệng thò gần nửa bàn chân ra ngoài.

Vệ Không Không vừa nhìn thấy hai lão nhân y đã giật mình, vì y đã có lần nếm thử đoạn hiểm ác của hai lão. Đó là hai lão nhân nổi tiếng trên giang hồ vô cùng độc ác với ác danh

"Bầm phú song sát thủ". Lão mặc áo hoa lệ sắc sỡ trước đây hai mươi năm đã sử dụng ba mươi hai mũi phi đao và bảy mươi hai thế "Ma quỷ thường" giết chết không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, lão họ Đinh tên Triệu Quý, lão giết người không phải vì tiền hay lợi lộc gì cả mà hoàn toàn vì sở thích. Bất cứ chuyện gì trên đời cũng không làm lão thích thú bằng chuyện giết người.

Người càng khó giết bao nhiêu, lão càng thú vị bấy nhiêu.

So với việc ác của lão họ Đinh, lão mặc trường bào tả tơi không chịu thua kém chút nào, thời gian gần đây người chết dưới tay lão nhiều đến độ khó đếm hết. Lão họ Hạ Hầu tên Nhất Bang, lão Hạ hầu Nhất bang này, trái lại giết người là chỉ để lấy tiền. Nhưng có một điều kỳ quái là thu được bao nhiêu tiền là lão đều đem nạp cho vợ lão hết, nên lão cũng chẳng có một đồng xu dính túi.

Quả nhiên Địa Ngục Tiêu Cục đã dốc hết toàn bộ lực lượng mong tiêu diệt Mã gia trang luôn cả Cửu trùng tiêu.

Tên áo tên che mặt đích xác là Tổng Tiêu đầu của Địa Ngục Tiêu Cục vì võ công của hắn thực sự cao ngoài dự liệu.

Tư Mã Huyết đã bị trọng thương còn Vệ Không Không cũng đang lâm vào tình thế thập phần hung hiểm. Các chiêu thức tấn công của hai lão "Bàn phủ song sát thủ" giống như những lớp sóng liên tục dề lên nhau đập tới.

Một mình chống với đông đảo cao thủ Khâm não đại kiếm pháp của họ Vệ có lợi hại đến đâu cũng khó thí triển hết công lực. Chưa bao giờ Vệ Không Không đối đầu với kẻ địch mạnh như vậy, nhưng tên áo đen nóng muốn hạ thủ ngay Vệ Không Không không phải dễ dàng.

Chúng cứ định ninh Khâm não đại kiếm

pháp của họ Vệ chỉ chuyên về tấn công chứ thông chuyên về thủ là một sự ngộ nhận, vì nếu "Khâm não đại kiếm pháp" không biết thủ thì Vệ Không Không đã chết từ lâu rồi. Kiếm pháp của tên áo đen đang tấn công chớp nhoáng chậm lại rồi đột nhiên phóng tới nhắm ngay ngực Vệ Không Không.

Lưỡi phi kiếm bay mau như chớp xẹt, bỗng nghe một tiếng "choang". Nó bị đánh bật rơi xa ba trượng.

Trong tay của tên áo đen chớp nhoáng đã có vũ khí khác. Đó là một lưỡi quái đao dài ba xích.

Gọi là quái đao vì mặc dù giữa thân lưỡi đao này trắng như tuyết, nhưng chung quanh lại đen xịn một màu dử dội khiến người khác phải giật mình. Vệ Không Không liếc nhìn thấy quái đao, kêu lên liền :

— Hắc tâm đao.

Tên áo đen cười lớn :

— Nhân quan khá lắm ! Rất tiếc tính mạng của ngươi không còn dài lâu nữa !

Đột nhiên giữa lúc ấy có tiếng vó ngựa dồn dập, cùng với tiếng gầm vọng lại :

— Mạng ai không dài lâu ? Hãy cho lão gia xem mạng ai dài, ai ngắn !

Nghe giọng nói trong lòng Vệ Không Không cả mừng, vì y nhận ra đó là giọng nói của Hàng Châu Đường Môn Đại thiếu gia Đường Trúc Quyền.

Đương nhiên bên y còn có Tuyết đao lãng tử Long Thành Bích. Hai con ngựa chạy ào ạt đến. Vệ Không Không hô lớn :

— Nhị vị bằng hữu cẩn thận, hai lão già ấy là Đinh Triệu Quý và Hạ Hầu Nhất Bang đó !

Trong lúc mọi người chú ý tới chuyện khác,

thì Cao Cự Nhân, lặng lẽ, âm thầm cầm đao di chuyển rất nhẹ đến bên Tư Mã Huyết. Hắn định lén lút chém Tư Mã Huyết một đao giải quyết luôn, nhưng hắn quên rằng trong tay y còn có thanh Bích Huyết kiếm, nên khi đao hắn chưa chạm đến lưng y, Bích Huyết kiếm đã vọt tới đặt ngay yết hầu của hắn. Cao Cự Nhân biến sắc, không còn đường nào để tránh kiếm. Máu phun ra, Cao Cự Nhân ngã vật xuống rú lên chết ngay tức thì, Tư Mã Huyết cũng không gượng nổi nữa cũng ngã xuống. Lúc ấy Đinh Triệu Quý không đợi Long Thành Bích kịp xuống ngựa, lão phóng ra liên tiếp mười sáu mũi phi đao. Long Thành Bích quay tít “Bát điều Long Đao pháp” đánh rơi hết mười sáu phi đao, khiến lão phải buột miệng :

— Quả là thiếu niên anh hùng ! !

Long Thành Bích đã xuống ngựa, tuyết đao đặt ngang ngực, cười lạnh lùng :

— Xin được lãnh giáo thủ đoạn giết người của “Bàn phủ song sát thủ”.

Đinh Triệu Phú bước lại gần Long Thành Bích. Bỗng Đường Trúc Quyền hô lớn :

— Lão già ăn mặc sặc sỡ này có lẽ là Đinh Triệu Quý, cứ theo lời đồn đãi lão có bảy mươi hai thế “ma quỷ chương pháp” rất lợi hại, nhưng ta không tin nổi. Nay Long lão đệ, hãy nhường cho ta thử tài cần trộm của con chó điên này xem sao !

Long Thành Bích cười nhạt, chàng lui lại. Đinh Triệu Quý giằng xanh cả mặt trợn mắt nhìn Đường Trúc Quyền :

— Người có phải là con trai của Hàng Châu lão tổ ?

Đường Trúc Quyền cười lớn :

— Hay thật, lão già này dám xách mé gọi

lên lão gia của ta... Kể ra lão rùa đen họ Đinh này cũng có chút kiến thức đó, mau xuất chiêu đi, khi đã biết tông tích ta rồi !

Đinh Triệu Quý nhắc chuông lên đánh luôn “Ma quỷ chương pháp” thật nhanh vào giữa ngực Đường Trúc Quyền. Đường Trúc Quyền không dám chậm trễ, thi triển Ngũ tuyệt chỉ pháp đối phó liền. Chuông và chỉ cuốn xoáy vào nhau, trong lúc thân pháp Đinh Triệu Quý tung lên, cước pháp bật ra đá tới. Đường Trúc Quyền tức thì gập lưng xuống bật người trở lại, vừa tránh cước vừa thoát ra khỏi áp lực của chuông. Tay tả Đinh Triệu Quý đang dùng trào để đánh cũng vươn ra thành chuông xoay ngược vào trung tâm tấn kích. Đường Trúc Quyền cười quái dị, và Ngũ tuyệt chỉ pháp với toàn lực đập xuống đầu Đinh Triệu Quý. Tuy thân thể họ Đường rất mập mạp, nhưng chiêu thế cũng mau như ánh chớp, hoàn toàn ra ngoài dự kiến của Đinh Triệu

Quý. Đường Trúc Quyền lợi dụng tình hình ấy liên tục xuất phát hết chiêu này đến chiêu khác dữ dội kinh người. Trong nhất thời chương phong và chỉ pháp rít lên ghê sợ. Bên cạnh thì Long Thành Bích và Hạ hầu Nhất Bang cũng đã bắt đầu giao thủ. Trong tay Hạ Hầu, lão cầm một thiết thương dài thâm thuốt và trầm trọng vô cùng, lão nghĩ là sẽ sớm hạ thủ được Long Thành Bích.

Hạ Hầu Nhất Bang không nói một lời, đâm liên thiết thương vào ngực chàng. Một thương chia làm tám thức. Tả bốn thương, hữu bốn thương. Tám thức thương toàn đâm tới những yếu huyệt của chàng mau không thể tưởng tượng. Nhưng cùng một lúc Tuyết đao của chàng cũng kịp thời lờng lên phản kích.

Đao quang phát ra hơi lạnh đầy sát khí rợn người quét thẳng tới, tay đao và thương chưa chạm nhau, nhưng Tuyết đao đã hóa giải các

chiêu thức tấn công của thiết thương Hạ Hầu Nhất Bang. Lão hét lên một tiếng hai tay xoay chuyển liên tiếp thì triển luôn ba mươi ba thế thương.

Sơ với tám thế thương trước, ba mươi ba thế sau này mau lẹ hơn rất nhiều, mỗi thế đều nhắm vào yết hầu của chàng.

Long Thành Bích không dùng Tuyết đao gạt nữa, chỉ thấy thân ảnh chàng vọt qua, trở lại. Sau ba mươi ba thế thương, thân ảnh chàng cũng lay động ba mươi ba lần.

Bất giác Hạ Hầu Nhất Bang lộ vẻ kinh ngạc vì vừa chấm dứt thế thứ ba mươi ba, đột nhiên lão thấy đao ảnh lóe lên, đến gần ngực lão, lão vội quay ngang thiết thương phong tỏa hết đường đao quang có thể xâm phạm đến thân lão.

Lúc bây giờ lão chuyển từ thế công sang thế thủ xoay quanh Long Thành Bích. Càng lúc đao

quang của chàng càng dày đặc bao vây hẳn lấy ánh thương, rồi trong phút chốc chỉ thấy ánh đao chớp chớp không còn thấy bóng thương đâu cả.

Hạ Hầu Nhất Bang kinh hoàng. Lão không còn cách nào bèn mạo hiểm đâm ngang một đường thương rất hung hiểm định phá thế bao vây của Long Thành Bích.

Thế thương đâm ra rất nhanh không thể thu lại được nữa, một là lão chết dưới Tuyết đao hai là Long Thành Bích chết dưới ngọn thương của lão, không còn con đường nào khác để chọn lựa.

Đường thương ấy của lão, vừa nhanh nhẹn vừa chuẩn xác và vô cùng độc hiểm ! Lão tin chắc là sẽ đâm trúng tim đối phương !

“Xoẹt”

Hai mắt Hạ Hầu Nhất Bang trợn lên thật

ớn.

Nhân vì lão nhìn thấy một hành động mà lão tưởng không bao giờ xảy ra. Vậy mà trước mắt lão nó vẫn xảy ra.

Thế thương của lão không đâm trúng Long Thành Bích, vì đột nhiên chàng vươn tay trái dùng trảo pháp chụp lấy đầu mũi thương giữ cứng lại.

Nên biết thế thương này của họ Hạ rất hung mãnh. Long Thành Bích điềm nhiên dùng trảo công giữ cứng đầu thương lại, nếu như Hạ Hầu Nhất Bang không chứng kiến tận mắt, lão tuyệt đối không tin đó là sự thật.

Giữa lúc lão đang cực kỳ kinh ngạc, đột nhiên lão có cảm tưởng yết hầu lão lạnh toát. Phong Tuyết đao đã vọt tới cổ lão, không còn tránh kịp, lãnh một đao gục xuống liền, khi chết lão vẫn còn chưa tin nổi, phải chăng mắt lão đã

nhìn làm ?

Long Thành Bích đã giải quyết xong Hạ Hầu Nhất Bang, Bàn phú sát thủ đã khuyết mất một. Trong lúc ấy vai Đường Trúc Quyền cũng đã trúng thương, một mũi phi đao đã cắm phập vào vai phải của y. Nhưng dùi trái của Đinh Triệu Quý cũng bị chi pháp của y đánh trúng, không ai chiếm được thế thượng phong hơn ai, động tác của cả hai mau đến cực điểm và gần như cùng lúc.

Đột nhiên có tiếng quát rất lớn :

— Trúc Quyền tránh ra, để ta lãnh giáo tuyệt học của lão Đinh !

Thanh âm đến rất mau, chớp nhoáng đã đứng cạnh Đường Trúc Quyền, chính là thân phụ của y.

Đinh Triệu Quý lạnh lùng cười khẩy :

— Không ngờ cha con Đường Gia đại danh như còn khắp thiên hạ, lại dùng xa ruân chiến, y nhiều thắng ta !

Đường lão nhân trầm giọng :

— Lão phu hôm nay phải dùng phương pháp thấp kém này để đối phó với loại độc ác như ngươi, cũng không lấy gì làm ân hận !

Đinh Triệu Quý biến sắc, trong lúc Đường Trúc lão nhân không nói thêm một lời, lão nhân cứ đường thượng lên tấn kích liên. Nếu Đinh Triệu Quý chưa bị thương chưa chắc đã địch nổi Đường lão nhân, huống hồ bây giờ lão đã bị một chi pháp của Đường Trúc Quyền đánh vào dùi ?

Đường lão nhân hoặc Đinh Triệu Quý chỉ có thủ thế không thể công, cũng không còn sức trả đòn.

Đường lão nhân đòn dập thì triển mười chiêu thượng, mỗi chiêu đều lợi hại, nguy hiểm.

khuyến Đinh Triệu Quý muốn phòng ngự cũng không thể phòng ngự kịp.

Hôm nay đúng là ngày lão phải đền tội.

Chiêu thương cuối cùng cũng đã xuyên qua yết hầu lão. Cùng một số phận như Hạ Hầu Nhất Bang, lão gục xuống gục xuống chết liền tức khắc.

Thế là thế trận của Địa Ngục Tiêu Cực nao núng, cao thủ còn lại chỉ còn tên Tổng tiêu đầu che kín mặt mũi, hai mươi năm nay giang hồ đã không nghe nhắc đến tên hán :

Hán chính là "Ác quân tử" Hương Tuyết, cũng có thể nói hán mới là chân chính Trang Súly, vì hán đã đứng phía sau ra lệnh và sai khiến hành động, hán là đệ tử duy nhất của Hắc Tâm lão tổ. Vũ khí của Hương Tuyết sử dụng hôm nay chính là thanh "Hắc tâm đao" do sư phụ hán để lại khi xưa.

Vệ Không Không sau khi đấu với Hương Tuyết hơn một trăm hiệp, và đang ở thế hạ phong.

Nội công thâm hậu của Hương Tuyết hơn Vệ Không Không và đao pháp cũng diệu ảo thường. Sau hiệp thứ hai trăm Vệ Không Không đã trúng ba đao, ba đao này tuy không nổi trí mạng nhưng cũng đẩy họ Vệ vào chỗ lực không thể đối chiêu được nữa.

Long Thành Bích thấy thế nhảy vào thay Vệ Không Không tiếp tục ác đấu với Hương Tuyết. Chàng quét một đường đao quang chung quanh Vệ Không Không để bảo vệ cho y rút lui.

Hương Tuyết cất tiếng cười :

— Long Thành Bích, nghe nói ngươi có Bất lão Long đao pháp do Tuyết phong lão tổ khi truyền lại phải không ?

Long Thành Bích cười nhạt :

— Đó chỉ là hư truyền lắm lần, ta chỉ cần một dao là đủ giết người rồi ! Chứ cần gì đến bát dao ?

Hương Tuyết hừ một tiếng :

— Tiểu tử họ Long quả là ngông cuồng ! !

Hắc tâm dao, theo lời nói chém xuống chàng liền.

Hắc tâm dao đã mau không thể tả. Nhưng Phong Tuyết dao của chàng cũng không chậm hơn chút nào.

“Choang”

Hai dao chạm nhau bắn ra muôn vàn ánh lửa.

Hốt nhiên Hương Tuyết xông thẳng tới, cúi chỏ tay đánh ngực vào mặt chàng. Trông cúi chỏ hấn đột nhiên bắn ra một mũi dao nhọn, chàng tránh chiêu cực mau, nhưng không dự liệu

được nơi cùi chỏ của hấn lại có dấu dao.

Máu bắn ra, chàng đã trúng thương. Ngay lúc đó sau lưng chàng mũi thương của Đường lão nhân bay tới, Hương Tuyết rú lên một tiếng, thân hình vội lùi lại. Nhưng chậm mất rồi, hấn chỉ tập trung để ám toán Long Thành Bích, không đề phòng Đường lão nhân đột nhiên đâm tới một thương. Cương thương Đường lão nhân đâm trúng má của hấn, tấm khăn che mặt tức thì rơi xuống, để lộ ra một khuôn mặt vô cùng gian ác.

Đường lão nhân rút gươm về cười lạnh leo.

— Hương Tuyết, quả nhiên là người !

Ngay lúc ấy Hương Tuyết ngã xuống !

Thế là bao nhiêu cơ mưu của Địa Ngục Tiêu cực liền kết với Vô Dịch Môn và Hải Ma Thuyền, toan tính thống trị vô lâm bằng bạo lực, đã báo hiệu điều bất lành cho bọn chúng. Đối với

bọn ma đầu tuy đã giao kết hợp tác với nhau, nhưng trong thâm tâm chúng bao giờ chúng cũng đặt quyền lợi riêng tư lên trên hết.

Bọn Địa Ngục Tiêu Cục cũng không ra ngoài thông lệ này. Vì vậy trước một mối lợi quá to lớn là Bách Mã đồ, nên Hương Tuyết định xé lẻ để hưởng trọn vẹn lợi lộc riêng một mình. Do đó việc tấn công Mã gia trang không có sự phối hợp chặt chẽ, nhịp nhàng giữa ba thế lực gian tà, nên chúng đã hoàn toàn thất bại, đưa đến sự diệt vong toàn bộ. Địa Ngục Tiêu Cục bị xóa tên trên chốn giang hồ từ đây. Chính hai kẻ chủ mưu Hương Tuyết và Trang Sứ đều nhận lãnh cái chết bi thảm.

Bỗng nhiên một thân ảnh cực nhanh vút qua. Đó là Long Thành Bích.

Mọi người hiện diện đều ngơ ngẩn, không hiểu vì sao trong chớp mắt chàng đã đi mất

dang !...

(Trừ Tư Mã Huyết thở dài :

— Long huynh có lẽ đã phát hiện sự việc gì quá quan trọng và quá khẩn cấp có liên quan đến sự an nguy của Hồ Diệp Thành và Y Cốc nên y vội vàng ra đi để điều tra, không kịp thông báo cùng mọi người chúng ta ! ?

Trong một thâm cốc, chung quanh núi bao bọc, hai bên đường dẫn đến một tòa Tiểu Lâu, trồng toàn những kỳ hoa dị thảo tỏa hương ngào ngạt. Bên cạnh tòa Tiểu lâu còn có một hồ nước trong xanh và mát rượi, thật là một cảnh vừa tiêu trần vừa siêu thoát.

Bên trong tòa Tiểu lâu gồm có ba phòng, căn phòng nằm về phía phải được trang trí đơn sơ, nhưng không kém phần trang nhã và sang trọng. Điều này chứng tỏ chủ nhân là con người

không thích rườm rà và thực tế vô cùng.

Trong phòng gồm một bàn, bốn ghế bằng gỗ đàn hương, trên bàn đặt một ấm trà nhỏ và hai cốc trà đang bốc khói nghi ngút tỏa mùi thơm nức mũi. Nơi bàn có hai người ngồi đối diện nhau từ lúc nào không rõ. Một bầu không khí yên lặng tuyệt đối, giá như có một cây kim rơi nhẹ người ta vẫn có thể nghe thấy như thường. Ngoài sự yên lặng nặng nề, quang cảnh trong phòng không kém phần quái dị bởi :

Một người mặc bộ y phục thùng thình bằng vải đoạn thô, mặc dù đang ngồi trong phòng không một chút ánh nắng, thế mà hân vẫn dãi trên đầu một cái nón rộng vành che khuất cả mặt gã. Gã không ai khác chính là Môn chủ Vô Địch Môn, mà ác danh của gã có phần hơn cả Hương Tuyết, Tổng Tiêu đầu của Địa Ngục Tiêu Cục.

Ngồi đối diện với gã Môn chủ là một gã ác toàn màu đen, thậm chí mặt gã cũng được kín bằng khăn đen chỉ chừa hai mắt, chiếu thứ ánh sáng lạnh lẽo, tàn ác, đó là Thuyền chủ của Hải Ma Thuyền ở tận quan ngoại xa xôi. Không biết vì sao hân vượt đường sá vạn dặm, hội diện cùng Môn Chủ Vô Địch Môn tại nơi này ?

Cả hai tên này đều là Môn chủ của hai tà đạo tàn bạo vô cùng, giới giang hồ nghe đến ác danh của chúng đã cảm thấy sợ sệt rồi, như thế cả hai tên đều cần phải kiêng kỵ một ai mà lại giấu mặt mây ?

Hay là bọn chúng vì làm ác quá nhiều, mà lương tâm hổ thẹn nên không dám chứng mặt ra cho đời nhìn và nhìn đời ?

Cả hai ngồi như tượng gỗ, không khí thật tĩnh mịch, thậm chí một cây kim rơi người ta

cũng có thể nghe được.

Bỗng nhiên gã đội nón rộng vành lên tiếng :

— Này, Hạ lão huynh theo như giao ước trước đây giữa Hương huynh Địa Ngục Tiêu Cục, Hạ huynh Hải Ma thuyền cùng tại hạ Vô địch môn, thì ba chúng ta sẽ kết hợp lực lượng để không chế toàn bộ võ lâm. Trước tiên là chúng ta sẽ tấn công và tiêu diệt trước những thế lực có thực lực trong võ lâm đó là Mã gia trang, Hồ Diệp Thành và Y Cốc.

Môn chủ Vô địch Môn bưng cốc trà lên uống một ngụm rồi chậm rãi nói tiếp :

— Nếu ba thế lực này bị chúng ta tiêu diệt, thì việc thống nhất để thống trị võ lâm chỉ là việc lấy đồ vật trong túi mà thôi. Vì hầu hết các Đại môn phái có danh, nhưng danh không phù với thực, kể cả Thiếu Lâm phái từ khi sư Tuệ

Không chết đi cho đến nay thì Thiếu Lâm không có một nhân tài nào khả dĩ có thể chống lại chúng ta. Thế mà vừa rồi Hương lão huynh Địa Ngục Tiêu Cục, chỉ vì lòng tham riêng tư mong chiếm đoạt Bách Mã đồ nên đã đơn lẻ mở cuộc tấn công Mã Gia trang, không báo cho biết để chúng ta kết hợp hành động. Kết quả Mã gia trang bị diệt, Mã Tượng Hành chết, nhưng Địa Ngục Tiêu Cục phải trả một giá tuyệt đắt đó là sự diệt vong toàn bộ của Địa Ngục Tiêu Cục.

Sự xóa tên Địa Ngục Tiêu Cục trên chốn giang hồ làm cho hầu hết các danh môn chính phái vô cùng mừng rỡ, nhưng lại làm rung động phe hắc đạo giang hồ.

Nãy giờ yên lặng ngồi nghe bỗng Thuyền chủ Hải Ma Thuyền tăng háng rồi nói :

— Sự thất bại của Địa Ngục Tiêu Cục phần lớn là do Hương lão không đánh đúng thực

lực của đối phương nhất là không để ý đến bốn nhân vật mà tài năng và trí tuệ không thua kém chúng ta chút nào ! đó là Vệ Không Không, Đường Trúc Quyền, Tư Mã Huyết và nhất là Long Thành Bích đối thủ đáng gờm nhất của chúng ta.

Người áo đen xoa xoa hai tay vào nhau rồi tiếp :

— Hiện thời tôi và sư huynh nên thay đổi cách hành động, đó là nên tìm cách loại bỏ trước bốn tên đối đầu lợi hại này. Đồng thời tôi sẽ đem toàn lực Hải Ma Thuyền tấn công thẳng vào Hồ Điệp Thành và Y Cốc, Môn chủ nghĩ sao ?

— Được, việc thanh toán Vệ Không Không, Đường Trúc Quyền, Tư Mã Huyết và Long Thành Bích để Vô Dịch Môn chúng tôi có cách hành động.

— Tốt, tại hạ chúng xin nói trước với Môn

chủ : Sau khi thành công trong việc thống nhất Vô lâm Trung Nguyên, Môn chủ sẽ lên ngôi Minh chủ. Riêng tại hạ sẽ rút trở về nơi đã ra đi, vì thực sự tại hạ không có hứng thú việc chia sẻ quyền hành để cùng thống trị vô lâm với Môn chủ. Sở dĩ chúng tôi hợp tác với Môn chủ chỉ vì muốn tiêu diệt Y Cốc và Hồ Điệp Thành để trả thù, tiết hận mà thôi. Vì vậy tại hạ sẽ rút lui sau khi kẻ thù bị tiêu diệt.

Môn chủ Vô Dịch Môn có vẻ trầm ngâm rồi :

— Nếu Hạ huynh nói thế, tôi xin cảm ơn Hạ huynh đã hợp tác trợ giúp tôi hoàn thành bá nghiệp.

Sau này nếu cần gì, Hạ huynh cứ lên tiếng tại hạ sẽ hết lòng.

Vậy Hạ huynh nên về sớm để chuẩn bị tiến hành công việc mà hai ta đã hoạch định.

Hồi thư tư

SƯ VƯƠNG LÃO CAO THỦ

Tuy trời chưa tối hẳn nhưng một trăm lẻ tám ngọn bạch lập ngoài cửa Đại Môn của Sư Vương sơn Trang đã được đốt lên sáng rực.

Lão sư đứng trên tầng thứ ba của Kinh sư lâu, sắc mặt đã hồng như ánh tịch dương phía tây núi, quang sáng không kém những ánh bạch lập ngoài kia. Lão sư niên kỷ đã cao lắm rồi, lão nay đã ngoài tám mươi, thông thường ở vào tuổi lão, người ta phải chống gậy, hoặc mỗi bước phải có người dìu đi.

Lão sư tuyệt không như thế. Thân thể của lão không vì tuổi tác mà hơi tráng kiện, xương cốt của lão vẫn cứng như thép và vẫn thẳng như

hồi còn trai trẻ, đôi tay của lão vẫn còn có thể xé xác một con gấu lớn, hoặc kéo một con tuấn mã đang chạy đứng hẳn lại...

Lão sư đứng yên lặng nhìn hoàng hôn, từ từ buông tấm màn đêm xuống.

Bốn bề tĩnh mịch, lão co cam tường nghe rõ cả tiếng côn trùng ngoài chực dậm đang rộn rã rủ nhau đi ngủ, sau một ngày kiếm ăn vất vả. Tai mắt của lão sư vẫn còn cực kỳ nhạy bén.

Bỗng nhiên dưới cầu thang Kim sư lâu có tiếng chân nhè nhẹ.

Không cần chuyển thêm, lão sư cũng biết người đến là ai ? Trừ Cao nhân Hạc ra, còn ai dám đến đây khi chưa có lệnh của lão.

Cao Nhân Hạc, tuy tên là như vậy, nhưng hẳn vừa không cao vừa không gầy như chim hạc. Y theo lão sư đã hai mươi năm, hiện nay võ công của y, tối thiểu một nửa là do lão sư truyền dạy

do đó lão sư không những là sư phụ mà còn là chủ nhân đồng thời là thân phụ của y nữa.

Lão sư có tất cả ba nghĩa tử, trong đó Cao Nhân Hạc là người lớn tuổi nhất, và võ công cũng thâm hậu nhất.

Đột nhiên lão sư mỉm cười nói với Cao Nhân Hạc :

— Cuối cùng Đồ Thủ đã tới.

Trên đường dẫn đến Sư Vương sơn trang, xuất hiện một trung niên mặc bộ quần áo đất tiền, y chính là người lão sư gọi là Đồ Thủ.

Đồ Thủ là người rất cẩn trọng, tuy đi trên đường nhưng lúc nào cũng để tâm quan sát chung quanh. Hiện tại trước mắt y đã hiện ra Tòa Kim sư lâu sừng sững và một lão nhân cung thủ mời y vào. Rất ít người gặp y mà lại lộ vẻ vui mừng cung kính đến như thế, vì y chỉ là một sát thủ chuyên đi giết người. Y có một đặc tính rất

thận trọng là khi giết người là y không bao giờ để máu của nạn nhân dính vào y nữa giọt và cũng chưa bao giờ y thất thủ.

Tối thiểu đã mười lăm năm nay, chưa lần nào y thất bại.

Tầng thứ hai của Kim sư lâu là nơi lão sư để dành để tiếp đãi khách quý.

Bằng hữu trên giang hồ của lão tuy không thiếu, nhưng được lão sư gọi là khách quý cũng chẳng phải là nhiều !

Đồ Thủ vào trong Sư Vương sơn trang chưa kịp nói một lời đã có gia nhân đưa vào trong Kim Sư sảnh.

Kim Sư sảnh là nơi trang hoàng rất mỹ lệ.

Câu thứ nhất Đồ Thủ nói với lão sư là :

— Lão sư tìm ta để bàn việc buôn bán ư ?

Lão sư gật đầu.

— Không sai.

Đồ Thủ liếc nhìn chung quanh. Nơi đây trừ y và lão sư ra còn có một người duy nhất là Cao Nhân Hạc.

Mặt quang Đồ Thủ dừng lại trên người Cao Nhân Hạc, y lạnh lùng nói như ra lệnh :

— Người đi ra !

Cao Nhân Hạc biến sắc mặt. Trong Su Vương Sơn trang địa vị của y cực cao, có lẽ chỉ dưới một mình Lão sư, y không chịu dưới tay ai. Bị Đồ Thủ đuổi một câu, y nhất định không chịu đi, cứ đứng yên nguyên vị. Đồ Thủ buông liền một câu :

— Người không đi thì ta đi !

Cao Nhân Hạc cười khinh mạn. Quả nhiên Đồ Thủ lão đi thật, y bước chân về phía cầu thang. Lập tức Lão sư lên tiếng :

— Xin mời Đồ tiên sinh dừng lại.

Đồ Thủ dường như không nghe, y vẫn tiếp tục bước tới. Cao Nhân Hạc hơi biến sắc mặt. Mặt đang hồng trở nên xanh.

Y miễn cưỡng mỉm cười chậm chạp nói :

— Xin mời Đồ tiên sinh đứng lại, ta sẽ đi ra.

Lần này Đồ Thủ dừng bước, y xoay thân lại, mặt quang thâm trầm nhìn Cao Nhân Hạc. Cao Nhân Hạc không nhìn y, lặng lẽ bước từng bước xuống cầu thang.

Cao Nhân Hạc đi rồi Lão sư khẽ mỉm cười :

— Nghe nói người làm việc buồn bán không muốn có một người thứ ba, hiện tại xem ra đúng thật.

Đồ Thủ đáp :

— Việc buồn bán của ta, có ít người biết.

càng tốt, đó là nguyên tắc của ta.

Lão sư nhìn y với vẻ thán phục :

— Thảo nào trên giang hồ có người so sánh người với Sát thủ Chi Vương Tư Mã Huyết.

Đồ Thủ nói :

— Tư Mã Huyết là một sát thủ đáng kể, nhưng y đã đổi thay tác phong rồi.

Đồ Thủ tiếp :

— Y là người không phải vì tiền mà tùy tiện giết người, và chẳng y lại chỉ giết những người bất nghĩa...

— Đúng vậy...

— Lão sư cần ta giết loại người như thế nào ?

Lão sư đáp :

— Có thể nói là người không phải bất

nghĩa.

Đồ Thủ lắc đầu :

— Ta chưa hiểu hết ý lão sư.

— Ta cần người giết một người nổi tiếng khắp thiên hạ là quân tử.

— Người quân tử ai cũng kính trọng, tại sao lại cần phải giết ?

— Người sợ ư ?

— Hãy nói rõ tình huống rồi ta mới trả lời.

— Ta cần giết một người tuy nổi tiếng là hiệp nghĩa, nhưng lại là một tên giả quân tử mà thôi.

— Giả quân tử ?

— Đúng vậy !

— Y là ai ?

— Tổng Tiêu Đầu Vạn Đình Tiêu Cục Hiến

Viên Cơ !

Sắc mặt Đồ Thủ biến đổi :

— Hiền Viên Cơ ?

— Chính là Hiền Viên Cơ !

— Không phải Hiền Viên Cơ đã bị giết chết năm trước rồi ư .

Lão sư cười lạnh lùng :

— Y chưa chết.

— Thế giang hồ đồn rằng...

— Lời đồn đại của giang hồ hoàn toàn sai, người bị giết năm ngoái tại Vạn Đình Tiêu Cục chỉ là một tên lão bộc của Hiền Viên Cơ mà thôi.

Đồ Thủ kêu lên :

— Chẳng lẽ thâm trạng ở Vạn Đình Tiêu Cục đều do tay y sắp đặt ?

— Đó là khổ nhục kế của y, cốt để hết mọi

tội danh cho lão phu đó thôi.

Đồ Thủ hỏi :

— Y với Lão phu có hận thù gì mà y lại phải dùng độc thủ nguy kế ấy ?

— Y rất yêu thích người đàn bà của ta, nên ta năm trước đánh ta một chưởng bất ngờ làm ta bị thương nhẹ.

Đồ Thủ không hỏi nữa.

Sự việc này y vốn không muốn biết, cũng không có quyền biết. Y chỉ còn biết một điều :

— Lão sư sẽ trả cho ta bao nhiêu tiền về để giết người này ?

Câu trả lời của Lão sư khiến y rất thỏa mãn :

— Mười vạn lượng, đưa trước một nửa.

Mười vạn lượng để giết một mạng người tuy

không phải là giá tối cao, nhưng cũng ít người trả tối giá này.

Giá này dù cho Sát thủ Chi Vương Tư Mã Huyết cũng phải thỏa mãn dù có lần y nhận tới trăm vạn lượng vàng để giết người.

Sau đó Đồ Thủ nhận của Lão sư năm vạn lượng vàng ứng trước.

Lão sư vừa tiễn Đồ Thủ ra khỏi cửa, Cao Nhân Hạc đã quay trở lại. Sắc mặt y đã trở lại bình thường. Lão sư nhìn người học trò yêu một lúc rồi hỏi :

— Người có biết tại sao y nhất quyết phải đuổi người ra ngoài hay không ?

Cao Nhân Hạc chậm rãi đáp :

— Bởi vì đệ tử đã gặp y rất nhiều lần, hiểu rõ y, còn sư phụ mới chỉ gặp y lần đầu.

Lão sư gật đầu ra vẻ hiểu rõ ý của đệ tử

muốn nói. Lâu lắm Lão sư mới nói tiếp :

— Vì biết ta chưa hề gặp qua Đồ Thủ nên tên này mới mạo xưng là Đồ Thủ, nhưng chủ mệnh của hắn sẽ thất bại... Người có thể đoán tên mạo nhận Đồ Thủ này là ai không ?

Cao Nhân Hạc hơi trầm ngâm một chút :

— Nếu đệ tử đoán không lầm, tên này chính là tên giết Đồ Thủ.

Lão sư gật đầu :

— Chỉ cần y tin rằng Hiên Viên Cơ là một kẻ nguy quân tử, tức thì Hiên Viên Cơ biến thành cái xác chết liền.

Cao Nhân Hạc khẽ thở dài :

— Hiên Viên Cơ xưa nay vẫn có giao tình với Sư Vương Sơn trang, sao lại cần tới người khác trùng trị ?

Lão sư lạnh lùng :

— Vì ta muốn thiên hạ biết rằng : Hiên Viên Cơ thực sự chưa chết và vạch mặt hắn chỉ là một tên nguy quân tử.

Hiên Viên Cơ thực sự còn sống ? và thực sự chỉ là một tên nguy quân tử ?

Đó là hai điều Đồ Thủ phải suy nghĩ. Tên Đồ Thủ này chính xác là tên giả Đồ Thủ, Đồ Thủ đã chết rồi. Tên mạo nhận Đồ Thủ này là ai ?

LẠC ĐÀ THÀNH ĐANG Ở VÀO GIỮA mùa đông lạnh lùng. Sở dĩ có tên Lạc Đà Thành không phải vì ở đây chuyên nuôi lạc đà là bởi vì ngay trên cổng thành có đắp tượng một con lạc đà bằng đá rất lớn, do đó người ta lấy biểu tượng đó gọi luôn là Lạc Đà thành.

Tuy thị trấn này không lớn nhưng chủ nhân của Lạc Đà thành là một người khá nổi tiếng trong giang hồ. Y nguyên không phải là người dân Trung Nguyên mà lại là người Tây Tạng. Tên y rất dài loằng ngoằng rất khó nhớ đó là : Đỗ Đà Phạn Doãn Na Đa Na Bái Hùng, nhưng thông thường người ta chỉ gọi chữ cuối là Bái Hùng cho dễ nhớ và gọn.

Tuy là người Tây tạng nhưng y rất thông thạo Hán ngữ.

Dân chúng trong thành Lạc đà đa số là người Hán chỉ có vùng Phi đà Cung là tập trung dân Tây tạng cư trú, do đó Bái Hùng cũng ở trong Phi Đà Cung. Thân phụ của Bái Hùng xưa kia từng là tộc trưởng của bộ tộc Phi Đà. Phi Đà tộc tuy là một bộ tộc ở miền biên viễn xa xôi, nhưng gần trăm năm nay giao hảo với Trung thổ rất mật thiết nên mới xây dựng một tiểu thị trấn Phi Lạc Đà thành, ở nơi đây có đủ cả từ quán cao lâu, nơi đánh bạc và cả ký viện nữa, nhưng Bái Hùng là một chủ nhân rất khắt khe, nên thông thường người tìm thú truy hoan rất ít khi tìm tới Lạc Đà thành. Trong nơi Lạc đà thành có ba nơi bán rượu, mà qui mô nhất có tên gọi Phi Đà Các.

Tên gọi là Phi Đà Các, nhưng nó không có một cái gác nào cả, nó chỉ là một tòa kiến trúc

rộng rãi thấp lè tè.

Khi Long Thành Bích cỡi con tuấn mã dừng trước cửa Phi Đà các thì bên trong đang hắc náo nhiệt nhất.

Chàng cột ngựa bước vào. Rất may là còn một bàn trống, chỉ có một tên Hán tử mặc áo xám đang ngồi một mình. Bên hông Hán tử có mang đao, Long Thành Bích hoàn toàn không nhìn y, nhưng y lại trừng trừng nhìn vào mặt chàng. Tên tửu bảo vừa chạy đến mời chàng :

— Đại gia dùng chi... xin cho biết.

Tửu bảo vừa nói xong, hán tử áo xám lạnh lùng nói to :

— Người hãy cút ra khỏi đây.

Tửu bảo ngăn người.

— Khách quan muốn ai ra khỏi đây ?

Y chỉ ngay vào Long Thành Bích :

— Người rút ra khỏi đây ngay !

Chàng lạnh lùng đáp :

— Bên ngoài trời lạnh lắm, ta sợ lạnh, ra ngoài làm chi ?

Y ngang ngược :

— Mặc kệ, dù trời lạnh, người cũng phải đi ra !

Chàng an nhiên mỉm cười :

— Nhưng nếu ta không đồng ý thì sao ?

Tên nọ cũng cười nhưng mặt y lạnh như tiền :

— Nếu người không đồng ý, ta sẽ giúp người ra ngoài.

Long Thành Bích nhìn thanh quy đầu dao của hắn hơi mỉm cười :

— Nếu muốn đuổi ta ra ngoài, trước tiên người phải chém ta ra làm hai đoạn mới có thể quăng ra nổi.

Y đáp bình tĩnh :

— Nếu người muốn vậy ta sẽ chiều.

— Người thực dám làm như vậy ?

— Chẳng có gì mà ta không dám làm.

Chàng thần nhiên :

— Vậy bây giờ người hãy chém ta ra làm hai đoạn thử coi !

Hắn từ áo xám đặt tay vào cán dao liền. Chung quanh các thực khách nghe cuộc đối đáp giữa chàng và hắn từ nọ liền xao động tìm cách chạy ra cửa, trong bọn khách có một lão già vì quá vội vàng nên làm tuột đôi giày vải, lão hấp tấp cúi xuống lượm giày, lưng lão vừa cúi xuống, hắn từ áo xám lập tức rút dao ra khỏi vỏ. Tốc độ

rút đao của y quả thần tốc. Nhưng quái lạ là đao không nhằm chém tới chàng mà lại chém tới lão già đang lượn giầy.

Lão già đang cúi gập người chột nghe sau lưng có tiếng gió động, lập tức bắn ngược lại năm mũi độc tiêu. Khi năm mũi độc tiêu này bắn ra Long Thành Bích đang ngồi quay lưng lại chỉ cách lão già độ một trượng.

Hành động của lão già ra ngoài sở liệu của mọi người, ai nấy đều kinh dị. Có người sợ quá la to lên, có người âm thầm thở dài lo lắng cho chàng bị lão già xuất kỳ bất ý xuất thủ sát thương, ai nấy đều nắm chắc chàng trẻ tuổi phải chịu chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng mọi người đều lầm. Vì không ai ngờ được chàng trẻ tuổi rất thân thiện kia là Tuyết Đao lăng tử Long Thành Bích.

Long Thành Bích không cần rút đao, Tuyết

Đao của chàng vẫn nằm y trong vỏ.

Năm mũi phi điều tám độc vừa bay ra, tay phải chàng đồng thời tung lên, tốc độ năm ngọn chỉ công của chàng nhanh gấp năm lần chỉ công bất cứ của ai.

Năm mũi phi tiêu tức thì gãy đôi trên không, rơi là tả xuống đất. Lão già thấy chiêu đầu thất bại lão biến sắc, nhưng phản ứng của lão cũng cực mau, động tác không dừng lại, hai cánh tay áo lật ngay tới hai "Song thiết bút" đồng thời bắn ra điểm vào hai bên vai phải và trái của chàng.

Chàng bật ra tiếng cười lạnh lùng, Phong Tuyết đao chớp nhoáng thoát vỏ...

Ở đời có hai thứ vô tình nhất, đó là đao kiếm và thời gian. Nhưng so với đao kiếm, thời

gian mới thật là tối vô tình... vì dao kiếm do con người tạo ra, con người có thể hủy diệt nó. Còn thời gian lặng lẽ trôi là không có cách gì níu giữ được nữa.

Ngoài thời gian và dao kiếm còn có cái vô tình hơn thế nữa ?

Đối với Bảo Thiên Băng, nam nhân là loại vô tình hơn tất cả.

Nàng là một mỹ nhân diễm lệ, anh hùng say mê nàng, nhưng cuộc đời vốn là cái gì ngang trái nhất, nàng chẳng để ý tới ai ngoài Tuyết Dao lăng tử.

Nhưng Tuyết Dao lăng tử nào có để ý đến Bảo Thiên Băng, nam nhân là giống tối vô tình và cũng do đó nàng cho rằng, nam nhân là đáng giết tất cả...

Tên Hán tử cầm quý đầu kim dao không

phải là dân bản địa ở Lạc đà thành. Y là một tên đại đao ở Thâm Dương có ngoại hiệu "Kiếm thượng nhất đao" y chỉ có ngoại hiệu chứ không có tên. Bản lai hẳn không biết tên tuổi mình là gì, nên đành nhận Kiếm thượng nhất đao làm tên. Suốt một day bờ Tây tỉnh Thâm Dương vô luận là ai nghe đến bốn tiếng "Kiếm thượng nhất đao" đều run sợ né tránh. Quý đầu kim dao của y nặng hơn hai mươi cân, có thể chém sắt như chém miếng đậu hũ. Bất cứ ai làm y phật ý, y liền chém vào mặt người ấy một đao. Xưa nay chưa bao giờ y phải chém tới đao thứ hai, vì lẽ rất giản dị, chỉ cần một đao đủ đưa nạn nhân vào cõi chết, thì cần chi tới đao thứ hai nữa ?

Cố nhiên, Kiếm thượng nhất đao là một tên đại đao giết người không gớm tay, nhưng lão già sử dụng "song thiết bút" không phải tay tàn thương. Lão nguyên là Tổng Tiêu Đầu của Kim Lăng Nhất Gia tiêu cục. Mười năm trước lão

cướp trộm số hàng hóa mà khách hàng muốn tiền cục chuyên, lão đem bán sạch. Dĩ nhiên tiền bạc làm mờ mắt con người, ở đời mấy ai không tham tiền ? Lão cũng không nằm ngoài thông lệ ấy, nhưng số tiền lớn bất nghĩa ấy, lão đem nướng cả vào sòng bạc. Từ đó lão trở thành một kẻ vô gia cư. Lão có họ đời là Hạ Hầu tên Quốc Hạo rất sở trường sử dụng song thiết bút, và công phu ám khí của lão cũng ít người sánh kịp.

Sau khi đã nướng hết của tiền vào sòng bạc, lão chỉ còn một người bạn duy nhất là Kiếm thượng nhất đao. Sau thời gian tung hoành gây ác ở Thẩm Dương Hồ Tây, Kiếm thượng nhất đao bị quần hùng giang hồ cầm phần hợp lại đánh đuổi. Từ đó y biệt dạng ở vùng Thẩm Dương, không ai biết y lẩn trốn nơi đâu.

Không ai biết, nhưng Bảo Thiên Bạng biết.

Nàng biết Kiếm Thượng Nhất Đao và Hạ

Hầu Quốc Hạo kết nhau thành hai tên gian ác sát thủ chuyên giết mướn trên giang hồ. Kiếm Thượng Nhất Đao đã nhiều năm lấy chuyện giết người làm kế sinh nhai, hiện nay hẳn có tiếp tục giết người cũng chẳng lấy gì làm lạ. Nhưng hẳn vốn là một Tông Tiêu đầu, bây giờ không ngờ cũng phải kiếm sống bằng nghề giết người.

Cả hai đã liên thủ hợp tác với nhau ba lần. Lần nào cũng rất thuận lợi, người võ lâm thoát được hai tên sát thủ này quả là không nhiều !

Hiện nay là lần thứ tư chúng kết hợp hành động. Hẳn muốn giết một người tên là Hoàng Kim Bạng. Hoàng Kim Bạng cũng là tay đao bản lãnh, nhưng y không phải là một lăng tử, y có nhà cửa đàn hoàng. Hoàng Kim Bạng có tám ngôi nhà, tám người vợ, mười chín con trai và năm con gái, thế mà y chưa già lão, hiện y vẫn còn rất trẻ.

Bào Thiên Bằng đem ba ngàn lạng vàng thuê Kiếm thượng nhất đao và Hạ Hầu Quốc Hạo giết chết Hoàng Kim Bằng, như vậy mỗi tên được một nghìn rưỡi lạng, đó là số tiền khá to. Nhưng chúng không thể nào ngờ được, vì chưa hề biết mặt Hoàng Kim Bằng, Bào Thiên Bằng đã cung cấp tư liệu cho chúng hoàn toàn sai. Chúng đến tìm Hoàng Kim Bằng ở Lạc đà thành này và gặp một thanh niên đeo đao, chúng tưởng lầm Tuyết Đao lăng tử Long Thành Bích là Hoàng Kim Bằng.

Đó là một lầm lỗi chết người.

Phải chăng đó là sai lầm của Bào Thiên Bằng ?

Không. Vì nàng biết rõ điều này, nếu Kiếm thượng Nhất đao và Hạ Hầu Quốc Hạo biết chúng được thuê giết Tuyết Đao lăng tử Long Thành Bích thì chắc chắn giá thuê không chỉ ba

ngàn lạng vàng, mà là mười vạn lạng cũng chưa chắc chúng chịu. Vàng tuy rất đáng yêu, nhưng tính mạng vẫn đáng để bảo trọng hơn nữa chứ ?

Đối diện với Phi Đà Các có một khách điếm. Chủ nhân của khách điếm là một người rất tiết kiệm và rất nghiêm túc tên là Bành Kiệm. Lúc ấy Bành Kiệm đang đứng trên lầu hai của khách điếm quan sát cuộc đấu giữa Kiếm Thượng Nhất Đao và Hạ Hầu Quốc Hạo với Long Thành Bích.

Lúc hắn bắt đầu quan sát là lúc Quốc Hạo cúi lưng bắn ra năm mũi phi tiêu định giết chết chàng ngay nhưng Hạ Hầu Quốc Hạo không đạt được mục đích. Đến khi Hạ Hầu Quốc Hạo phất tay áo buông ra song thiết bút đồng thời với lúc Long Thành Bích rút đao tức thì Bành Kiệm mở to mắt.

Dao quang chớp lên, Bành Kiệm càng mở to

mất, hấn cố nén tiếng thở dài mà không được.

Tiếng thở dài ấy vì Hạ Hầu Quốc Hạo. Mặt hấn rất nghiêm túc, liên tiếp vỗ hai tay vào nhau. Đứng bên cạnh hấn là Bảo Thiên Băng, mặt cũng rất nghiêm túc...

Dao quang như điện. Song thiết bút của lão Hạ Hầu Quốc Hạo đột nhiên như bị khựng lại vì ánh dao của chàng, lão đã thấy hơi run trong bụng nhưng vì lão biết người trả tiền cho lão là Bảo Thiên Băng đang có mặt ở bên kia khách điểm theo dõi nên lão không dám ngừng tay. Tuyệt Dao của chàng vừa ra khỏi vỏ đã nhắm ngay ngực lão Hạ Hầu chém tới ngực lão lạnh toát !

Đồng thời lúc ấy quý đầu Kim Dao của Kiếm Thượng Nhất Dao cũng đang chém xuống sau gáy chàng. Dao pháp Kiếm Thượng Nhất Dao thông thường đều hướng vào giữa mặt đối

phương mà chém tới, đây là lần đầu tiên y không chém giữa mặt đối phương mà chém từ sau gáy. Quý đầu Kim Dao của y rất trầm trọng, vô luận chém vào mặt hay vào gáy đều là đòn trí mạng.

Tuyệt dao rít lên, dao của chàng xuất phát sau lưng lại đến mục tiêu trước, dao ánh vượt qua Kiếm Thượng Nhất Dao cũng chém vào gáy y.

Kiếm Thượng Nhất Dao có năn mọng cũng không ngờ dao pháp đối phương lại mau lẹ đến như thế. Y hét lên một tiếng lời đanh, suốt đời y chưa bao giờ y phẫn nộ đến thế vì trong một sát na y chợt nhận ra rằng đối phương tuyệt đối không phải là Hoàng Kim Băng.

Tuy trên giang hồ Hoàng Kim Băng cũng có dao pháp đáng sợ, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với dao pháp của thanh niên áo lam này được.

Máu vọt ra.

Mặt Kiếm Thượng Nhất Đao nhăn tít lại rất đau khổ, đột nhiên y chuyển thân lại găm lên dữ dội :

— Người là ai ? Người tuyệt đối không phải là Hoàng Kim Bàng...

Long Thành Bích ngơ ngác :

— Tại sao người lại cho ta là Hoàng Kim Bàng ?

— Người tuyệt đối không phải là y... Người là ai ?

Long Thành Bích thở dài :

— Người nhận lầm người rồi, tại hạ tuyệt nhiên không phải là Hoàng Kim Bàng, tại hạ họ Long...

— Họ Long ?

Mặt Kiếm Thượng Nhất Đao trông rất khó coi vì lúc thì xanh lúc thì vàng, biến đổi liên tục, cuối cùng mặt y xám xịt lại :

— Người nhất định là Long Thành Bích.

— Ta xưa nay vốn vẫn là Long Thành Bích.

Người Kiếm Thượng Nhất Đao bỗng cứng đờ ra. Y ngã gục xuống liền, đến chết y vẫn không quên được tên nữ nhân Bảo Thiên Bàng. Nếu có cơ hội y nhất định sẽ chém một đao lên khuôn mặt diễm lệ của Bảo Thiên Bàng, hoặc là sẽ chém một ngàn đao.

Nhưng y vĩnh viễn không có cơ hội đó.

Hạ Hầu Quốc Hạo đã tận mắt nhìn thấy ngực mình bị trúng một đao, cũng tận mắt nhìn thấy Kiếm Thượng Nhất Đao chết như thế nào, dưới đao của Long Thành Bích. Đương nhiên

hiện giờ lão hiểu rõ Hoàng Kim Bằng chính là Long Thành Bích. Thậm chí bây giờ Long Thành Bích phủ nhận chàng không phải là Long Thành Bích lão cũng không tin. Lòng Hạ Hầu Quốc Hạo vô cùng thù hận, lão hận Long Thành Bích vì sao chàng chỉ là kẻ bị động. Kẻ chủ mưu ác độc chính lại là Bảo Thiên Bằng. Tuy Kiếm Thượng Nhất Dao đã chết, nhưng Hạ Hầu Quốc Hạo chưa chết. Lão chưa chết không phải là may mắn gì, chỉ nhờ Long Thành Bích hạ đao lưu tình.

Hơi thở của lão đã rất gấp dù vết thương trên ngực không đến nỗi trí mạng.

Lão hỏi Long Thành Bích :

— Vì sao ngươi không giết ta chết đi cho rồi ?

Chàng trầm mặc một lúc lâu mới chậm chạp đáp :

— Tuy ta chưa bao giờ gặp lão, nhưng đã nghe tiếng Hạ Hầu Tổng tiêu đầu, điều ấy có đúng không ?

Hạ Hầu Quốc Hạo hít một hơi dài :

— Đúng, lão phu chính là Hạ Hầu Quốc Hạo, còn ba tiếng Tổng tiêu đầu xin trả lại vì rất thẹn.

Long Thành Bích than :

— Lão tiên sinh danh tiếng trên giang hồ không nhỏ, bây giờ thân bại danh liệt đến thế này là cơ làm sao ?

Hạ Hầu Quốc Hạo nói :

— Ngươi không giết lão phu, là bắt lão phu nghe ngươi giảng những lời chối tai gì đó ?

Chàng lắc đầu :

— Tại hạ không dám. Tại hạ với lão tiên

sinh vô oán, vô thù, cần gì phải giết ?

Lão già hỏi :

— Người không giết ta vậy muốn gì ?

— Tại hạ muốn tìm hiểu kẻ chủ mưu trong chuyện hôm nay.

Hạ Hầu Quốc Hạo trợn mắt, đối với một kẻ giết người làm kẻ mưu sinh, tiết lộ tên người thuê mình là điều đại kỵ, dù bất cứ lý do gì. Tức thì Hạ Hầu Quốc Hạo bập bẹ trong miệng :

— Nàng là... — nhưng lão chỉ nói được tới đó, hai bên huyết thái dương đột nhiên bị một thiết bút xuyên qua liên. Lão ngã nhào xuống hét lên một tiếng thê thảm trong khi máu tuôn ra.

Long Thành Bích giật mình. Mũi thiết bút này rõ ràng từ trên mái nhà bắn xuống, tuy chàng đứng gần lão Hạ Hầu Quốc Hạo nhưng vì thiết bút bắn ra rất đột ngột và nơi phát xuất có

đang rất gần với nạn nhân nên chàng không kịp can thiệp.

Hạ Hầu Quốc Hạo bình sinh chuyên sử dụng thiết bút, không thể ngờ kết quả lại chết vì thiết bút.

Chàng hô lên một tiếng lạnh lùng, thân ảnh vọt lên như tên bắn ra ngoài Phi đà các. Chàng nhìn thấy tận cuối con đường bóng một người thấp bé chạy rất mau về hướng tây. Chàng dừng cước bộ lại không đuổi theo nữa, chàng bước liền vào khách điểm đối diện với Phi đà các có treo một cái biển đề bốn chữ “Kiếm Ký khách điểm”.

Trong Kiếm ký khách điểm tuyệt đối yên tĩnh.

Hoàn toàn không có bóng người nào cả. Chàng cười một tiếng lạnh lùng, thân ảnh vọt lên xông thẳng vào phòng thứ năm. Nơi đây

chính là chỗ Bành Kiệm và Bảo Thiên Băng đứng quan sát tình hình bên Phi Đà Các nhưng khi chàng phá cửa đột nhập vào trong phòng không còn một ai.

Trong phòng không có gì khác lạ, vẫn là giường, bàn ghế và vẫn còn cả bàn trà. Trên bàn trà, còn có một bình nhỏ phở vẽ hoa và đây bằng cái nắp làm thành hình hoa cúc, dưới bình hoa cúc này là một tờ giấy nhỏ viết :

"Người hãy đến cứu Bái Hùng ngay, đừng chậm trễ" chữ viết rất lặc thảo nhưng màu mực vẫn còn ướt.

Long Thành Bích giật mình. Chàng tìm đến Lạc đà thành chính vì Bái Hùng, Bái Hùng tuy là người Tây tạng nhưng lại là bằng hữu của chàng.

Bản tính của Bái Hùng rất cương trực, chính là một người lương thiện, trung hậu. Y rất

lý tưởng, rất nhiều nhiệt huyết, do vậy y cũng có một chút hơi cổ chấp.

Trong phòng tuyệt không có một bóng người, nhưng chàng có thể khẳng định, mới đây có hai người ở tại đây quan sát tình hình trong Phi đà các. Họ là ai ? Mục đích của họ là gì ?

Tuy chàng chưa hiểu rõ hoàn toàn, nhưng không vì vậy mà có thể nói chàng hoàn toàn không biết. Hiện tại chàng chỉ hy vọng Bái Hùng chưa bị quá nguy khốn.

Chàng vào khách điểm này dễ dàng thế nào, thì khi đi ra cũng dễ dàng như vậy. Chàng dư biết Bái Hùng đang gặp nạn, nhưng chàng không thể ngờ tai nạn ấy lại lớn đến như thế nào.

Bái Hùng chuyên sử dụng đao. Bên lưng y lúc nào cũng đeo một thanh đao Ba Tư mỏng mảnh nhưng sắc bén vô cùng, đao pháp của y có

thể gọi là Đạo Thánh. Đạo pháp của y hoàn toàn học được của phụ thân, đến Bái Hùng thì đạo pháp càng phát dương uy lực.

Phi Đà Cung nằm phía tây bắc Lạc Hà Thành. Mỗi khi nhìn thấy Phi Đà Cung, Long Thành Bích đều có cảm tưởng như nhìn thấy các nhà bạt trên hoang mạc.

Nhưng lần này thì khác hẳn, toàn bộ Phi Đà Cung đã biến thành biển lửa. Chàng sực nhớ đến mấy dòng chữ viết trong Kịch ký khách điểm "người hãy đến cứu Bái Hùng ngay, đừng chậm trễ".

Ngọn lửa bùng bùng càng lúc càng cao. Chung quanh là những tiếng kêu thét hỗn loạn của đủ mọi hạng người, có tiếng người Tây Tạng, lẫn tiếng người Hán.

Lửa đỏ như màu máu, nhưng sắc mặt chàng thì trắng bệch.

Một bọc độ hai ba chục đần ông gánh những thùng nước đến mong dập tắt lửa, nhưng trong lúc ngọn lửa cháy dữ dội, bao nhiêu đó chẳng có tác dụng gì cả.

Phi Đà Cung cháy rụi hoàn toàn, chẳng thấy Bái Hùng đâu cả.

Phải chăng y cũng cùng số phận như Phi Đà Cung, đã biến thành một đồng tro tàn rồi ?

Chàng không dám tưởng tượng như vậy. Nhưng giữa lúc chàng đang ngầy người nhìn ngọn lửa tàn dần, bỗng sau lưng chàng có tiếng người :

— Bái Hùng không chết đâu.

Chàng không quay lại hỏi liền :

— Người biết chắc y không chết ?

Người kia đáp :

— Dương nhiên, vì y không có ở Phi Đà Cung.

Về mặt chàng hơi tươi trở lại, chàng biết đó là sự thật vì người nói sau lưng chàng là Thâu nào đại hiệp Vệ Không Không.

Vệ Không Không tay dẫn một con ngựa rất đẹp cùng Long Thành Bích đứng nhìn ngọn lửa đang dần dần hạ xuống, vì chung quanh còn một bãi đất trống không còn gì cháy được nữa.

Đột nhiên Vệ Không Không hỏi :

— Người có muốn gặp Bái Hùng không ?

Chàng cười gượng :

— Ta đến đây bản ý là tìm Bái Hùng, y với ta vốn là bằng hữu.

Vệ Không Không cũng cười gượng ra chiều rất đau khổ, Long Thành Bích giết mình :

— Phải chăng y gặp chuyện gì rồi ?

Vệ Không Không thờ dài :

— Y vẫn còn sống, nhưng chân của y... đã trúng một độc châm...

— Ai bắn độc chân ấy ?

Trong tiếng gió thoảng qua có tiếng cười rất lạnh lùng, tàn khốc. Sau tiếng cười trước mặt Long Thành Bích và Vệ Không Không xuất hiện một trung niên hơi thấp bé. Mặt mũi hân tròn vo như một trái đào, nhưng điều rất kỳ dị là râu mép của hân chỉ có một bên, còn bên kia là vết sẹo dài.

Vệ Không Không trừng mắt :

— Người là ai ?

Trung niên cười ha hả đáp thật mau :

— Bành Kiệm.

— Bành Kiệm ?

Long Thành Bích cười nhạt.

Bành Kiệm lại đáp :

— Hiện tại tên ta gọi là Bành Kiệm.

Long Thành Bích :

— Râu người hình như thiếu một bên.

Bành Kiệm đáp :

— Râu người ta hoặc là nhiều, hoặc là ít, điều đó không có gì đáng nói.

Long Thành Bích :

— Người nói đúng lắm. Nhưng nếu cái đầu mà thiếu một bên thì là điều đáng nói lắm đó !

Bành Kiệm :

— Chắc chắn là đáng nói.

Long Thành Bích :

— Nếu tại hạ đoán không sai thì một bên râu của các hạ bị thân phụ của Bái Hùng là Tái Tân Bang chém rụng phải không ?

Bành Kiệm im lặng thừa nhận. Chàng lại tiếp :

— Mười năm trước đây trên giang hồ người có ngoại hiệu là “Sát đắc tính” Bành Ngũ Tuyết ?

Một lần nữa hắn cười lạnh lùng xác nhận bằng cách gật đầu.

Khi nào Bành Ngũ Tuyết không giết người, ăn rất ít nói.

Chàng cười lạnh leo :

— Khi xưa Tái Tân Bang không giết chết người thật là một sai lầm lớn.

Bành Ngũ Tuyết cười hăng hắc :

— Đừng quên rằng khi ấy con gái của y là Doãn Tư Liên công chúa đang ở trong tay ta, y mà đụng đến ta, Doãn Tư Liên công chúa biến thành đồng xương khô liền.

Long Thành Bích hỏi :

— Phải chăng vừa rồi người ở trong Kiệm Ký khách điểm quan sát ta ác đấu với hai tên sát thủ ấy không?

Y gật đầu. Chàng hỏi tiếp :

— Người đã thấy rõ đao pháp của ta rồi chứ ?

Y lại gật đầu. Chàng hỏi :

— Vậy bây giờ người muốn đối phó với ta ra sao ?

Lần này Bành Ngũ Tuyết lắc đầu. Y đáp thật rõ ràng :

— Ta không phải là địch thủ của người. Nếu người xuất đao, lập tức ta biến thành xác chết.

Long Thành Bích yên lặng. Hiên nhiên Bành Ngũ Tuyết đã nói thật, hẳn tự biết không phải là đối thủ của chàng, mà hẳn vẫn ngang nhiên tới đây, hẳn dựa vào điều gì ?

Chàng không biết.

Nhưng Vệ Không Không biết ý nói :

— Trong người hẳn có thuốc giải độc.

Long Thành Bích giật mình :

— Thuốc giải độc ?

Bành Ngũ Tuyết cười rất bí ẩn :

— Đúng vậy, chỉ cần người đáp ứng một điều kiện của ta, ta trao thuốc giải độc liền, nếu không được lại, chỉ cần ba giờ sau, độc chầm trên đùi

Bái Hùng sẽ phát tác độc tính, khi ấy dù có Đại
la tiên giáng thế cũng đành bỏ tay không cứu
chứa được nữa !

Chàng gằn giọng :

— Điều kiện gì ? nói !

Bành Kiệm trả lời rất bí hiểm :

— Có một nữ nhân xinh đẹp muốn gặp
người.

Chàng hơi giật mình.

Bành Ngũ Tuyệt lại nói :

— Chẳng lẽ trừ Đường Trúc Quân ra, người
không còn thích nữ nhân nào khác ?

Vệ Không Không cười hỏi :

— Người biết Đường Trúc Quân là võ lâm
đệ nhất nữ nhân ?

Bành Ngũ Tuyệt :

— Điều ấy vị tất, vị nữ nhân muốn gặp
Long Thành Bích hôm nay có thể nói nhan sắc
tuyệt đối không thua kém Đường Trúc Quân.

Chàng nén tiếng thở dài :

— Đã nói thế không cần phải là mỹ nhân,
dù là quý dạ xoa đi nữa cần gặp Long mỗ, tại hạ
cũng không chối từ.

Bành Ngũ Tuyệt cười ha ha :

— Người thực là người thức thời vụ !

Chàng hỏi liền :

— Thuốc giải độc đâu ?

Bành Ngũ Tuyệt móc trong túi ra một hũ
ngọc nhỏ nhỏ đưa cho Vệ Không Không :

— Một nửa thoa ngoài, một nửa uống, trong
vòng ba tháng không được uống rượu và gần đàn
phè sẽ khỏi ngay.

Vệ Không Không ghi nhớ từng lời dặn của hân, y biết rằng hân không nói dối.

Một cỗ xe ngựa đột nhiên chạy đến ngay lúc ấy. Bành Ngũ Tuyết nhìn sang Long Thành Bích :

— Mời lên.

Chàng bước lên và xe ngựa chạy liền.

Xe ngựa chạy rông rã nửa ngày đường đến một nơi phong cảnh rất u nhã, dựa lưng vào lưng một ngọn núi. Nơi đây chung quanh đều được núi bao bọc, nên gió lạnh không thổi tới, so với thành Lạc Đà thâm cốc này ấm áp hơn nhiều.

Xe ngựa dừng bên cạnh một phiến hồ nước xanh biếc. Cạnh hồ có cầu. Bên bờ, hoa cỏ xanh như trải thảm và hoa đua nở đẹp hơn gấm vóc.

Dưới những hàng trúc là một tiểu lâu nhỏ

xinh xắn điểm lệ. Mấy a hoàn cầm đèn tiến tới dẫn đường cho chàng bây giờ vẫn là ban ngày, có lẽ chủ nhân sợ chàng vấp chân vào những viên đá cuội to bằng trứng ngỗng bên cạnh con đường quanh co chàng ?

Cửa tiểu lâu rủ xuống một bức rèm, có người ở sau bức rèm ấy.

Chàng vội bước lên lầu, ngoài mùi hương thơm ngát, tiểu lâu còn được một vẻ ấm áp như khí xuân.

Người trong rèm vội xua cánh tay, hai a hoàn rút lui.

Long Thành Bích an nhiên mỉm cười.

— Ta đã đến đây rồi.

— Chàng có biết ta là ai không ?

Giọng cười bên trong rèm đậm ấm mà thanh thoát khiến người nghe như được hưởng

cơn gió mát mùa xuân.

Chàng nhè nhẹ lắc đầu :

— Không được biết.

Người trong rèm cười nhè nhẹ :

— Long Đại Hiệp, quả nhiên không thẹn là một dũng sĩ.

“Dũng sĩ”, lòng chàng hơi chấn động.

— Chẳng lẽ chàng phủ nhận mình không phải là dũng sĩ ?

Chàng cười lớn :

— Trên thế gian, chỉ có người phủ nhận mình là kẻ hèn yếu, chớ đâu có ai lại phủ nhận mình là một dũng sĩ.

Trong rèm hơi im lặng một chút rồi tiếng nói thánh thót lại cất lên :

— Chàng rất minh bạch và khá ái !

— Nếu nói như thế, Long mô biến thành dũng sĩ minh bạch khá ái mất rồi !

— Chẳng lẽ chàng không phải như thế ?

Chàng không trả lời bước tới một bước vén tấm rèm cửa lên. Mặt hoa bên trong lập tức hiện ra trước mắt chàng.

Long Thành Bích là một lãng tử. Chàng đã từng lưu lạc nhiều nơi, chàng đã gặp khá nhiều nữ nhân gọi là mỹ nhân. Chàng không bao giờ quên được Hàng Châu Đường Môn nhị tiểu thư Đường Trúc Quân, đó là điều dĩ nhiên, nhưng nữ nhân ở trong rèm tiểu lâu về nhan sắc quả thật không kém gì Đường Trúc Quân. Má nàng hồng hồng như ánh nắng mùa xuân, mắt nàng ôn nhu mà yếu điệu. Tuy mặt nàng không có chút chi phấn trang điểm, nhưng đôi mắt ấy vẫn như đôi mắt lưu li long lánh.

Hồn phách của bất cứ nam nhân nào cũng

dễ dàng bị dôi câu liêm ấy thấu hồn !

Long Thành Bích nhìn nàng. Chàng đâu phải là thánh nhân, chàng chỉ là một lãng tử. Giọng nói vì vu thánh thốt :

— Thiếp họ Bảo. Bảo Thiên Băng.

Nàng vừa nói rõ tên nàng, thần thái rất sáng khoái. Rất lâu, chàng mới bàng hoàng lên tiếng.

— Cô nương chẳng giống khối băng chút nào.

Bảo Thiên Băng mỉm cười :

— Đến cả khối băng sơn cũng có lúc tan rã, hà huống gì người ?

Chàng đáp :

— Người thông minh diễm lệ như cô nương, trên thế gian này tuyệt không có nhiều

Nàng chum chim.

— Ý của câu tuyệt không có nhiều, nghĩa là anh có, đúng không ?

Chàng cũng cười :

— Không biết người khác ra sao, nhưng riêng cô nương có thể gọi là nghiêng quốc khuynh thành, tuyệt thế vũ vật.

Nàng lặp lại :

— Khuynh quốc, khuynh thành ?

Chàng đáp lại :

— Nếu không nghiêng nước, ít ra cũng làm nghiêng ngà thành trì.

Bảo Thiên Băng cười rất e lệ.

— Chàng nói “nghiêng thành” phải chăng ý nói đến chữ “Thành” giữa tên của chàng ?

Chàng im lặng mỉm cười không trả lời

đúng hay không.

Nàng tiếp :

— Sao chàng không ngồi xuống.

Không khách khí, chàng theo lời ngồi xuống một chiếc ghế mềm mại như màu trái táo chín. Nàng đưa cánh tay ngọc rót rượu ra chung nhỏ. Rượu thơm nồng, khiến người muốn say trước khi uống.

Nàng cười nhẹ :

— Chàng không dám uống ?

Chàng nhắc chung rượu lên đặt vào môi :

— Vì sao ta không dám uống ?

Nàng cười ý nhị :

— Chẳng lẽ chàng không sợ trong rượu có độc ư ?

Về mặt chàng không thay đổi :

— Trong rượu có độc hay không, chẳng lẽ nương cho rằng ta không nhận biết à ?

Nàng đáp :

— Nếu độc chỉ bởi nơi chung thì sao ?

— Cách hạ độc ấy rất tầm thường, xem ra cô nương không phải là loại nữ nhân có thủ đoạn hạ độc hiểm ấy.

Bảo Thiên Bãng chỉ ngồi cách chàng có hai thước, má nàng hây hây đỏ :

— Nói tới nói lui chàng vẫn chưa dám uống rượu.

Chàng cười ha ha :

— Cô nương đã khích tướng như vậy, tại hạ không uống há chịu mang tiếng nhu nhược ư ?

Vừa cười nói chàng vừa dốc cạn chung rượu trong miệng.

Quả nhiên là hảo tửu.

Rượu không độc, chúng cũng không có độc.

Cạn chung rượu, tầu hứng phát khởi, chàng kéo vò rượu lại uống luôn một hơi.

Bảo Thiên Bàng mỉm cười :

— Xem ra chàng chẳng có chút gì nho nhã cả.

Long Thành Bích ngậm một ngụm rượu như muốn phun ra.

— Nho nhã ? Cô nương từ lúc nào, nghe tại hạ là một làng từ nho nhã ?

Bảo Thiên Bàng không đáp được, vì nàng chưa hề nghe ai nói vậy, Long Thành Bích chỉ là một làng từ, một làng từ cường phước hay Tuyết Đao làng từ mà thôi.

Trong vò rượu đã cạn. Chàng vẫn chẳng hề say. Loại rượu này có hơi nhẹ, nếu muốn say chắc với tầu lượng của chàng cần phải tới mười vò là ít.

Bảo Thiên Bàng cơ hồ đã đứng sát người Long Thành Bích, hốt nhiên nàng hỏi :

— Chàng biết tại sao thiếp mời chàng đến đây không ?

Long Thành Bích thật thà đáp :

— Tại hạ chỉ biết Bái Hùng trúng độc mà thuốc giải độc lại ở trong tay Bành Tuyết.

Bảo Thiên Bàng nói :

— Nếu như không có chuyện Bái Hùng, chàng có vui và đến đây không ?

Long Thành Bích nhìn chung quanh một hồi mới đáp :

— Nơi đây phong cảnh thật u mỹ lại ấm áp, mùa xuân rất đáng gọi là nơi thích thú.

Nụ cười của Bảo Thiên Bàng đẹp như một bông hoa mai khô. Giọng của nàng càng thêm êm

— Chàng có bằng lòng ở lại đây với thiếp ?

Chàng đáp liền :

— Nếu tại hạ không bận đương nhiên sẽ bằng lòng.

— Té ra hiện nay chàng rất bận ?

Chàng khẽ gật đầu.

Nàng có vẻ hơi phật ý.

— Dù bận rộn tới đâu, tối thiểu cũng có thể ở với thiếp hết đêm nay chứ ?

Chàng lắc đầu. Nàng hơi chu miệng hoa ra :

— Phải chăng chàng nhớ tới Đường Trúc Quân ?

Chàng hơi ngạc nhiên :

— Làm sao cô nương biết tại hạ nhớ tới Đường Trúc Quân.

Nàng đáp :

— Nếu chàng không nhớ tới Đường Trúc Quân, tại sao đối với thiếp lạnh lẽo như thế ?

Chàng cười gượng :

— Vì xưa nay tại hạ giống như khối băng tan rồi.

Nàng trả lời :

— Thiếp biết chàng không phải như thế.

Long Thành Bích :

— Nếu cô nương bảo ta không phải là kẻ cứng tuyệt, thì chính cô nương là khối băng hắc ?

— Chẳng lẽ thiếp không có điểm nào bằng được Đường Trúc Quân ư ?

Chàng nhìn thân thể Bảo Thiên Bân rồi nói nhẹ xuống :

— Nếu có nàng ở đây, tại hạ cũng không

thế nào phải nhận cô nương là một người rất khu
ai, rất mỹ lệ.

Nàng lại nở nụ cười, nhìn chàng một cái,
nàng nói :

— Bây giờ tốt nhất chàng hãy đi tắm để rửa
sạch bụi đường, sau đó sẽ thay bộ quần áo sạch
sẽ rồi chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện...

— Y phục tại hạ đâu có gì dơ bẩn ?

Bà Thiên Băng khẽ lắc đầu :

— Không đúng, y phục của chàng có mùi
rồi đó...

Chàng đành bước ra vì cô hai s hoàn đã
xuất hiện như có ý chờ đợi chàng đi.

Hồi thứ năm

VÔ ĐỊCH MÔN

Hai s hoàn dẫn Long Thành Bích đến "du
tắm". Nếu không có hai s hoàn mặc y phục màu
trắng, chàng không thể nào biết được dưới tầng
trần lầu lại có một phòng tắm kín đáo như thế
này. Sau khi tắm rửa xong, vừa định bước ra
thì cánh cửa phòng bỗng đóng lại.

Long Thành Bích cười gượng :

— Ta bây giờ đã sạch sẽ rồi, chưa thể gặp
Thiên tiên thư được ư ?

Hai s hoàn đều lắc đầu :

Chưa thể được.

Chàng đau khổ :

— Thế bao giờ mới được ?

Nàng bên tả đáp :

— Để còn phải bồi phần mới được ! !

Chàng kinh ngạc :

— Tại hạ đâu phải là nữ nhân mà cần bồi phần ?

Vẫn nàng bên tả : — Nam nhân thông thường không cần bồi phần, nhưng hiện tại bồi một chút phần đối với các hạ có lợi chứ không có hại gì ?

Chàng gãi đầu :

— Hoặc giả tại hạ quá ngốc chẳng, nên đến bây giờ vẫn chưa hiểu tại hạ cần bồi thứ phần gì ?

Nàng ấy cười lạnh lẽo :

— Thứ phần này có thể bảo toàn thì thế, các chết mười năm sau vẫn chưa đến nỗi hư nát đâu !

Chàng buột miệng “ồ” một tiếng, tiếp tục cười gượng gạo :

— Té ra là thế, đúng là chỉ có lợi chứ không có hại.

Chàng thờ dãi tiếp :

— Chỉ tiếc rằng tại hạ vẫn còn sống và cũng chưa muốn tự sát uau.

Nha hoàn bên trái đáp :

— Không cần các hạ tự sát, như quả các hạ tự sát thật thì em chúng ta sẽ bị rầy rà to uo.

Chàng hỏi :

— Hai cô nương là chị em ư ?

Nha hoàn bên tả đáp :

— Đúng vậy, ta là thư thư, bên kia là muội muội.

Chàng bình tĩnh tiếp :

— Hai cô nương còn quá trẻ mà...

Nha hoàn bên hữu đáp :

— Chị ta tên gọi Đại Băng, ta tên là Tiểu Tuyết, chúng ta đều đã trên ba mươi rồi.

Người chị đáp lời :

— Chúng ta hiện tại chỉ có một yêu cầu duy nhất, xin được lãnh giáo Long đại hiệp vài chiêu.

Đại Băng và Tiểu Tuyết không nói đùa, vì sau lưng hai nàng có một cái hòm lớn. Đại Tuyết mở bật nắp hòm.

Trong hòm có đao.

Không phải một thanh đao cũng không phải hai thanh đao mà là đây một hòm đao. Đây

một hòm đao, nếu không đủ một trăm thanh, thì ít ra cũng phải chín mươi thanh trở lên. Long Thành Bích ít khi nhìn thấy nhiều đao một lúc như vậy, vì đây toàn là những thanh bảo đao chớ không phải là loại đao thông thường.

Đại Băng chọn ra hai thanh đao, trao cho em một thanh. Mắt chàng sáng rực lên :

— Hai thanh đao này phải chăng là “âm dương thiểm điện đao” của Thái Hoàng song bá ?

Đại Băng cười lạnh lùng :

— Long Đại Hiệp quả không hổ là thức giả đại hiệp nói không sai.

Chàng mỉm cười :

— Thái Hoàng Song Bá tuy chưa phải là chính nhân quân tử, nhưng cũng đáng mặt hào kiệt một phương, tám năm trước đã giết ch

Thái Hoàng thập tam yêu, trận chiến ấy đến người trong võ lâm vẫn còn nhớ mãi...

Đại Bạng vẫn lạnh lùng :

— Rất tiếc bọn ấy là những tên bất thức thời vụ...

— Sao mới gọi là người thức thời vụ ?

— Phàm làm bằng hữu của bản môn là người thức thời vụ, còn chống lại bản môn, ắt sẽ tự chuốc lấy sự diệt vong.

Long Thành Bích vội hỏi :

— Trên giang hồ gần đây nhất có nổi lên một bang hội mới, thế lực càng ngày càng tăng, phải chăng đây là đất của bang hội ấy ?

Tiểu Tuyết đáp :

— Bản môn chẳng có nơi đâu là đất riêng, bất cứ nơi đâu bản môn thích, bất cứ nơi đâu

cũng là nơi bản môn ở được, thậm chí đến cả Thiếu Lâm Tự, nếu bản môn thích cũng cứ chiếm làm bản địa.

Long Thành Bích cười nụ;

— Lời cô nương vừa nói, có phò trương quá đáng chăng ?

Đại Bạng chận lời đáp :

— Bây giờ không phải là lúc bàn về chuyện

Long Thành Bích hỏi tiếp :

— Bản môn của nhị vị cô nương phải chăng là Vô Địch Môn ?

Đại Bạng chú mục nhìn chàng, sát khí trên mặt càng tăng :

— Không sai, tên bản môn là Vô Địch !

Chàng thở dài :

— Nhị vị cô nương còn trẻ mà đã gia nhập Bang hội tàn ác ấy, ta rất lấy làm tiếc.

Đại Bãng “hừ” một tiếng nói lớn :

— Đừng nói nhảm.

Tiểu Tuyết tiếp lời :

— Cùng Long Đại Hiệp giao thủ, đó là tông nguyên của thư muội chúng tôi lâu nay, hy vọng đại hiệp không chỉ có hư danh mà thôi...

Long Thành Bích tự kêu khổ thân trong bụng. không lẽ chàng phải thi triển sát thủ với hai cô nương này ? Chàng đứng hoàn toàn bất động, thậm chí không có chút tư thế nào là chuẩn bị rút đao. Nhưng cả Đại Bãng và Tiểu Tuyết đều biết đao pháp của chàng cao nhất trong thiên hạ, chỉ cần chớp mắt là đao đã dễ dàng đến mục tiêu rồi. Chị em nàng tuy chưa lần nào được đích mắt trông thấy đao pháp của

chàng, nhưng nghe nói tới không phải chỉ một lần. Trong ngàn ấy người nghiên cứu đao pháp của chàng, kỷ lưỡng nhất chính là lão chủ nhân Kiêm Ký khách điểm Bành Ngũ Tuyết.

Âm dương Thiêm Điện Đao hồ tương ánh lên như chớp, hai nàng lợi dụng cơ hội, định làm cho chàng dao động tâm thần.

Phương pháp khiến chàng hoảng hốt thật là đặc biệt. Hai nàng tự cầm đao rạch vạt áo của mình. Đao dừng lại là lúc quần áo của hai nàng rơi xuống chân.

Chàng không thể ngờ y phục của Đại Bãng và Tiểu Tuyết rơi xuống dễ dàng đến thế. Áo quần vừa rơi xuống, tức thì da thịt nồn nà của hai thiếu nữ hiện ra trắng như ngọc ngà. Thân thể trần truồng của hai nàng có đủ hấp lực mê hoặc, bất cứ nam nhân nào trong tình huống này tâm thần phải cực kỳ dao động.

Chàng lại thở dài :

— Đây là võ công gì ? Nơi đây nào có giường...

Tiểu Tuyết cười hồn nhiên:

— Chúng ta luyện “khóa nữ đao pháp” hợp thành “khóa nữ đao trận”.

Chàng buồn bã nói :

— Khóa nữ đao pháp dùng sắc dụ xao động địch nhân chẳng là hai cô nương hy sinh thái quá chăng ?

Đại Bạng lạnh lùng :

— Người đã nhìn thấy chữ “sắc” là khóa nữ đao pháp đã mất một phần hiệu lực rồi đó !

Chàng lại thở dài :

— Tại hạ không phải là cao tăng, cũng không phải là Liễu hạ Huệ tái sinh.

— Như vậy là tâm người bắt đầu loạn rồi.

Mục quang chàng hơi động :

— Do đâu cô nương biết tâm ta loạn ?

Tiểu Tuyết đáp :

— Do nhãn thần của người mà ta biết !

Đại Bạng tiếp :

— Người không phải là thánh nhân, cũng không phải lão hòa thượng, đồng thời cũng không phải là thái giám.

Chàng cười khổ :

— Có là thái giám đi nữa cũng bị thân thể của hai cô nương hấp dẫn.

Đại Bạng, Tiểu Tuyết cùng cười.

Tiếng cười của hai cô nương rất dễ nghe, hình như sát khí trong người hai nàng đều tiêu tan mất cả. Hai nàng hình như đã biến đổi

thành hai người khác. Nhưng trong tay hai nàng vẫn nắm đao.

Hai thanh đao trong tay hai nàng, vốn có chủ nhân trước đây là một tay hào kiệt chém người như chém cỏ hoang.

Hai nàng hơi uốn lưng eo, hoa đao chém tới.

Đao thanh rít lên. Đó là tiếng rít của âm dương thiểm điện đao.

Thân hình chàng vẫn bất động.

Người đẹp thì có thể ôm vào lòng còn đao thì không thể.

Chàng vẫn không rút đao, dù hai thanh đao của hai nàng đã đến gần yết hầu chàng rồi. Chàng biết rõ rằng chỉ cần chàng rút đao thì hai thân thể mỹ lệ này sẽ biến thành hai xác chết ngay. Hai xác chết dù đẹp tới đâu vẫn chỉ là hai xác chết. Chưa bao giờ đao của chàng vô tình giết

ai mỹ nhân không thù, không oán.

Đao mau lẹ như điện.

Nhưng mau lẹ hơn vẫn là tay của Long Thành Bích.

Tuy chàng đã xuất thủ và bỏ thông tay bóng mà hai nàng vẫn chưa biết một tý gì. Chàng tỏ chàng đã xuất thủ mau lẹ đến mức độ nào. Hai nàng chỉ kịp có cảm giác yếu huyết bên hông nhói đau, tối thiểu cũng bị chàng điểm trúng tám cái.

Đại Bạng, Tiểu Tuyết thi triển khóa nữ đao úp trần trường thân thể với mục đích làm chàng phân tâm. Nhưng hai nàng quên một luyện. Long Thành Bích chẳng những có “Bát Cửu Long đao pháp” cực cao thâm mà đồng thời chàng còn luyện được võ công “Long tâm thần quyết”. Long tâm thần quyết chủ trì luyện khí, công thân đến chỗ cực tịnh.

Trong công phu Long tâm thần quyết không kém gì Đạt ma tâm pháp của Thiếu Lâm. Do đó khóa nữ đao trận thất bại, hai cô nương Vô Định môn đều thất bại vì Long tâm quyết. Đương nhiên chàng xuất thủ cực kỳ mau lẹ, nhưng bên trong cũng còn có nguyên nhân, là chàng nhìn thấy ánh mắt đăm đũa của Tiểu Tuyết nhìn chàng.

Không quay đầu lại chàng vọt thân ra cửa phòng tắm. Bảo Thiên Bằng vẫn đợi chàng trên tiểu lâu. Như tân nương chờ đợi tân lang trong đêm động phòng hợp cẩn...

Đêm ấy dưới ánh trăng chàng và nàng uống rượu, ăn những trái cây tinh khiết và cùng đánh cờ.

Qua đến ván thứ ba, nàng nằng nặc đòi chơi tiếp, nhưng Long Thành Bích nhất định không đánh nữa :

— Cô nương lưu tại hạ ở đây, phải chăng cầm tù tại hạ một cách êm ái ?

Bảo Thiên Bằng cười nụ :

— Vì đâu chàng bảo thiếp cầm tù một cách êm ái ?

Chàng đáp :

— Vô Định môn nếu muốn gây rối loạn ở Lạc Đà thành, e rằng hậu quả không tốt đẹp gì đâu.

Bảo Thiên Bằng thở dài :

— Chàng quá đa nghi, có lẽ vì đã mệt mỏi lắm rồi ?

Chàng mỉm cười, không hiểu vì sao nàng lại cho chàng là mệt mỏi, nàng vẫn êm ái tiếp lời :

— Chàng hiện nay đừng nghĩ đến chiến tranh, hãy cố nghỉ ngơi đi.

Chàng chậm rãi đáp :

— Tại hạ không nghĩ đến nghỉ ngơi, cũng không thể nghỉ ngơi.

Chàng vừa dứt lời, bỗng dưới tiểu lâu vọng lên một hồi chuông nho nhỏ.

Tiếng chuông tuy không to nhưng ai nấy đều nghe rất rõ ràng, chàng không cười nữa, hỏi liền :

— Người ấy đã đến rồi đó !

Bảo Thiên Bằng có vẻ thử chàng :

— Chàng đã nhận ra người ấy là ai ?

Mắt chàng chuyển động :

— Chắc nàng cũng tự biết rồi.

Mắt Bảo Thiên Bằng như ánh kiếm quét qua người chàng :

— Nhiệm vụ của ta hiện giờ chàng đã hiểu

rõ rồi chứ ?

Chàng đáp :

— Cô nương lưu giữ tại hạ lại đây, mục đích là chờ y đến đối phó với ta chứ gì ?

Nàng bình thản :

— Mòn chủ đến đây chưa chắc đã bất lợi cho chàng đâu !

— Như vậy, nghĩa là có thể bất lợi cho ta ?

Nàng thở dài :

— Cứ thử xem chàng đối với y ra sao đã !

Dưới tiểu lâu đã có tiếng cười như rít :

— Không ngờ được Long Đại hiệp quang âm, ta sẽ còn nhiều chuyện phải nói với nhau đây !

Sau câu nói đấy ngoài tấm màn đỏ đã sừng sững đứng một người đội một cái nón rộng vành.

Y phục của gã vừa rộng vừa dài may bằng thứ vải đoạn thô, gã đội cái nón quá rộng che kín cả mặt gã. Chỉ có gã là nhìn rõ người khác, nhưng người khác thì không thể nhìn được rõ mặt của gã. Long Thành Bích nhìn qua tấm màn màn, chỉ nhìn thấy hai cánh tay của gã.

Trừ người tàn phế ra không nói, mỗi người đều có hai cánh tay. Nhưng hai cánh tay của tên gọi là môn chủ này rất kỳ dị, nó có tới bốn loại màu sắc khác nhau trông quái dị không thể tưởng. Loài người làm gì có loại tay kỳ dị đến thế ? Đừng nói tới loài người ngay cả loài dã thú cũng không thể có tình huống kỳ quái như vậy.

Long Thành Bích tự tin mình không nhìn lầm, và tin chắc đó là hai cánh tay bằng xương bằng thịt hẳn hoi. Đồng thời chàng cũng hiểu rất rõ ràng :

Bất cứ ai bị trúng chương lực của hai cánh

tay này đều không có cách gì sống nữa !

Cánh tay ấy không thềm vén tấm màn màn lên.

Gã không cần động thủ, tấm màn màn đã tự động tạt qua hai bên, lộ ra một lỗ trống ở chính giữa.

Long Thành Bích khen ngợi :

— Hào khí công !

Âm thanh của gã rất rít :

— Bất quá đó chỉ là “Tiên thiên vô địch tranh khí” chứ có gì lạ ?

Tiên thiên vô địch tranh khí là loại võ công tinh thâm bậc đại của Võ Đang phái, tên môn chủ kia thi triển một cách kinh dị như vậy quả là cao ngạo. Long Thành Bích không động sắc môi :

— Tại hạ mới ở đây có nửa ngày không ngờ hân hạnh có cơ hội diện kiến môn chủ Vô Dịch môn.

Gã đáp :

— Người chỉ mới thấy tay của ta, nào đã thấy mặt ta mà gọi là hội diện ?

Môn chủ thông minh như loài đà điểu trên sa mạc, chúng giấu đầu vào trong cát, như các hạ giấu mặt vào trong cái nón kia, không cho ai nhìn thấy mặt thật vậy.

Gã gần giọng hỏi :

— Người muốn thấy mặt của ta phải không ?

— Không muốn.

Câu trả lời dứt khoát của chàng thật là sáng khoái.

Gã lạnh nhạt nói :

— Chẳng lẽ người không có tí hiếu kỳ nào ư ?

— Ai bảo ta không hiếu kỳ ? Ta cũng giống mọi người, ai mà không có tính hiếu kỳ ?

Gã hỏi :

— Nếu thế, vì sao người không muốn thấy rõ “chân diện mục” của ta ?

— Tại hạ tuy rất hiếu kỳ, nhưng nếu các hạ không muốn để lộ “chân diện mục” thì có thể biết rằng vì mặt các hạ rất khó coi...

Gã ngắt lời :

— Im đi !

Chàng “ồ” một tiếng :

— Thì ra các hạ không dám nghe lời nói thật ư ?

Gã như vừa bị kích động nhưng chỉ thoáng chốc đã trở lại âm giọng bình thường :

— Lời thật ta thích nghe chứ, chỉ sợ người nói không đúng thôi.

Chàng càng khiêu khích :

— Kỳ thực đến bây giờ tại hạ vẫn chưa biết các hạ có thực phải là người không, vì nếu chỉ nhìn thấy hai bàn tay kỳ quái của các hạ, tại hạ có cảm tưởng đó là quái vật trong rừng sâu.

Gã từ từ gần giọng :

— Người nên biết tính mạng của người đang ở trong tay bản tòa đó.

Chàng cười lạnh lùng :

— Nếu các hạ muốn động thủ với tại hạ xin mời cứ động thủ, khỏi cần đe dọa nhau làm chi.

Gã không đáp, đột nhiên tay gã đưa lên kéo

ái nón xuống để lộ ra một nửa khuôn mặt, có thể nói mặt gã là khuôn mặt của một nam nhân tuấn chứ không khó coi một chút nào. Gã tuyên câu chuyện :

— Người thấy Bảo Thiên Bằng là một nữ nhân như thế nào ?

Chàng hơi giật mình :

— Tại hạ không có ý kiến.

Gã cười to :

— Nếu như người muốn sống chỉ còn có một cách duy nhất.

Chàng lại giật mình, có lẽ tên này đã nghe hết những lời lẽ của chàng và Bảo Thiên Bằng rồi cũng nên, chàng hỏi dò :

— Chẳng lẽ người muốn ta cưới Bảo Thiên Bằng ?

Gã cười ha hả :

— Đó chính là ý ta, trai tài nữ sắc còn gì tốt hơn việc ấy ?

Dừng lại một chút gã tiếp :

— Trong vòng mười ngày tới Vô Dịch môn sẽ cử hành lễ cưới long trọng cho ngươi và Bảo Thiên Băng.

Chàng xua tay :

— Khỏi cần phải cử hành long trọng vì việc ta lấy nàng không bao giờ xảy ra.

— Tại sao không bao giờ xảy ra ? Ngươi và nàng nhất định phải thành thân...

Chàng nhìn vào mặt Vô Dịch môn chủ :

— Ta không thể lấy nàng được vì căn bản là nàng chẳng thích thú gì ta.

Vô Dịch môn chủ mỉm cười :

— Người căn cứ vào đâu cho rằng nàng không thích ngươi ?

Chàng lạnh lẽo :

— Nếu nàng thích ta thì đâu có chuyện sai người hành thích ta ?

Vô Dịch môn chủ liếc nhìn Bảo Thiên Băng đáp :

— Chuyện ấy qua rồi, từ nay trở đi bản tòa ảo đảm nàng không dám đụng tới ngươi tí gì...

Long Thành Bích quả quyết :

— Bất cứ các hạ chiêu dụ tới đâu, ta nhất quyết không thành thân với Bảo Thiên Băng !

Vô Dịch môn chủ cười ha hả :

— Được lắm, thế thì ta tuyên bố nhân danh môn chủ Vô Dịch môn : bắt đầu từ nay ngươi là phạm nhân của chúng ta cùng với tên mập béo

vừa bị bắt kia !

Gã chỉ tay xuống sân tiêu lâu. Cùng lúc ấy mười hán tử mặt đen như nhọ nồi xuất hiện vây quanh một người bị trói chặt tay chân : chàng nhận ra đó là Đường Trúc Quyền.

Phía đông bắc thành Lạc Đà có một con hẻm nhỏ. Đây là con hẻm nghèo khổ nhất trong thành này, hai bên hẻm đều có nhà cửa nhưng những căn nhà này đều có vẻ chưa làm xong hẳn nên càng lộ ra vẻ túng bấn quần bách của dân cư chung quanh.

Một căn nhà dờ dang như thế bên dòng nước cống đục ngầu là nơi trú ngụ của một lão tú tài cùng khổ. Học lực, thư pháp của lão có lẽ cũng chẳng kém gì ai, tiếc thay vì không gặp cơ vận nên không có một chút cơ nghiệp chức phận nhỏ nhoi nào cả.

Năm nay lão đã bảy mươi mà tính không vợ không con chỉ nuôi một tên bé con vừa làm thuê đồng mài mực vừa sai bảo những chuyện vặt. Gọi là thư đồng nhưng tuổi hần không còn trẻ trung gì nữa, hần cũng đã ba mươi tám rồi. Từ năm tám tuổi hần lâm một ác bệnh, từ đó thân thể không phát triển được nữa nên tuy đã gần bốn chục mà trông hần cũng chẳng khác nào đứa trẻ mười ba, chỉ khác đứa trẻ là mặt mũi hần già cổ già bên mép lún phún mọc mấy hàng râu. Hần trở nên thành một người rất dị tượng cho nên được gọi là A Kỳ.

Một tên tú tài vừa già vừa nghèo và một thư đồng ba mươi tám tuổi không lớn được nữa. Sinh hoạt của họ phải nói là mười phần khair khổ. Thu nhập kiếm ăn qua ngày của lão tú tài may vá áo quần cho người trong con hẻm nghèo đói. Đọc sách mười năm để rồi biến thành một lão khốn khổ may vá lật vạt trong xóm, qu

là trời đất đã chơi khăm lão quá tay. Nhưng dân quanh vùng vẫn gọi lão bằng tên Ngò lão tú tài.

Lão họ Ngò, tên Chúc Chiêu, tự là Thảo Sơn, ngoài việc ngâm thơ đọc sách, lão chỉ còn việc đọc nhất là lãnh quần áo về may kiếm tiền công độ nhật. Chẳng ai có hơi đâu chú ý tới sinh hoạt của lão tú tài ấy cả, do đó bí mật của lão chẳng ai phát giác.

Trời chưa sáng hẳn A Kỳ đã thức dậy từ lâu. Chuyện đầu tiên của hắn trong ngày là vội vã chạy ra cái quán mì ở giữa hẻm đánh một tô mì. Quán mì này rẻ hơn bất cứ nơi nào khác, chỉ cần năm phân tiền là có thể ăn một tô to đến no thì thôi. Ăn một tô mì to rồi mà A Kỳ xem ra vẫn còn thòm thèm, nhưng hắn không dám ăn thêm tô nữa vì nếu ăn thêm một tô ngày mai hắn sẽ phải nhịn đói. Hắn không đến nỗi ngu ngốc ăn cho no bụng hôm nay để nhịn đói ngày mai.

Chính lúc hắn đang định rời quán mì, bỗng người gọi giật giọng : "A Kỳ !" Hắn quay lại nhìn người gọi tên hắn hoàn toàn không quen biết gì cả. Hốt nhiên người ấy đi đến trước mặt hắn. Đó là một trung niên dáng vẻ rất phong trần mặc bộ quần áo tuy đã cũ nhưng lại may bằng loại vải đắt tiền. Tên trung niên ấy hành động rất mau, tả thủ vươn ra ấn vai A Kỳ ngồi xuống ghế :

— Có phải người muốn ăn thêm một tô mì không ?

A Kỳ dương lớn đôi mắt khê gật đầu. Tên tiếp :

— Người có quyền ăn cho đến no, bao nhiêu tiền ta trả đủ cho... nhưng mì ở đây đâu có ngon bằng vì cá ở Phi Đà các, người có thích ăn vì cá Phi Đà các không ?

A Kỳ chưa bao giờ mơ đến ăn vì cá, càng

không dám mở bước chân vào Phi Đà các toàn những người giàu có ấy. Hắn lấy làm lạ, nhưng cứ thử gặt đầu.

Trời còn sớm quá nên hình như Phi Đà Các mới mở cửa xong chưa có một người khách nào. Vài tên tiểu nhị đang cung kính đứng tận cửa đón khách. Tên trung niên kêu lên một lúc hai mươi bát vi cá, riêng A Kỳ chỉ cần một loáng đã ăn hết mười hai bát. Đợi A Kỳ ăn thật no, trung niên mới hỏi :

— Vì sao người không hỏi ta là ai và vì sao ta lại mời người ăn vi cá ?

A Kỳ hơi xịu mặt thờ dãi :

— Người ta thường nói : bánh ít trao đi bánh qui trao lại, xem ra người muốn nhờ ta giúp chuyện gì phải không ?

Trung niên mỉm cười :

— Ta chẳng nhờ người làm gì cả, chỉ cần nói cho ta biết nơi ở của một người là ta cảm ơn người lắm rồi. A Kỳ im lặng một chút rồi lên :

— Ủa ! thực sự người là ai ?

Tên trung niên hạ giọng nói sát vào tai :

— Ta họ Đờ, Đờ Thủ ! Ta muốn tìm một người, người này nhất định người biết chỗ ở của

A Kỳ hỏi :

— Phải chăng người người tìm là một tên chân trái và có râu ?

Đờ Thủ gặt đầu tức khắc :

— Đúng rồi y ở đâu ?

Mặt A Kỳ lộ vẻ kỳ quái;

— Lão râu ria này không biết có gì hấp dẫn đến thế ?

— Phải chăng gần đây có nhiều người tìm y ?

A Kỳ đáp :

— Người là người thứ ba tìm y đó.

— Thế người thứ nhất và người thứ hai là ai ?

A Kỳ hơi chớp mắt :

— Người thứ nhất đi tìm y là một tên mặt mày rất hung dữ, hai năm quyền của hắn to như cái đầu của ta vậy.

Đồ Thủ mỉm cười :

— Cái đầu của ngươi không bé nhỏ gì, làm gì có người có nắm tay to đến thế ?

A Kỳ thở dài :

— Trên đời có thiếu gì chuyện bất ngờ. Tên nắm tay tuy lớn thật nhưng chưa kỳ quái bằng một tên chỉ có hai ngón tay.

Đồ Thủ giật mình :

— Hai ngón tay ? Thế y là người ma sao ?

Đột nhiên mặt A Kỳ biến sắc ra màu trắng vì hắn vừa nhìn thấy ngoài cửa Phi Đà Các xuất hiện mười một người. Cầm đầu là một trung niên mặt tròn như trái bong bóng nhưng hai mắt thì hí sáng rực. Hắn cười lạnh lùng, Đồ Thủ cũng cười lạnh lùng, nhưng riêng A Kỳ sợ đến mức muốn ọc ra hết mầy bát vì cá vừa ăn xong. Người kia xuất hiện ngoài cửa Phi Đà Các chính là Bành Ngũ Tuyết.

Bành Ngũ Tuyết lặng lẽ đi vào Phi Đà Các, bên có hai hắc y hán tử theo hộ vệ. Đột nhiên một ánh kiếm lóe lên. Thân ảnh Bành Ngũ Tuyết không động, nhưng hán tử bên cạnh

đã thay thế y đón lấy kiếm ngã gục xuống. Kiếm
ảnh lập tức trở về bao. Bành Ngũ Tuyệt không
nhìn được phải tán thưởng :

— Quả nhiên không thẹn là “Sát chủ chi
vương” kiếm đã tuyệt mà kiếm pháp còn tuyệt

“Sát chủ chi vương” là biệt hiệu của Tư Mã
Huyết.

Nhưng người vừa xuất kiếm lại là Đồ Thủ.

Sự thực chuyện xảy ra như thế này : Đồ
Thủ đã chết, hán chết dưới kiếm của : “Sát Thủ
chi vương” Tư Mã Huyết. Hiện tại người mang
danh “Đồ Thủ” vừa chém một kiếm vào tên hán
tử áo đen chính là Tư Mã Huyết đeo mặt nạ giả
Đồ Thủ.

Tuy trời đã sáng nhưng đèn đuốc trong Phi
Đà Các vẫn còn thấp rực rỡ.

Mười tên thủ hạ của Bành Ngũ Tuyệt bây
chỉ còn chín tên

Tư Mã Huyết lạnh lùng hỏi :

— Các người đã hiểu ta không phải là người
tư Mã Huyết Cơ chứ gì ?

Bành Ngũ Tuyệt trầm giọng :

— Sư Vương đương chủ tính toán lầm lẫn,
chỉ nghe tin này đã giáng chức lão rồi !

Tư Mã Huyết nói :

— Lão sư mượn đao giết người, vốn là điều
rất tiếc lão tính sai một chuyện.

Bành Ngũ Tuyệt nói :

— Sao ?

Tư Mã Huyết đáp :

— Lão đã sớm biết Đồ Thủ chết dưới kiếm
rồi nhưng cố ý tạo cơ hội cho ta mạo xưng Đồ

Thủ để tạo dư luận đẩy Hiền Viên Cơ vào chỗ chết.

Bành Ngũ Tuyệt ho một tiếng :

— Có phải người đến đây định trợ thủ với Hiền Viên Cơ đối phó bản môn không ?

— Hiền Viên tổng tiêu đầu bị trúng độc thủ đều do chủ mưu của lão sư, rõ ràng lão là người hiểm ác. Cuối cùng lão cùng đường gia nhập Vô Dịch môn chứ gì ?

— Việc ấy đâu có gì là sai lầm ? Tất cả ai không chịu gia nhập bản môn đều phải nhận kết quả bi thảm như thế !

Tư Mã Huyết lạnh lùng :

— Sư Vương sơn trang phản bội bằng hữu kết gian với Vô Dịch môn, kết quả cuối cùng của lão sư chắc cũng đến thế thôi !

Bành Ngũ Tuyệt :

— Nhưng tôi thiếu đến bây giờ lão sư vẫn ung dung.

— Hừ ! lão sẽ còn ung dung được bao lâu ?

Bành Ngũ Tuyệt :

— Nếu người không giết Hiền Viên Cơ tính mạng của người so với lão sư chắc sẽ kết thúc hơn nhiều !

Tư Mã Huyết hỏi;

— Vô Dịch môn đi tìm Hiền Viên Cơ để làm gì ?

— Y là tên sống lưng, sao lại không giết ?

— À ! thì ra đó là biện pháp cắt cỏ tận rễ bọn bay.

Bành Ngũ Tuyệt không thèm trả lời. Đột nhiên hắn xuất thủ trăm xuống dưới. Thủ hạ của hắn đã quen thuộc với dấu hiệu này, đó là dấu

hiệu giết chết đối phương.

Chín tên hắc y đều xuất cung lúc chín đao ánh. Tuy võ công của chín tên này xét riêng từng tên không bằng võ công Tư Mã Huyết nhưng cùng một lúc chín thanh đao tạo thành một đao trận rất nguy hiểm. Bành Ngũ Tuyệt trờ trờ dấn mắt vào Tư Mã Huyết. Hắn muốn thấy tận mắt cái chết của Tư Mã Huyết, nhưng chín thanh đao trận này có giết chết được Tư Mã Huyết hay không ?

Xoẹt.

Hai đao ánh lờ sáng, một lưỡi lướt qua mặt Tư Mã Huyết còn một lưỡi chém vào sau lưng A Kỳ.

A Kỳ bất quá chỉ là một tên thư đồng yếu nhược nhưng đao của tên hắc y chẳng thương tiếc gì hắn.

Kiểm của Tư Mã Huyết đã vọt ra khỏi bao. Tư Mã Huyết kiểm giống như ánh cầu vồng xé trời ánh tới. Ánh cầu vồng ấy đột nhiên tách làm hai hướng hai bên dấn tới.

Kiểm ánh quét qua quét lại, hai tiếng rú thâm vang lên. A Kỳ vẫn đứng sau lưng Tư Mã Huyết còn tên định giết hắn thì ngã xuống máu.

Chín tên hắc y lại mất thêm hai tên.

Bành Ngũ Tuyệt than dài một câu dữ dội:

— Các người hãy lui lại cho ta.

Lật tức bảy tên thù hạ lui lại.

Tư Mã Huyết cười lạnh :

— Tốt nhất các người đừng bức ta rút kiếm !

Bành Ngũ Tuyệt mỉm cười :

— Bọn chúng đích xác không nên giao thủ với người, đến ta vị tất đã hơn được người !

Tư Mã Huyết :

— Vậy người muốn gì hãy nói mau !

— Ta muốn báo cho người một tin : Long Thành Bích sắp thành gia thất rồi, tân nương tử không phải là Hằng Châu Đường gia nhị tiểu thư đâu, mà là đệ nhất mỹ nhân của bản môn Thiên Băng công chúa.

Thần sắc Tư Mã Huyết ngưng trơ lạnh lùng nói :

— Nếu người dám nói láo, tương lai dù có chạy đến chân trời góc bể, ta nhất định cũng sẽ lấy mạng người !

Bành Ngũ Tuyệt không nói láo, nhưng hần nghĩ thầm chỉ còn cách chạy khỏi nơi đây là tốt hơn hết. Nghĩ làm liền, hần ra hiệu cho bảy tên

hạ còn lại lập tức rút lui. Tư Mã Huyết không thèm nhìn bọn chúng.

Phi Đà Các trở lại cảnh yên lặng, chỉ còn ba xác chết. Tư Mã Huyết móc ra một nắm vàng, không đếm bao nhiêu, y quăng lên mặt bàn nói với tên tiểu nhị :

— Mua cho mỗi đứa một cỗ quan tài, còn dư bao nhiêu cho chúng bay chia nhau.

Số tiền y vất ra là năm lượng vàng đủ mua ba mươi cỗ quan tài chứ không chỉ ba cỗ.

Tư Mã Huyết dẫn A Kỳ trở lại con hẻm heo khổ ở phía đông bắc Lạc Đà Thành. Mặt trời đã lên cao, sương mù hầu tan hết, Tư Mã Huyết cũng đã tháo mặt nạ trên mặt, từ nay y không cần mang danh Đồ Thủ nữa, Vô Diệt môn biết Đồ Thủ chết rồi, hiện nay tất cả trong thành Lạc Đà đều rõ y chính là “Sát thủ chi

Cái hẻm chật hẹp này vừa âm thấp vừa lạnh lẽo.

Mặt Tư Mã Huyết đột nhiên biến sắc.

Nhân vì y nhìn thấy trước cửa quán bán mì có treo lơ lửng một xác người, y lập tức hỏi A Kỳ :

— Người biết nạn nhân chăng ?

A Kỳ không trả lời vì hắn đang há hốc mồm nhìn xác chết thứ hai nằm vắt trên bàn cân mì : đó chính là xác người chủ quán mì nghèo khổ này.

Lướt mắt qua xác chết treo ở cửa quán, Tư Mã Huyết nhận ra liền nạn nhân không phải là người bình thường. Nạn nhân tuy đã lớn tuổi, nét mặt tuy đã chết mà vẫn còn nét kinh dị lẫn phần nộ và không có một vết dao kiếm nào trên thân thể.

Lão chết vì chương pháp. Chương ấn vẫn lưu lại vết tích trên cổ lão, và chương ấn này bốn màu sắc khác nhau. Đó là một chương trí tuệ, nhưng là loại chương pháp gì ?

Kẻ bị giết chết treo ở cửa quán mì là Ngô lão tú tài.

Ngô lão tú tài chính là người mà Tư Mã Huyết đang cần gặp vì y biết rằng Ngô lão tú tài nhất định biết Hiên Viên Cơ hiện ở đâu.

Hiên Viên Cơ và Ngô lão tú tài có giao tình nhiều năm nay dù tính cách của hai người hoàn toàn khác nhau. Võ công của Hiên Viên Cơ đã cao mà võ công Ngô lão tú tài còn cao hơn. Nhưng Ngô lão tú tài không muốn dương danh trên chốn giang hồ, lão chỉ muốn làm một người bình thường. Lão ở trong cái hẻm nghèo nhất thành Lạc Đà này đã lâu nhưng không ai biết trước năm trước Ngô lão tú tài đã từng tranh

đoạt ngôi vị vô lâm minh chủ, lúc ấy lão còn có tên là "Ngũ hành chương thánh" Ngô Thiết Hồn.

Nhưng cuộc chiến chiếm đoạt ngôi vị vô lâm minh chủ ấy, lão thất bại. Lão bại dưới chương Đồng Phương Vô Ưu cũng không chiếm được ngôi vị vô lâm minh chủ, nói tóm lại cả hai đều thất bại. Nhưng tương lai hai người lại khác nhau. Sau cuộc bại trận ấy, Ngô Thiết Hồn lặng lẽ rút lui khỏi giang hồ, lúc ấy lão còn trẻ lắm, chưa quá ba mươi tuổi.

Còn Đồng Phương Vô Ưu sau cuộc thất bại, tiếp tục ôn luyện võ công, cuối cùng, hai mươi năm sau, thành vô lâm minh chủ.

Còn Ngô Thiết Hồn quyết tâm quên hết dĩ vãng, cơ hồ quên luôn cả võ công bản lãnh. Lão không hề có ý tái xuất giang hồ.

Tư Mã Huyết đã biết hết đầu đuôi câu

ện.

Hiên Viên Cơ bị Vô Dịch môn bức không đường thoát, y chỉ còn dựa vào một người duy nhất, đó là Ngô Thiết Hồn.

Tư Mã Huyết đoán không sai và Hiên Viên cũng tin tưởng không sai.

Ngô Thiết Hồn nhất quyết không chịu tiết hơi ân thân của Hiên Viên Cơ, lão thà chết không chịu phụ lòng tin của bằng hữu.

Kết quả, lão chịu chết.

Lão chết dưới chương pháp cực kỳ dễ sợ.

Tư Mã Huyết thở dài, y không dám nghĩ nữa, y vốn mạo xưng Đồ Thủ nhận tiền tìm Lạc Đà Thành giết Hiên Viên Cơ. Nhưng hình đã đổi khác, y chẳng những không giết Hiên Viên Cơ mà ngược lại, còn có ý định trợ hân nữa.

Rất tiếc người duy nhất biết nơi ẩn thân của Hiền Viên Cơ là Ngô Thiết Hồn đã tự tử vì độc thủ.

Trên thế gian này kẻ có võ công cao hơn Ngô Thiết Hồn rất ít.

Và cũng rất ít kẻ có thể phát hiện ra nơi ẩn cư của Ngô Thiết Hồn. Nhưng Ngô Thiết Hồn đã bị tìm ra, đồng thời đã bị giết chết.

Đêm đã rất sâu, đại đa số nhân dân trong thành Lạc đã đang say sưa trong giấc ngủ nồng.

Nhưng Bái Hùng không ngủ. Y không tài nào chợp mắt được vì hoàn thuốc do Vệ Không Không mang về cho y uống tuy có công hiệu trị độc như thần dược nhưng lại làm y mất ngủ. Nằm trên giường trần trọc, y nhìn qua bên kia bàn Vệ Không Không vẫn ngồi uống rượu hết vò

đến vò khác mà đêm dường như kéo dài vô

Vệ Không Không không rót đến vò rượu cùng. Rượu đã cạn, Bái Hùng cất tiếng gọi người giúp việc :

— Ha Linh Sơn !

Thay vì tiếng trả lời của người lão bộc thành thành là một tiếng rú. Cả Bái Hùng và Vệ Không Không đều bật dậy như hai chiếc lò xo. Bức rèm cửa, họ gấp liền xác Hạ Linh Sơn nằm ngay tại đó với một vết đao sâu hoắm giữa mặt. Đao cực kỳ chuẩn xác chẻ mặt Hạ Linh Sơn làm hai phần đều đặn như ta bỏ một quả dưa.

Người Bái Hùng run lên, tay y đặt vào cán đao Ba Tư. Đao tuy chưa rút ra khỏi vỏ nhưng sát khí đã bốc đầy mặt y.

Sau lưng ngôi nhà Bái Hùng là một co

đường nhỏ kín đáo, trong con tức giận Bái Hùng kéo Vệ Không Không chạy ra con đường vì y cho rằng thủ phạm chưa thể đi xa. Y đoán đúng. Bèn con đường nhỏ vẫn còn một người chống đao đứng đó. Lưỡi đao của hắn vẫn còn nhuộm đầy máu, hắn khẽ nhấc chân lấy đế giày lau sạch vết máu.

Đao pháp của hắn quả là vô tình, tàn khốc, vẻ mặt của hắn chẳng kém vô tình, tàn khốc. Bái Hùng chưa hề biết mặt hắn nhưng Vệ Không Không thì biết : hắn là Cao Nhân Hạc ở Sư Vương Sơn Trang.

Cao Nhân Hạc im lặng, vẻ mặt không biểu lộ tình cảm gì cả, tay hắn vẫn nắm chặt cán đao.

Vú khí của hắn cũng là đao. Tả thủ đao. Bái Hùng quét ánh mắt hận thù lên người hắn :

— Người là ai ?

— Tệ tính họ Cao. Cao Nhân Hạc.

Vệ Không Không xen vào giới thiệu cho Bái Hùng rõ hơn :

— Cao Nhân Hạc là đệ nhất khoái đao của Vương Sơn Trang và cũng còn là con nuôi của sư đó.

— Lão sư ? — Mặt Bái Hùng lóe lên.

— Chính là lão sư. — Vệ Không Không

Giữa đêm khuya nơi cuối con đường nhỏ vọng tới một thanh âm rất xương kinh :

— Lão phu sớm nghe đại danh của thành, chi hận vô duyên không gặp, đêm nay rất hạnh được quen biết với bậc anh hùng.

Thanh âm vừa dứt đã đến gần, Bái Hùng nhìn thấy một lão nhân chống một cây gậy đen ngòm vụt tới gần. Cây gậy ấy chính là Sư Vương

thần tượng, vì lão chính là lão Sư, trang chủ của Sư Vương Sơn Trang.

Lão Sư trừ tuổi tác đã già, lão hoàn toàn không có điểm gì là già cả, thanh âm của lão so với năm mươi năm trước đây hoàn toàn không có gì thay đổi.

Bình thời, lão không bao giờ cầm Sư Vương thần tượng xuất hiện trước mắt người khác, trừ phi lão chuẩn bị giết người.

Hiện thời, lão đang cầm Sư Vương thần tượng. Lão đột nhiên hỏi Cao Nhân Hạc :

— Người chém Hạ Linh Sơn bao nhiêu đao ?

— Hai đao.

Mặt lão hơi xụ xuống :

— Hai đao đều trúng mục tiêu ?

Cao Nhân Hạc thở một hơi dài, mặt hơi ửng

ỏ :

— Đao thứ nhất không trúng, hấn tránh đao rất mau.

Lão Sư cười lạnh lùng :

— Không phải hấn mau mà là đao người hấn quá.

Cao Nhân Hạc cung kính trả lời :

— Thừa vâng.

Lão sư nói :

— Lần sau trước khi xuất đao, tối kỵ nghĩ tới nữ nhân, nếu không, người chỉ cần chậm một chút là sẽ chết dưới tay người khác đó.

Cao Nhân Hạc im lặng, đã ba tháng nay hấn không giết ai cả. Ba tháng nay, hấn có chuyện rất lo buồn.

Nhưng mệnh lệnh của lão sư, hẳn tuyệt đối không dám phản đối, giống như lão Sư không dám phản đối mệnh lệnh của Vô Dịch môn chủ vậy.

Tuy lão Sư đã xuất hiện nhưng Cao Nhân Hạc chưa rút lui, Bái Hùng cũng không cho hắn vào.

Sau khi giáo huấn Cao Nhân Hạc, Lão Sư chậm chậm quay lưng bỏ đi. Cao Nhân Hạc vẫn lạnh lùng đứng tại đó, lạnh lùng nhìn đăm đăm vào mặt Bái Hùng, mục quang của Bái Hùng cũng chiếu thẳng vào hắn. Hốt nhiên hắn hỏi :

— Phải chăng ngươi muốn báo thù cho Hạ Linh Sơn ?

Bái Hùng không buồn trả lời, “xoẹt” một tiếng Ba Tư loan đao đã rút ra khỏi vỏ. Cao Nhân Hạc vẫn lạnh lùng :

— Thanh đao của ngươi xem ra cũng sắc đó nhưng cũng chẳng có gì đáng sợ.

Bái Hùng vẫn im lặng như cũ. Đao đã ra khỏi vỏ, hà tất nhiều lời ?

Y hét lên một tiếng, Ba Tư loan đao đâm tới ngực Cao Nhân Hạc. Thế đao này không mau lắm nhưng đao vừa đi vừa biến chiêu ra làm thế khác nhau, đao phong cơ hồ xé toang ngực Cao Nhân Hạc.

Đồng thời, đao của Cao Nhân Hạc cũng xoẹt ra khỏi vỏ.

Choeng.

Hai đao chạm vào nhau xẹt ra rất nhiều tia lửa.

Bái Hùng nghiêng rằng, hết thế đao này lại có thế đao khác, người y biến thành cứng như sắt, ý chí cũng cứng như sắt.

Nhưng Cao Nhân Hạc cũng không phải yếu kém.

Hắn đánh một chiêu ngũ đao biến chiêu tấn kích ngay trước ngực Bái Hùng rồi lại chuyển sang bát đao chém vào mặt Bái Hùng. Hắn xuất đao vừa mau vừa độc hiểm mà trong thế công lại có thể thủ, trong thế thủ lại có thể công rất lợi hại.

Đao thế Bái Hùng đột nhiên biến.

Tả thủ đao pháp của Cao Nhân Hạc vốn quái dị vô tỉ nhưng hiện thời đao pháp của Bái Hùng biến chiêu còn quái dị hơn nữa. Cao Nhân Hạc vẫn cứ lạnh lùng, hắn chờ đợi cơ hội sát thủ...

Sau khi Bái Hùng biến đao thế, tình hình đã biến đổi, xem ra Cao Nhân Hạc khó mà cầm cự lâu được. Nhưng đang giữa lúc Bái Hùng chiếm thế thượng phong, bỗng một luồng sáng

lăng từ trên trời giáng xuống đập thẳng vào vệt "thiên môn" của Bái Hùng.

Đó là Sư Vương thần tượng của Lão Sư.

Sư Vương thần tượng có sức nặng vạn cân. Nếu là người có đầu bằng sắt cũng khó đỡ được một tượng.

Dương nhiên Bái Hùng biết rõ điều ấy, y không dám khinh thường, lập tức trăn người qua bên trái, lật qua một đao phản kích vào lưng của Lão Sư.

Lão Sư cười quái dị, tượng tùy theo thế mà xoay ngược lại, phong tỏa đao thế của Bái Hùng.

Đột nhiên Bái Hùng bắn vọt thân lên, mũi đao đâm chệch xuống mặt Cao Nhân Hạc. Khi y rút đao này của y đâm tới, Sư Vương thần tượng của Lão Sư đã đánh lòi đinh tam chiêu. Bái Hùng phải rời Cao Nhân Hạc để tự bảo vệ.

vệ thân, đồng thời đao Cao Nhân Hạc cũng quay thế trở lại. Không ngờ đao thế này của hắn lại nhắm vào giữa yết hầu của lão Sư.

Phập !

Lão Sư trúng đao, thân hình chân động như muốn văng lên không. Sắc mặt lão tái nhợt. Sư Vương thần tượng của lão không còn cách nào thi triển nửa chiêu nữa, lão chỉ còn đủ sức dùng trượng cố ghim lại để thân đừng ngã xuống đất.

Người Lão Sư ngã ra.

Không phải một mình lão ngã người, Bái ung và Vệ Không Không cũng ngã người.

Còn Cao Nhân Hạc lặng lẽ chùi máu trên đao. Lưỡi đao dính đầy máu của Lão Sư.

Chẳng phải lão Sư là sư phụ, là nghĩa phụ và lại là chủ nhân của hắn sao ?

Thanh âm của lão Sư đã có hơi đứt đoạn :

— Súc... sinh...

Lão đột nhiên ho lên sặc sụa liên tiếp một dài. Lão ho ra đầy những máu. Lão biết đã rồi, lão nằm mộng cũng không thể nào tưởng tượng đến chuyện Cao Nhân Hạc lại ám toán lão.

Nhưng Cao Nhân Hạc không có một chút tỏ ra ân hận.

Hắn chỉ thờ dài nhè nhẹ :

— Người đã già lắm rồi, việc làm đã có đủ hồ đồ.

Lão Sư hoàn toàn không hồ đồ, đến bây giờ vẫn còn rất tinh táo. Hắn cho rằng hồ đồ, là lão chỉ hồ đồ có một điểm duy nhất là lão quá tin Cao Nhân Hạc, coi hắn vừa là đệ tử là con nuôi và coi hắn như một tay chân tâm phúc. Nhưng bây giờ lão đã sắp chết, không thể nào hối hận được. Lão lại chết vì tay Cao Nhân Hạc. Lão Sư

không hiểu tại sao Cao Nhân Hạc lại giết lão, thân thể lão từ từ đổ xuống, hô hấp của lão đã tắt ngấm rồi.

Cho đến lúc lão trút hơi thở cuối cùng, Cao Nhân Hạc mới lạnh lùng nói :

— Ta giết Hạ Linh Sơn chỉ dùng có một đao.

Nhưng câu nói này, lão sư đã không còn nghe được nữa.

Cao Nhân Hạc rút đao vào vỏ, dường như hần không để ý gì đến Bái Hùng và Vệ Không Không, sau khi cắt đao, hần chuyển thân bỏ đi. Bái Hùng không đuổi theo vì Vệ Không Không kéo y lại, nhãn lực của y rất tinh tường, ở cuối con đường nhỏ, y đã thấy thấp thoáng nhiều bóng bạch y hần từ bí mật, nếu Bái Hùng đuổi theo, nhất định sẽ đụng đầu với những hần từ ấy.

Đao pháp của Cao Nhân Hạc không quá yếu kém như Lão Sư tưởng lầm, vô công của hần ta chắc đã dưới Lão Sư. Nhưng vì sao hần lại giết Lão Sư ? Câu trả lời chỉ có một : đó là sự trừng phạt của Vô Dịch môn !

Trong Vô Dịch Môn bất luận là ai, chỉ cần phạm một lần là tức thì bị trừng phạt bằng cái chết. Bất cứ ai chỉ cần sai phạm một lần, đường hình đường của Vô Dịch Môn đều có quyền tính mạng của người đó.

Hình đường đường chủ là ai ? Hiện giờ y ở đâu ?

Con đường nhỏ cực kỳ hoang vắng. Cao Nhân Hạc bước từng bước về phía trước, cuối đường gặp bọn người áo trắng bí mật. Tổng cộng năm người. Người đứng ở giữa mặc một bộ đồ màu bào màu trắng ẩn lấp lánh những cánh

hóa chìm thân hình rất yếu diệu rõ ràng là một nữ nhân mỹ lệ.

Nàng thực sự rất đẹp nhưng trên nét mặt không biểu lộ một chút tình cảm nào, một mỹ nhân diễm lệ mà không biểu lộ chút tình cảm thực ra chỉ là vẻ đẹp của một khối băng sơn. Không ai dám chú mục nhìn nàng và nàng cũng chẳng thèm nhìn ai vì nàng chẳng những có bốn thủ hạ đứng sau lưng mà nàng còn là đường chủ của Hình đường Vô Dịch Môn. Nàng chính là Bảo Thiên Băng.

Rất ít người có thể tương tượng được Bảo Thiên Băng là một nữ nhân ban lãnh đến thế.

Trừ Long Thành Bích ra, trên thế gian này không có một nam nhân nào được nàng ban cho một nụ cười đậm ấm.

Nàng lạnh băng băng như một khối tuyết và hể mở miệng là chỉ để ban lệnh. Trong Vô

Môn nàng có quyền ra lệnh cho bất cứ ai.

Bốn người áo trắng đứng sau lưng nàng là thanh niên còn rất trẻ, người cao tuổi nhất cũng chưa tới ba mươi. Chúng tuy còn rất trẻ nhưng kiếm pháp rất lão luyện vì chúng đã có biệt hiệu là "Hà Tây tứ bạch hổ". Năm nay năm năm trước đã làm chấn động giang hồ sự lợi hại của tứ hổ kiếm trận, phạm ai đã giao qua rồi đều sợ hãi.

"Hà Tây tứ bạch hổ" coi nhau như huynh đệ, người lớn tuổi nhất tên là Tư Đồ Phi Mộng cũng mới chỉ hai mươi bốn tuổi. Kiếm pháp của Tư Đồ Phi Mộng không lấy gì làm mau, nhưng lại tiếp được mười chiêu kiếm của gã quả thực có nhiều. Ngoài Tư Đồ Phi Mộng, ba tên còn gọi là Thôi Nhất Phong, Hồng Tú và Hồ Bắc Kỳ. Chúng chẳng những tuổi trẻ mà còn rất kiêu ngạo, nhưng từ khi quy thuận Vô Dịch Môn làm thủ hạ cho Bảo Thiên

Bằng chúng đã tự đánh mất dần tính kiêu ngạo trở thành bốn con hổ bị thuần phục.

Bất kể ai muốn động đến Bảo Thiên Bằng phải có bản lĩnh tối thiểu là phải cao hơn kiếm trận của "Hà Tây tứ bạch hổ".

Chỉ có Tuyết dao lãng tử Long Thành Bích là ngoại lệ, vì Long Thành Bích không hề muốn động đến Bảo Thiên Bằng, ngược lại chàng chính là người bị dẫn dụ. Cái tin chàng sắp thành hôn với Bảo Thiên Bằng đã được ban truyền khắp giang hồ, không biết Đường Trú Quận có nghe biết chưa ?

Cao Nhân Hạc đứng trước mặt Bảo Thiên Bằng không dám nói một tiếng. Vì hắn là một kẻ thông minh, nên biết Bảo Thiên Bằng có khả năng đề bạt hắn lên chức vị thay thế Lão Sư trong Vô Dịch Môn.

Giết Lão Sư, đó là lệnh thứ nhất của Bảo Thiên Bằng, và hắn cũng tự biết mình thừa sức làm lão ấy.

Nhìn thấy Cao Nhân Hạc, mặt Bảo Thiên Bằng đang lạnh lẽo bỗng trở nên nhu hòa, nâng cằm hắn :

— Sự việc ổn thỏa chứ ?

Cao Nhân Hạc vòng tay cung kính;

— Hồi bẩm đường chủ, lão sư dĩ nhiên đã trừng phạt.

Nàng im lặng một lúc rồi thở dài :

— Phải chi Lão Sư đừng sai lầm trong việc

Tư Mã Huyết cũng chưa đến nỗi thâm thù. Giờ quá rồi nên việc làm có điểm hồ đồ...

Cao Nhân Hạc gật đầu tán thành :

— Đường chủ nói rất đúng.

Nàng mỉm cười lạnh nhạt, hốt nhiên nàng xoay thân về phía "Hà Tây tứ bạch hổ" :

— Luật của bản môn không quá nghiêm khắc, nhưng bất cứ ai phạm lỗi làm đều không thể tha thứ, các người hiểu rõ chứ ?

"Hà Tây tứ bạch hổ" cùng đáp :

— Thuộc hạ hiểu rõ.

Mục quang Bảo Thiên Băng lại chiếu vào người Cao Nhân Hạc :

— Còn người ? Người hiểu rõ ý ta nói chăng ?

Cao Nhân Hạc vội vàng đáp :

— Vâng, thưa vâng, thuộc hạ hiểu rõ lắm.

Giọng nói nàng trầm xuống :

— Lão Sư vì phạm lỗi làm nên phải chết, mà lại chết dưới tay người, người vốn là con nuôi

lão sư, vì sao người không thấy khó khăn chút nào ?

Cao Nhân Hạc giật mình :

— Việc này với lão Sư, trong lòng thuộc hạ có chút băn khoăn...

Bảo Thiên Băng cười lạnh lẽo;

— Ta nhìn người chẳng những không thấy khó khăn gì, mà còn ra vẻ có ý thích thú nữa...

Cao Nhân Hạc vội vã lắc đầu;

— Xin đường chủ đừng lầm, thuộc hạ ở thế bách phải giết lão, lão là người mà thuộc hạ bao lâu đã lâu năm, lẽ nào thuộc hạ dám thích thú trước cái chết của lão ?

Mặt nàng có vẻ hơi hòa hoãn trở lại.

Tuy trời lạnh nhưng Cao Nhân Hạc vẫn thấy toát mồ hôi. Rất lâu sau, Bảo Thiên Băng

mới từ từ nói :

— Té ra ngươi rất bản khoản ?

— Hồi bẩm đường chủ, đó là sự thực.

— Ngươi không thấy thích thú chút nào ư ?

— ...

Cao Nhân Hạc rung mình, lưỡi hần như cứng lại không nói nổi một lời trong lúc Bảo Thiên Băng gần giọng :

— Ta đã biết ngươi là loại người như thế nào rồi !

Mặt Cao Nhân Hạc ướt đầm mồ hôi vì một câu tiếp theo :

— Bản đường chủ trao cho ngươi công việc này, té ra ngươi chẳng yêu thích tí nào !

Cao Nhân Hạc vội ứa ứa :

— Bẩm... đường chủ...

Bảo Thiên Băng quát liền :

— Im đi ! Ngươi không vui về nghe lệnh ta là cái lại lệnh của bản môn rồi, nếu là người trung với bản môn ngươi dẫu dám như thế ?

Sắc mặt Cao Nhân Hạc xám như tro cứ t

— Đường chủ làm rồi, thuộc hạ...

Nhưng Bảo Thiên Băng chẳng cần để ý gì lời hần. Bốn bạch y kiếm thủ sau lưng nâng lên. Cao Nhân Hạc hít một hơi dài đột nhiên rút dao.

Động tác rút dao của hần nhẹ nhàng chớp mắt, lưỡi dao vừa ra khỏi vỏ đã tóe lửa áp đảo người đồng thời bốn đạo kiếm quang như chớp giắt cũng xẹt tới. Dao thế của Cao Nhân Hạc linh hoạt và dữ dội hơn bao giờ, vì hần biết

rằng lần này hắn không thắng át vĩnh viễn phải bỏ xác tại đây.

Bà thế đao đầu của hắn chém không đúng mục tiêu vì thân pháp của tứ hổ cũng không kém linh hoạt. Hốt nhiên Cao Nhân Hạc tiêu tán hết nhuệ khí, nhuệ khí tiêu tan, đao thế cũng không còn lợi hại nữa, tâm trạng của hắn chẳng khác nào một con ngựa đi phi hết tốc độ bỗng bốn vó rơi xuống bờ vực. Thực ra, khi hắn rút đao hoàn toàn không phải vì nhuệ khí mà chỉ vì lúc ấy quá hoảng hốt. Bên tai hắn đồng thời nghe bốn tiếng cười lạnh lẽo, bốn tên áo trắng "tứ hổ" đã dứt kiếm trở về bao.

Cao Nhân Hạc rú lên thảm khóc, tóc hắn xỏa tung ra bay tơi tả, hai bên vai tả hữu, giữa ngực, bụng dưới của hắn phun ra bốn vòi máu. Máu phun ra ướt đầm áo của hắn, ướt đầm cả mặt hắn.

Tấn nhiên rằng oan hận :

— Độc phụ...

Bào Thiên Băng không thèm nhìn hắn, xoay người ra hiệu cho bốn thủ hạ cùng rýt. Chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày cử hành lễ giữa nàng và Long Thành Bích nhưng nay tâm lang chẳng có chút gì vui vẻ vì nàng với Đường Trúc Quyền gần như là tù nhân của Vô Dịch Môn, chỉ khác một chút là nơi họ rất rộng rãi mát mẻ và sự cung phụng hoàn hảo, ngày nào họ cũng được cung cấp đủ vật ngon món lạ. Vô Dịch Môn chủ đã hạ tối hậu đến Long Thành Bích :

— Nén người không bằng lòng lấy Bào Thiên Băng làm vợ thì mạng sống của Hiên Viên Thiên đây coi như chấm dứt !

Tuy Ngô Thiết Hồn thà chết không tiết nơi trú ẩn của Hiên Viên Cơ nhưng cuối cùng Vô Dịch Môn chủ cũng tìm ra. Không phải lỗi của Ngô Thiết Hồn, cũng không phải lỗi của A Kỳ, nhưng họ đã hốt lực không đề phòng một người, người này cùng ở trong con hẻm với họ, chính là tên bán mì mà A Kỳ hay ra ăn buổi sáng. Y hoàn toàn không biết một chút võ công nào cả, chỉ vì tình cờ một buổi sáng y bắt gặp Ngô Thiết Hồn đến quán của y mua hai tô mì rồi đi vào một ngôi mộ cổ, y tò mò đi theo và phát hiện ra trong ngôi mộ cổ ấy có người ẩn nấp.

Chính người ấy là Hiên Viên Cơ. Tên bán mì hoàn toàn không biết những bí mật gì đến khi bị Vô Dịch Môn chủ tra vấn, y đem mọi chuyện ra kể. Kết quả Hiên Viên Cơ bị Vô Dịch Môn chủ bắt giữ và lấy đó làm lý do uy hiếp Long Thành Bích.

Đường Trúc Quyền là kẻ rất thông tuệ vậy

hôm nay suy nghĩ, y cũng chưa hiểu vì sao Vô Dịch Môn chủ nhất định ép buộc Bảo Thiên Băng phải thành hôn với Long Thành Bích. Chẳng lẽ đây là ý muốn của nàng? Chắc chắn không phải. Bảo Thiên Băng hoàn toàn không có cảm tình gì với chàng, chẳng những thế, cô lần nàng còn muốn giết chàng mà chưa kịp nữa, lẽ nào nàng tự nguyện lấy chàng?

Đường Trúc Quyền càng nghĩ lại càng uống rượu, đến lúc cạn hết vô thứ mười, đột nhiên y vỗ mạnh vào đùi kêu lên:

— Lão gia hiểu rõ rồi!

Long Thành Bích kinh ngạc:

— Người hiểu rõ chuyện gì?

Đường Trúc Quyền nhún mày:

— Lúc trước lão gia nghe đồn người được bộ Phi Đà phong làm “đứng sĩ” phải chăng?

— Đúng. Nhân dân thuộc bộ tộc Phi Đà đều gọi tã là “dũng sĩ”.

Y lại vỗ đùi reo lên lần nữa :

— Thế thì đúng rồi. Tên Vô Dịch Môn chủ này quý quyết thật, hẳn định lợi dụng danh nghĩa “dũng sĩ” của người để đoạt “Ngũ tuyệt truy hồn sát bí kíp” đó !

— Ngũ tuyệt truy hồn sát bí kíp ?

Đường Trúc Quyền đáp :

— Đúng rồi. Đó là một loại bí kíp võ học cực lợi hại, tức tà đạo và cũng là vật rất quý của bộ tộc Phi Đà.

Chàng động dung : — Nhưng ta nghe đồn bí kíp này đã thất truyền.

Đường Trúc Quyền :

— Chỉ thất truyền quyền thứ năm thôi.

— Quyền thứ năm ?

— Đúng. Bởi vì “Ngũ tuyệt truy hồn sát” quyền này là của Mật Tông bên Tây Tạng, bí kíp này do một cao tăng Mật Tông sáng tạo ra ba năm trước.

— “Ngũ Tuyệt truy hồn sát bí kíp” tất cả bao nhiêu quyền ?

— Năm quyền.

Long Thành Bích trầm mặc hồi lâu rồi mới hỏi;

— Chẳng lẽ Vô Dịch Môn chủ đã đoạt được quyền rồi ư ?

Đường Trúc Quyền :

— Lão gia có cảm tưởng chắc là như thế.

Chàng hỏi liền :

— Người có biết quyền thứ năm hiện đang

ở đâu không ?

Đường Trúc Quyền :

— Ở trong “La sát cung” !

Chàng giết mình :

— La Sát cung ? làm sao đến đấy được ?

Đường Trúc Quyền hạ giọng :

— Không dám dấu người, ta luyện tập “Đường môn ngũ tuyệt chỉ pháp” thực ra cùng với “Ngũ tuyệt truy hồn sát” cùng một nguồn gốc đó, chỉ vì trên giang hồ chẳng ai biết chuyện ấy thôi...

— Chẳng lẽ “Ngũ tuyệt chỉ pháp” cũng ăn trộm từ trong “La sát cung” ?

— Không phải ăn trộm, mà phải dùng võ số châu báu để đổi lấy nó.

— Nói như vậy sao Vô Dịch Môn chủ không

đang vàng bạc châu báu đến đổi lấy quyền thứ năm của “Ngũ tuyệt truy hồn sát” ?

Đường Trúc Quyền :

— Người muốn đổi võ công bí kíp cũng phải người có tư cách.

— Tư cách như thế nào ?

— Trừ mười cao nhân trong “La sát cung” chỉ có hoặc là trưởng lão của bộ tộc Phi Đà là xứng sĩ được bộ tộc Phi Đà công nhận có tư cách đến “La sát cung” bàn chuyện đổi.

Long Thành Bích tình ngộ :

— Vô Dịch Môn chủ cần ta thành hôn với Thiên Bãng là có ý lợi dụng ta là một “dũng” có thể đến La sát cung mua được quyền thứ năm bí kíp mang về ?

— Đúng vậy.

— Nếu ta không đồng ý làm việc này thì sao ?

— La sát cung có quy định rằng : nếu người mang danh “dũng sĩ” chết bất thành lĩnh thì người vợ góa chính thức của y vẫn có tư cách thay thế y đến La sát cung trao đổi võ công bí kíp.

Long Thành Bích cười gượng :

— Vậy là ta đã hiểu ra lòng dạ Bảo Thiên Bãng rồi. Nàng ta mong muốn lấy ta và cũng rất mong muốn... sớm được hóa thành góa phụ !

Đường Trúc Quyền cười ha ha :

— Goá phụ ! Ha ha ! Có lẽ trên đời này đây là nữ nhân duy nhất trước khi lấy chồng lại có hy vọng chồng chết càng sớm càng tốt !

Long Thành Bích không cười;

— Chỉ còn ba ngày nữa đã tới hôn lễ, người

ông có phản đối cái trò hôn lễ giả này ư ?

Đường Trúc Quyền thở dài :

— Người lấy ai lão gia vốn không có ý kiến, muối của lão gia tuy rấy yêu người, nhưng tôi vẫn có thể lấy người khác trước rồi sau về muối muối lão gia cũng chẳng muộn...

Y ăn nói lung tung như đã say lắm rồi. Sự hiện võ công của Đường Trúc Quyền đã tiêu thất hết, đây là một điều bí mật mà y không muốn nói cho Long Thành Bích biết rằng đã bị Vô Dịch Môn chủ dùng “lưu tinh tán công đại pháp” khiến Đường Trúc Quyền mất bộ võ công, y không nói vì y hiểu rõ “lưu tinh tán công đại pháp” chỉ có hiệu lực trong mười ngày, qua mười ngày võ công của y sẽ phục như thường nên chẳng cần nói làm gì. Y chỉ phiên muộn cho Long Thành Bích.

Giữa lúc Đường Trúc Quyền định mở nắp một vỏ rượu mới nữa thì đột nhiên Bành Ngụ Tuyết xuất hiện. Đường Trúc Quyền đang lúc từ hứng không muốn nhìn thấy mặt mũi hiểm ác nham nhở của tên chủ "kiếm ký khách điểm" này, nếu y còn vô công y chẳng ngại gì thì triển "ngũ tuyết chỉ pháp" cho hắn một bài học, nhưng rất tiếc giờ này y chẳng khác gì một phế nhân và Bành Ngụ Tuyết cũng không đến đây một mình. Sau lưng hắn còn có sáu hắc y vô sĩ.

Sáu vô sĩ này thân hình đều thấp bé, bên eo đều có đeo trường kiếm. Trong sáu tên ấy Đường Trúc Quyền nhận ra hai tên y có quen biết từ trước vốn là đệ tử tục gia của phái Vô đang. Xem kia y đã có lần uống rượu với sư phụ của hai tên này nên bây giờ vừa gặp mặt y đã nhận ra liền. Không ngờ thời gian biến đổi, hai tên tục gia đệ tử Vô đang này hiện nay lại là kiếm sĩ của Vô

Đông. Đường Trúc Quyền có lẽ chưa biết tên nhân là vì hai tên đệ tử hèn hạ này gia. Vô Dịch Môn chỉ vì chúng lơ ăn cắp kiếm của sư phụ rồi trước khi bỏ trốn lại cưỡng ép sư mẫu. Chúng có đáng gọi là người nữa không? Hay chúng chỉ đáng gọi là loài súc sinh, cầm thú?

Đường Trúc Quyền không thèm nghĩ Bành Ngụ Tuyết, y nhìn thẳng vào mặt hai tên kiếm sĩ mặt ấy lạnh lùng hỏi :

— Lôi Liên Vũ, Sơ Khôn Sương, chúng bay nhận ra lão gia ư?

Hắn chính là Lôi Liên Vũ và Sơ Khôn Sương. Long Thành Bích cũng có quen biết với họ. Hiện tại, sư phụ chúng đã chết. Hắn còn có thể nhìn thấy được hành vi đệ tiện hai tên đệ tử.

Bành Ngũ Tuyệt lạnh lùng ra lệnh cho Lôi Liên Vũ và Sở Khôn Sương :

— Các người không cần để ý tới y, hiện tại y bất quá có khác gì phế nhân ?

Đường Trúc Quyền cười ha hả còn Long Thành Bích đặt tay vào tay y :

— Đường huynh, võ công của huynh tuy tạm thời chưa khôi phục, nhưng huynh hãy tin vào ta, ta tuyệt đối không để huynh bị nhục vì bọn đệ tiện ấy đâu.

Bành Ngũ Tuyệt quát to thủ hạ;

— bắt tên họ Đường ấy cho ta !

Tuy họ Bành không phải là Vô địch Môn chủ, nhưng mệnh lệnh của hắn không ai dám cãi.

Sau khi hắn ra lệnh, ba tên hắc y sau lưng

bước tới liền, chúng định xông đến Đường Trúc Quyền.

Hiện giờ muốn bắt Đường Trúc Quyền, là việc rất dễ nhưng chúng không quên bên Đường Trúc Quyền vẫn còn có Tuyệt đao từ Long Thành Bích. Do đó mỗi tên bọn họ đều đặt tay vào cán kiếm, chúng lom lom nhìn chàng, chỉ cần chàng hơi có cử động khác lạ là chúng rút kiếm liền.

Nhưng chàng vẫn đứng yên bất động.

Bành Ngũ Tuyệt cười ha hả nói với chàng :

— Người sắp tới ngày thành thân rồi, lại môn chủ cực kỳ ưu đãi, nhưng nếu người kháng tức thì mất hết đó !

Long Thành Bích cười nhạt. Bành Ngũ Tuyệt nói tiếp :

— Bộ tộc Phi Đà không chỉ có một mình người là “dũng sĩ”, nếu vọng động người cũng bị giết liền, sau đó chúng ta vẫn tìm được một “dũng sĩ” khác thay thế cho người.

Đường Trúc Quyền cười ha hả :

— Bảo Thiên Bằng có lấy con chó nào đổi với ta không cần để ý, chỉ tiếc rằng lão gia đây không phải là “dũng sĩ”, nếu không...

Bành Ngũ Tuyệt quát to:

— Cảm miệng, bắt y cho ta !

“Cảm miệng” là hắn nói với Đường Trúc Quyền còn “bắt y cho ta” là hắn ra lệnh cho bọn hắc y kiếm sĩ.

Nhưng Đường Trúc Quyền không cảm miệng.

Và sáu tên hắc y kiếm sĩ cũng không bắt y.

Vì ngay lúc ấy “xoẹt” một tiếng tuyết đao đã rút ra khỏi vỏ.

Thân hình chàng và lưỡi đao hình như đã biến thành một.

Sáu tên thủ hạ hắc y cùng rú lên, tất cả chúng tuy đã nhiều lần nghe về sự lợi hại của tuyết đao nhưng lấy sáu tên đối đầu với một, giàu tưởng tượng đến đâu chúng cũng chỉ nghĩ rằng ít ra chúng cũng cầm cự một thời gian không chiếm được thượng phong thì cũng không đến nỗi hạ phong. Bọn chúng lầm hoàn toàn.

Đợi đến khi bọn chúng tỉnh ngộ ra, tất cả bọn mất rồi.

Thời gian Long Thành Bích rút đao ra khỏi vỏ và rút đao ngược vào vỏ chỉ là thời gian nháy mắt, chàng chỉ xuất phát một đao, và một đao.

cũng đủ giết một lúc sáu mạng người.

Lần này, mặt Bành Ngũ Tuyệt thực sự biến sắc.

Chính hắn cũng không thể ngờ được hành động của chàng lại mau đến thế, hắn biết ăn nói làm sao với Vô Địch Môn chủ ?

HỒI thứ sáu

C CHIẾN VỚI VÔ ĐỊCH MÔN CHỦ

Cạnh lưng Bành Ngũ Tuyệt cũng đeo đao.

Đó là một thanh đao chỉ dài có một xích. Hắn chậm chậm rút thanh đao ấy ra. Đao đã ra khỏi vỏ, cái vỏ bằng da hươu cũng rơi xuống đất. Hắn bỗng lộ vẻ đau khổ, hai đầu gối hắn quỳ xuống quỳ hẳn trước mặt Long Thành Bích nói một câu bất ngờ :

— Bành mỗ xin đầu hàng.

Đầu hàng, tức là tự nhận thua trận.

Hắn chưa hề giao thủ với Long Thành Bích. Tự nhận thua trận, Long Thành Bích hoàn toàn không động thân, chàng chỉ đứng cách xa hắn

hai trượng. Bành Ngũ Tuyết trầm thanh thờ dài :

— Bành mỗ biết Long đại hiệp nhất định tin đây là thành tâm của Bành Mỗ. Nhân vì Bành mỗ đã nhiều lần chứng kiến đao pháp của đại hiệp... Bành mỗ chỉ là một tên tầm thường, được môn chủ gia ân yêu quý cho làm Vô Dịch Môn phó môn chủ...

Long Thành Bích động dung :

— Người làm tôi chúc phó môn chủ cơ à ?

Bành Ngũ Tuyết lại thở dài não ruột :

— Chúc vị tuy lớn vậy nhưng thực quyền không hơn được Bào Thiên Bằng...

Long Thành Bích dư biết hán nói không giả.

Bành Ngũ Tuyết lại nói :

— Mười năm trước Bành mỗ đã từng nằm trong Vô Dịch Môn bại vong...

— Người tin giấc mộng sẽ biến thành sự thực ?

— Bành mỗ tin rằng ngày diệt vong của Vô Dịch Môn sắp đến, có thể nói ngày ấy rất có thể hôm nay chứ không xa xôi gì...

— Bên ngoài có sinh biến gì chăng ?

Hán đáp

— Vệ Không Không, Tư Mã Huyết, Bái Long và Đường lão nhân đã đến tận đây, ý của họ chủ là sai Bành mỗ bắt Đường đại thiếu gia đi vào “kim thương trận” để bức bách Đường lão nhân phải đầu hàng.

Đường Trúc Quyền lập tức chửi oang oang :

— Môn chủ là thằng tám đời tổ tiên, là con nhà rùa đen, là đồ thói tha vô sỉ mất dạy, là loài

rùa... má má người là con rùa...

Y đang chửi hăng hái bỗng nhiên nhìn thấy một tia máu vọt ra. Y vội ngưng lời.

Bành Ngụ Tuyết đã bất ngờ lật ngược mũi dao tự đâm lút cán vào tim hần, mặt hần tuyết không có chút gì đau khổ mà lại có vẻ rất yên ổn.

— Ta nhận thua đầu hàng tuyết không giả dối.

Nói xong câu ngắn ngủi ấy, người hần đỏ gục xuống.

Long Thành Bích thở dài, chàng cúi xuống bế xốc người hần lên. Đường Trúc Quyền kinh dị đến quên cả chửi tiếp, y ấp úng hỏi :

— Đã đầu hàng tự thua hà tất cần tự sát ?

Chàng đáp :

— Đối với hần thất bại này có lẽ quá lớn, sẽ không chịu nổi hậu quả nên đành tự xử để tốt hơn.

Bên ngoài đã bày ra thương trận, đó là “tấu hành thi kim thương trận” do mười chín vô tri vô giác đệ tử của Vô Dịch Môn chủ kết thành.

Mười chín cái xác biết đi, biết nghe mệnh vì linh hồn của chúng đã bị Môn chủ vô bất uống độc được quên hết dĩ vãng rồi.

Mười chín ngọn thương sáng lấp lánh như rồng.

Sau khi nhìn “thương trận” Đường lão cười một tiếng lạnh lùng.

Mặt Tư Mã Huyết cũng biến thành lạnh

Hốt nhiên Đường lão nhân hỏi Tư Mã

Huyết :

— Người thấy trận pháp này như thế nào ?

— Rất tốt.

Đường lão nhân hỏi :

— Rất tốt là thế nào ?

— Trận pháp này giết người rất tốt.

— Trận pháp có thể giết bao nhiêu người ?

Tư Mã Huyết im lặng không đáp nhìn Đường lão nhân khi ấy vừa xuống ngựa. Đường nhiên trong tay lão nhân cũng cầm chiếc thương quen thuộc, tuy không phải là “kim thương” mà chỉ là thương bằng gỗ cây tùng nhưng kể về sự lợi hại e rằng thế gian này chỉ có một.

Vô Dịch Môn chủ đứng trên một cái gác cao gần đó quan sát.

Hôm nay hán không cần che mặt, hai tay

hàng trước ngực ngạo nghễ mười chín thủ hạ mình đang lập thành thế trận.

Không ai biết được lai lịch xuất thân của Vô Dịch Môn chủ. Tay hán khoanh trước mặt vẫn là tay kỳ dị có bốn màu khác nhau khiến đôi mắt chỉ cần nhìn màu sắc tay hán cũng đủ dị phần tâm rồi.

Đó là kết quả của sự tập luyện thành “Ngũ trụ hồn sát” võ công quyền thứ tư. Nếu Vô Dịch Môn chủ được bí kíp võ công quyền thứ hai tay của hán có từ bốn màu biến thành màu không ?

Không, không bao giờ có chuyện đó, giả như luyện được hết võ công quyền thứ năm, tay hán chỉ còn lại một màu y như tay của tất cả người, lúc ấy võ công của hán có thể nói sẽ áp bội lần.

Vô Dịch Môn chủ đã hạ lệnh cho Bạch Ngư

Tuyệt đem theo ba mươi kiếm thủ môn hạ đến bắt Đường Trúc Quyền mang về "thương trận" nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu. Môn chủ tuy là người cự kỳ thông tuệ nhưng tuyệt đối không thể tin được Bành Ngũ Tuyệt không hiểu sao lại không chịu đem theo ba mươi kiếm thủ, hẳn chỉ đem theo có sáu tên. Mà lại là sáu tên có võ công thấp nhất. Môn chủ cũng không thể tưởng tượng Bành Ngũ Tuyệt và sáu kiếm thủ ấy đã chết.

Nơi đây là rừng thương do mười chín tên không sợ chết kết hợp thành thế trận. Đường lão nhân đang đứng trước thế trận ấy. Tư Mã Huyết cũng đã vào giữa thế trận, y phát giác thế trận này đã bắt đầu di động không gây ra một tiếng động nào và vô tình không biết từ lúc nào sự di động của mười chín đối thủ đã phân cách y và Đường lão nhân.

Đúng là một thế trận lợi hại.

Mười chín người phân chia Tư Mã Huyết và Đường lão nhân ra hai nơi.

"Trận chiến gần bắt đầu, bỗng Vô Dịch Môn có hơi lo nghĩ. Nhân vì hắn đang mong đợi hạ dẫn tù nhân đến mà hiện nay chưa thấy tù nhân đâu cả, không có tù nhân, làm sao nhiều loạn tâm của Đường lão nhân được ?

Tâm của lão không nhiều loạn, thương pháp Đường lão nhân cũng không rối loạn.

Hốt nhiên Vô Dịch Môn chủ có cảm giác kể từ âm mưu của mình đã tan vỡ. Nhưng hắn tin tưởng vào mười chín tên thuộc hạ lập "thương trận" kia, vì chúng tuyệt không sợ chết, Đường tuyệt không sợ bất cứ cái gì trên đời vì lẽ giản dị : chúng không còn tâm hồn, tình cảm nữa cả.

Trong hai mắt Đường lão nhân bỗng lộ vẻ hai vai lão nhân động thật mạnh, cây dục

thương trong tay lão lập tức như con dộc xà
quăng thân về phía trước. Đứng rất gần lão nhân
là một đôi thu cũng cảm thương đột nhiên bị
trúng thương của lão nhân biến thành xác chết
liền.

Vừa thấy Đường lão nhân xuất thu, mười
tám hán tử còn lại lập tức thi triển trận pháp di
sơn đảo hai tấn công. Hai chân Đường lão nhân
như hai trụ sắt bám chặt xuống đất nhưng phần
thượng thân của lão nhân lại di động cực kỳ mau
lẹ lúc bật bên này lúc tránh bên kia trông rất
đẹp mắt và mau lẹ.

Lão nhân thi triển cùng lúc năm thương
liền hoàn lập tức năm tên hán tử biến thành
năm cái tử thi. Đứng quan sát trận thế trên
tùng lâu cao. Vô Dịch Môn chủ biến sắc mặt, hán
xua nay chưa bao giờ thấy qua thương pháp cực
kỳ độc, cực kỳ chuẩn xác đến thế.

Ngay lúc ấy Vệ Không Không cũng vừa tới
lầu :

— Bằng hữu, người đứng trên ấy quá cao
có lạnh hay không ?

Đó là câu nói đầu tiên của Vệ Không
Không.

Tiếp theo loan đảo của Bái Hùng cũng tuốt
hồi vỏ lạnh lùng :

— Nếu người không xuống mau, chúng ta
lên trên đó chém người ra làm mười tám
cái !

Hán định phi thân lên thì bị Vệ Không
Không níu lại :

— Thương thế của thành chủ chưa khỏi
n toàn, hãy nhường cho tại hạ lãnh giáo tên

Đứt lời thân hình y cất lên liền, thân ảnh

đang ở giữa không trung trong tay y đã lóe lên ánh kiếm.

Đó chỉ là một thanh kiếm bình phàm.

Nhưng kiếm pháp của Vệ Không Không lại phi phàm.

Nhiều năm gần đây, người ở khắp vùng Bắc Hồ đều nghe tiếng “khâm nảo đại kiếm pháp” chưa hề run tay với bất cứ đối thủ nào.

Nhìn kiếm của Vệ Không Không đã xuất thủ, Vô Dịch Môn chủ không dám chậm trễ kiếm phong lóe lên như muốn lóa mắt. Tuy không phải là bao kiếm nhưng kiếm thế rất lợi hại.

Vô Dịch Môn chủ quát lên một tiếng, tay tả đánh chuông ra, thủ chương phong của hắn chiếu ra bốn màu khác nhau nhìn rất đẹp. Chương ảnh vừa ập tới, Vệ Không Không có cảm

như bị một chiếc lưới chụp xuống.

Kiểm tuy rất độc địa nhưng xem ra lưới này còn độc địa hơn. Hình như nó vây bọc hết hầu Vệ Không Không rồi từng lúc siết chặt cho đến khi nào y ngột thở.

Từ khi Vệ Không Không tung hoành giang hồ nay thân trải qua trăm trận đánh nhưng bao giờ y thấy chương pháp lạ lùng phát lên độ có uy lực kinh người như thế này.

Vô Dịch Môn chủ có vẻ thỏa mãn vì chương pháp của mình, trên gương mặt hắn hình như lộ nụ cười : “người nhất định chết tới nơi rồi”.

Vệ Không Không chưa muốn chết.

Cũng chưa chết. Giữa lúc y và tử thần chỉ cách nhau một cự ly ngắn, cái lưới chương pháp kia đột ngột thu lại.

Vệ Không Không thở phào. Y không phải là

người quá hiếu thắng, y biết rõ tuy mình chưa bại, nhưng rõ ràng không phải là địch thủ của Vô Dịch Môn chủ.

Vô Dịch Môn chủ là một cao thủ mà Vô Không Không chưa hề bao giờ gặp ai cao hơn. Tại sao hán lại thu chiêu phong, ngừng tấn công y.

Câu trả lời là : đột nhiên hán bị một ánh đao làm nhiễu loạn thị tuyến.

Người có đao ảnh làm cho Vô Dịch Môn chủ nhiễu loạn trên đời này chỉ có một người duy nhất. Đó là thanh tuyệt đao do Phong tuyết lão tổ truyền cho Long Thành Bích.

Cán đao ấy bằng loại cổ đồng.

Nhưng mũi đao sắc như tuyết.

Vô Dịch Môn chủ có cảm giác tình cảm mình hơi lay động. Hán hồi hận sao trước đây có

hán không giết luôn Long Thành Bích.

Vô Dịch Môn chủ lạnh người. Trước đây bao giờ hán nghĩ rằng hán phải có lúc hối

Trước đây hán thường nói với thuộc hạ : "an tòa hành sự không bao giờ hối hận". Lời ấy hán, hán rất lấy làm mãn ý. Nhưng lạ thay, nay hán lại hối hận. Hán cố ý vất bỏ ý nghĩ hận này ra khỏi đầu, nhưng càng cố sức hán càng nghĩ tới nó.

Không biết từ bao giờ, Long Thành Bích đã ở trên lầu.

Trong tay chàng là ánh đao sáng chói như chiếu tận dưới chân lầu.

Ánh mắt chàng nhìn Vô Dịch Môn chủ còn dột hơn ánh đao khiến Vô Dịch Môn chủ không nhìn được phải bịt miệng :

— Ta chỉ hối hận không chịu giết người !

Chàng trầm giọng :

— Người không giết ta chẳng phải vì bất nhân mà là vì một mục đích khác.

Vô Dịch Môn chủ hỏi :

— Người biết hết rồi ư ?

Chàng đáp :

— Ta biết có lẽ không hết nhưng cũng không ít lắm.

Hắn thở ra một hơi dài :

— Bộ tộc Phi Đà đâu chỉ có một mình người là "dũng sĩ" ?

Ánh mắt chàng khê động :

— Người chọn sai người và số phận của người chắc cũng đến ngày tàn rồi !

Vô Dịch Môn chủ :

— Người tuy rất thông minh nhưng hiện người chưa hoàn toàn thắng đâu.

— Thắng hay bại vốn tùy thuộc ít nhiều vận mạng, đương nhiên, kẻ nào bản lãnh non kém kẻ ấy sẽ chết trước !

Vô Dịch Môn chủ thở dài :

— Bản tòa hiện nay không muốn gì ngoài sự sống dưới đao của người.

Chàng hơi ngăn người trong lúc hắn nói :

— Vì nếu bản tòa không chết dưới đao người, người ắt phải chết.

Vô Dịch Môn chủ vẫn không có vũ kim nào trong tay.

Vũ khí duy nhất của hắn chỉ là hắc bản tay.

Hai tay hắn cũng như phong tuyết đao, có thể nói độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Vô Dịch Môn chủ rất tin tưởng vào võ công của mình. Niềm tin ấy càng ngày càng lớn. Xưa nay chưa bao giờ hắn xuất thủ mà đối phương có thể thoát thân được.

Long Thành Bích đang đứng trước mặt hắn, đao thể vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Người hoàn toàn không lay động, đao cũng hoàn toàn không lay động.

"Không động tức là động" lý lẽ ấy Vô Dịch Môn chủ rất hiểu rõ. Vô luận ai đứng trước mặt Vô Dịch Môn chủ mà trấn tĩnh được không phải dễ dàng. Vô Dịch Môn chủ trầm tĩnh một lúc rồi đột ngột hét lên cực lớn :

— Hôm nay bản tòa xin lãnh giáo xem sự lợi hại của Sơn đông Tế Nam phủ Long thị thế gia "bát điều long đao pháp" tới đâu !

Hắn quát lớn một câu dài đồng thời song song cất lên ào ạt đánh tới một lúc hai mươi chiêu.

Chương nào của hắn cũng đánh nhằm yếu ớt của chàng. Đến Vệ Không Không cũng là cao thủ mà mắt y cũng loạn lên vì chương nào như bão táp cuồng phong của đối phương, chỉ khi Vô Dịch Môn chủ dừng chiêu mà y còn cảm giác hoa mắt. Tốc độ xuất phát của Vô Dịch Môn chủ mau như chớp giật.

Long Thành Bích cười nhạt khen ngợi :

— Hảo chương pháp.

Chàng vẫn trấn tĩnh như cũ, hầu như không nhìn thấy thế tấn công của đối phương.

Phải chăng chàng sơ hở ?

Không ! nếu chàng cuồng vọng đến vậy thì đã chết lâu rồi.

Thân hình chàng có vẻ an nhàn nhưng tuyệt phong dao biến liên cấp tốc, tuyệt không chậm hơn chuồng của Vô Dịch Môn chủ chút nào.

Vô Dịch Môn chủ chưa đánh xong hai mươi bảy chiêu chuồng trước, mặt hấn bỗng biến đổi, hấn lật chuồng để bật ra một con dao rất ngắn, con dao ấy có tên là "tử ngọc dao" chỉ dài có ba thốn năm phân !

Trên đời này người có thể so sánh vô công với Vô Dịch Môn chủ là rất ít.

Chưa ai thấy hấn sử dụng vô khí.

Đến Bành Ngũ Tuyệt cũng chưa thấy qua Vô Dịch Môn chủ sử dụng loại vô khí gì.

Khi họ Bành tự sát trước mặt chàng, chàng đã ôm thi thể của hấn đến một nơi kín đáo và nguyện trước xác hấn rằng : "chỉ cần tại hạ

g chết, sau cuộc chiến này, tại hạ nhất định sẽ an táng cho người !".

Bành Ngũ Tuyệt không nghe thấy lời ấy, vì bị chết vĩnh viễn không nghe thấy người nói gì.

Nhưng Đường Trúc Quyền nghe thấy, y tin chàng nói lời ấy là chân xác. Y tin chắc sẽ sống để trở về chôn xác Bành Ngũ Tuyệt. Hiện tại, Đường Trúc Quyền cũng đã đến tầng lầu này rồi. Bên cạnh y còn có Vệ Không và Bái Hùng.

Sáu con mắt của ba người đều chú mục theo diễn biến trên lầu, không ai biết trong một kín đáo của tầng lầu còn có thêm một cặp long lanh như nước hồ thu và lại lạnh băng tuyết giá cũng đang theo dõi mọi diễn biến.

Hai thanh đao lạnh lẽo vô tình ấy không nhau. Cuộc chiến hình như trở lại với ve

binh đậm. Nhưng người nào đứng ngoài xem cuộc chiến, hồ hấp đều nặng nề.

Đột nhiên đao quang chớp loạn lên.

Xoẹt.

Đao của Vô Dịch Môn chủ đang nhắm trúng tim Long Thành Bích.

Đao này chắc chắn sẽ trúng trí mạng.

Trong một sát na khoảnh khắc tối hậu, Long Thành Bích trầm thân xuống năm thốn. Qua năm thốn là có thể xác định được chàng sống hay chết.

"Tứ ngọc đao" tuy đã đâm xoẹt qua người Long Thành Bích, nhưng nơi trúng không phải là ngay giữa tim mà trúng vai tả.

Máu chàng vọt ra. Lập tức tiếp theo là một vòi máu khác phun ra. Đó là vòi máu của Vô Dịch Môn chủ. Vòi máu ấy phun ra từ đằng sau

của hắn. Long Thành Bích đã chuyển thân rước mất hắn nhưng phong tuyết, đao vẫn còn lu lung đâm thẳng vào gáy hắn.

Vô Dịch Môn chủ rùng mình. Nếu gáy hắn bị đâm trúng, đao hắn cũng không thể đâm trúng huyết trí mạng của chàng được. Thân hình lão đảo hai ba cái rồi từ trên tầng lầu cao ngã văng ra lan can rớt xuống lầu.

Tuy Long Thành Bích đã thắng nhưng người chàng nhuộm đỏ máu và mồ hôi. Như chàng cũng hơi lão đảo muốn ngã lưng rồi chàng cố ghim lại.

Bỗng sau lưng chàng có một ánh đao chớp lên nhắm ngay giữa lưng chàng. Ánh đao sắc lén rất hiểm độc. Người phát đao hiểm độc đương nhiên là Bảo Thiên Bằng.

Đao của Bảo Thiên Bằng rất mau. Còn mau tương tượng của bất cứ ai. Nhưng chính

nàng cũng không tương tượng được, thân nàng vừa sắp cất lên, dao nàng vừa ra khỏi tay, bụng nàng bỗng có cảm giác lạnh toát. Bụng nàng lạnh toát, tâm nàng cũng lạnh toát.

Lúc ấy nàng mới chợt nhận ra rằng dưới bụng nàng đã có một lưỡi kiếm cắm lút cán. Lập tức chân khí toàn thân nàng tiêu tán, sức lực cũng biến mất. Nàng cố gượng đứng lại trên lầu.

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy một gương mặt đã vào tuổi trung niên nhưng chân tay tứ chi hoàn toàn như đứa bé đang lạnh lùng nhìn nàng.

— Người... người... là ai ?

— A Kỳ !

— A Kỳ người... là ai ?

Thúy chung, nàng chẳng biết A Kỳ là ai.

Nàng chỉ biết mình đã chết dưới tay một ân kỳ hình dị tướng.

Tin Long Thành Bích sắp thành hôn cùng Thiên Bằng được nhanh chóng loan truyền khắp giới võ lâm. Tin hỷ sự của Tuyết Dao lảng chưa được giới giang hồ xác minh. Bỗng lại đến một tin kinh hồn, động phách nữa. Tin này làm rung động giới võ lâm hắc đạo, còn phía các danh môn chính phái thờ phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng ngàn cân. Là việc hôn nhân của Long Thành Bích đã bị Đường Châu lão tổ ngăn cản. Cứ theo lời đồn, về được việc này Đường lão nhân nói lời đính hôn của con gái của lão là Đường Trúc Quân đã lỡ yêu Long Thành Bích rất sâu đậm. Do đó Đường lão nhân đem thù hạ đến tấn công Vô Dịch Môn, diệt toàn bộ cái gọi là "Tẩu nhục hành thi".

Nói tóm lại, chuyện hôn nhân của Long

Thành Bích không thành.

Chàng nghe ai đồn rằng chuyện hôn nhân này muôn ngàn lần chàng không đồng ý chút nào!

Không nghe ai đồn như thế, nhưng nếu có đồn chẳng ai chịu tin, vì một nữ nhân mỹ lệ nổi tiếng như Bào Thiên Băng, lẽ nào một tên lang từ giang hồ lại không rung động nhỉ.

Trong vô làm cứ truyền mãi sự sai lầm không ai chịu tin rằng, chàng không bao giờ thành hôn với Bào Thiên Băng là lẽ đương nhiên vì nàng đã chết.

Đêm nay là một đêm có sao, nhưng không phải mùa hè mà là một đêm mùa đông.

Mây trời rét thế này mà lại có rượu làm ấm lòng người.

Trong một gian tiêu phạn điểm trên bàn có

lò sưởi nhỏ và một vò rượu.

Bên ngoài trời đất thật yên tĩnh, không có khí, chỉ có ánh sao le lói.

Đó là nơi Long Thành Bích và Bái Hùng rượu đến uống rượu cáo biệt.

Chàng muốn về Hàng Châu còn Bái Hùng muốn về sa mạc. Hắn là người sinh trưởng sa mạc, tuy hắn biết sa mạc khí hậu vô cùng nghiệt, chứ không ôn hòa như ở Trung Nguyên, sinh kế ở vùng sa mạc cũng khó khăn sinh kế Trung Nguyên, nhưng hắn nhất định trở về vùng sa mạc, trở về với bộ tộc Phi của hắn.

Mỗi người có một con đường riêng. Còn Khoái Dao Lăng tử? Chàng vốn là kẻ phiêu bạt giang hồ, mỗi nơi chàng chỉ dừng chân trong nháy mắt...

Đêm hôm nay tuyết bắt đầu rơi dầm dề. Đêm mùa đông qua rất chậm, hình như thời gian cũng chết cồng hay sao mà chờ đến mỗi mồn vẫn chưa qua hết một đêm...

Trên con đường thiên lý dài thăm thẳm, Hoàng Phủ Thất Tinh ra rơi cho ngựa sai bốn vó, y đội sương tuyết chạy giữa đêm tịch mịch, trong đầu y có một ý nghĩ :

"Truy sát, truy sát, truy sát khoái đao lăng tử Long Thành Bích" để trả thù cho Bảo Thiên Băng.

Ta phải thay nàng rửa hận, để vong linh nàng được an ủi.

Sức mạnh của tình yêu quả đáng sợ, nó có thể biến đổi một con người hèn yếu, trở thành kẻ dũng mãnh, một kẻ nhút nhát, sợ chết trở nên kẻ gan lì và xem thường cái chết !

Đúng vậy, Hoàng Phủ Thất Tinh đã âm thầm yêu say mê Bảo Thiên Băng.

Nhưng Bảo Thiên Băng, trong tim nàng như trong mắt nàng không hề có hình ảnh Hoàng Phủ Thất Tinh.

Hoàng Phủ Thất Tinh biết rất rõ, mình ta phải là đối thủ của Long Thành Bích. Cuộc quyết đấu này, phần bại sẽ nghiêng về phía hắn, và sự bại này đồng nghĩa với sự

Đêm mùa đông tuy dài, nhưng cuối cùng rồi cũng phải sáng.

Gió tuyết đã ngớt, nó ngớt một cách khá ngớt khiến người ta phải ngạc nhiên.

Hoàng Phủ Thất Tinh đi qua "Vọng Băng" khi ấy trong quán yên lặng vì chưa tới giờ sáng, Hoàng Phủ Thất Tinh cho ngựa xông

thăng vào trong quán, vó ngựa đập cuồng loạn làm đổ hết bàn ghế.

Đây là quán ăn duy nhất trong chu vi trăm dặm quanh vùng. Giờ này thực khách rất ít dường như chỉ có một người. Đó là Tuyết dao lăng tử Long Thành Bích.

Năm nay Hoàng Phủ Thất Tinh mới hai mươi bảy tuổi, tính tình của y cũng rất lạnh lùng và rất quật cường. Y từng được người ta gọi là "Cương thi" (cái thầy cứng) tuy mặt y hơi trắng xanh, nhưng không phải khó nhìn cho lắm, có thể y vẫn có nét anh tuấn, nhưng thái độ y đối với người thì thực lạnh nhạt, ngoại trừ duy nhất một Bảo Thiên Băng một mỹ nhân mà hắn đã si mê theo đuổi nhưng hoài công.

Mấy năm nay, nghĩa là từ khi xuất hiện giang hồ, chưa ai thấy được nụ cười của hắn, có lẽ dù ai đùa vào nách y cũng chẳng thêm cười.

Y lúc nào cũng lạnh băng băng, thái độ y lúc cũng nhạt nhẽo vô tình trở thành đặc điểm của y.

Một người trẻ tuổi như y tại sao lại có tính đáng sợ như cái "thầy cứng" như thế?

Long Thành Bích tuy chưa bao giờ gặp Hoàng Phủ Thất Tinh, nhưng khi y cho ngựa chạy vào "Vọng băng lâu" chàng đã biết đó là Hoàng Thi. Trong thiên hạ chỉ có Cương Thi đeo trước ngực một đốt xương sườn của con

Hoàng Phủ Thất Tinh không có ai là bằng hữu cũng chẳng có huynh đệ gì cả. Mười năm trước y nuôi một con khỉ lông trắng như tuyết, bạn, đột nhiên con khỉ này lâm bệnh chết, y lấy một đốt xương sườn của nó rồi dùng một sợi bạc xuyên qua làm dây đeo trước ngực, đó là một đặc điểm nữa của y.

Nhưng điều làm cho người ta sợ y hơn hết là trong tay y lúc nào cũng có cặp đoản thích thương bóng lộn. Về thương pháp, trong thiên hạ nổi danh nhất là Kim Thương của nhà họ Nhạc ở Kim Lăng, nhưng Thương pháp mau nhất lại là của nhà họ Đường ở Hàng Châu. Chỉ có gần mười năm nay mới nổi lên một cặp đoản thương giết người bừa bãi của Hoàng Phủ Thất Tinh mà thôi !

Thương của mọi người thông thường dài cỡ bảy, tám xích nhưng thương của Hoàng Phủ Thất Tinh chỉ dài có ba xích ba phân. Nhưng y luôn luôn cầm một cặp, như vậy có thể nói vũ khí của y vừa ngắn lại vừa dài giống như con độc xà lúc quay sang tả, lúc quay sang hữu giết người xa hơn một trọng.

Loại thương pháp này là một võ công rất khó luyện tập vì y tổng hợp giữa thương pháp và tiên pháp (pháp đánh roi) uy lực kinh người và

không chế. Bằng vào thương pháp của mình Hoàng Phủ Thất Tinh đã giết vô số cao thủ cả phe Hắc, Bạch vô lâm. Tuy vậy, nghề của y không phải chuyên giết người. Y giết người hoàn toàn không phải vì tiền.

Thậm chí có lúc chỉ cần có người trừng mắt nhìn y một cái, y liền lặng lẽ đến gần đâm chết rồi lấy liền.

Khi Long Thành Bích đến "Vọng băng lâu" này vừa mới mở cửa, chàng ngồi dựa vào một tường đang dần dần tiêu nhị mang rượu và ăn, ai ngờ rượu chưa được mang lên, song Hoàng Phủ Thất Tinh đã đâm tới chàng. Thế thương của y rất mãnh liệt, chàng không lưu tình.

Song thương không từ trên đâm chúc xuống, thế đi vừa mau vừa độc và nơi đâm tới cực chuẩn xác, chính là từ huyết của chàng. Trên

dời này kẻ tránh được thế công của Hoàng Phủ Thất Tinh không nhiều. Hai mũi thương đã phong tỏa cả đường rút lui của chàng.

Đao của Long Thành Bích nổi tiếng cực mau, nhưng chàng không rút dao. Phong tuyết đao của chàng vẫn nằm trong bao, người chàng vẫn ngồi vững như núi Thái sơn tại bàn, tư thế hoàn toàn không cải biến. Người chàng như không trông thấy thế tấn công hiểm ác của đối phương. Chỉ có người chết mới xem thương song thương của Hoàng Phủ Thất Tinh đến thế, nhưng chàng không phải là người chết, chàng còn mau lẹ, linh hoạt hơn bất cứ người sống nào nữa !

Đến lúc hai mũi nhọn của thương cơ hồ chạm tới áo chàng, đột nhiên hai chân chàng bật lên, toàn thân hướng về phía sau cất vọt lên.

Hoàng Phủ Thất Tinh vẫn ngồi trên yên

tay nắm chặt thương, y muốn nghĩ chàng còn đường rút, ai ngờ chàng tung người về sau khiến bức tường sau lưng chàng vỡ một mảng lớn. Phản ứng của y cực kỳ mất, Long Thành Bích vừa thoát ra bức tường phía sau lưng, thân hình y cũng vọt khỏi lưng ngựa, phi thân lướt ra theo từ một khung cửa sổ. Ngang sau "Vọng Băng Lâu" không xa có một hồ nước nhỏ. Trên mặt hồ nước đã đóng lại thành một lớp băng mỏng. Hai thương của Hoàng Phủ Thất Tinh hóa ra một trường thương nhằm đâm Long Thành Bích. Thế tới này của thương rất mau và cự ly hai người cũng đến gần nhau thực nguy hiểm. Cuối cùng lúc này chàng mới rút

Đao vừa ra khỏi vỏ mũi thương đã đâm tới chàng. Chỉ thấy một vùng ánh sáng lóe lên "oeng" một tiếng dao đâm thương ra ba khúc. Hoàng Phủ Thất Tinh quát to nhảy tới, thương

múa vun vút liên hoàn ba chiêu. Long Thành Bích thờ dài, thực tình lúc này chẳng thú vị gì khi giết người, vì chàng vừa trải qua một tình huống bất buộc phải chém giết khá nhiều tại Vô Dịch Môn, nhưng chàng cũng không thể bị giết người. Không muốn giết người, lại không muốn bị người giết, chỉ còn một cách đơn giản nhất là bỏ chạy. Nhưng thương của Hoàng Phủ Thất Tinh như con độc xà đang lúc tức giận nhất, vậy bọc kín lấy chàng không có đường chạy nữa. Chàng quát lên :

— Các hạ nếu không thu thế lại, đừng trách dao của tại hạ vô tình.

Thương pháp của y không dùng chút nào, y lạnh lẽo.

— Lao thương vốn là vật vô tình, hà tất lảm lời ?

Long Thành Bích cười gượng, dao thế của

ang hình như dữ dội lên gấp bội :

— Người đã muốn như thế, ta hãy xem thương của người vô tình đến đâu !

Song thương đấu với đơn dao, tình thế song nhiên kịch liệt vô kể.

Sát khí Hoàng Phủ Thất Tinh ngùn ngụt, lớp mắt đã bức Long Thành Bích lùi tới mép hồ. Đó là một băng hồ không lớn lắm. Nước băng trên mặt hồ chỉ là một lớp mỏng, không thể nào chịu nổi sức nặng của thân người. Thương pháp của Hoàng Phủ Thất Tinh như ma bão, như muỗi đầy chàng rơi xuống hồ, Hoàng Phủ Thất Tinh từng bước tiến tới ép chàng lùi lại, mới xem tưởng như dao chàng ở hạ phong, nhưng thực tế kẻ bị bức bách chính là Hoàng Phủ Thất Tinh.

Đột nhiên mũi dao chàng nghiêng nghiêng tới một chiêu, chiêu dao này tuy thế đánh ra

không mau lắm, nhưng phong tỏa hết các đường tránh nước của đối phương, Hoàng Phủ Thất Tinh, không còn đường nào nữa, y liền tiếp đả gạt không được.

Đột nhiên một dao chớp nhoáng của Long Thành Bích đâm tới, chàng thấy hồi hận liền, vì bản tâm chàng không muốn giết Hoàng Phủ Thất Tinh, chàng chỉ rất muốn hiểu vì sao y lại cố tình giết chàng. Hơn thế nữa Hoàng Phủ Thất Tinh đã dồn chàng đến chỗ phải tự bảo vệ lấy sinh mạng của mình nên phải xuất dao. Dao đã xuất thủ không thể thu lại được, chàng tin chắc dao này sẽ không hụt, vì mặc dù thương pháp của y rất già dặn, nhưng chàng đã nhìn ra chỗ sơ hở.

Hoàng Phủ Thất Tinh vừa ngã xuống, dao của chàng đã trở vào vỏ. Khi dao của chàng vừa mới vào bao thì tứ mặt hồ bỗng phi vọt lên một người toàn thân mặc áo màu bạc tay cầm kim

dâm liên tiếp vào người chàng, ai ngờ được đáy hồ này lại là nơi ẩn nấp tên mặc áo bạc kiếm tấn công chàng.

Đang lúc thân ảnh hắt từ hồ vọt lên, dao chàng lại thoát khỏi bao. Hiên nhiên tên áo đã chiếm được tiên cơ. Nhưng dao chàng mặc xuất phát sau lại đến trước, tên áo bạc cứ ngỡ mình đã đắc thủ, chàng sẽ chết dưới lưỡi dao của hắn, trong khoảnh khắc dao ảnh của chàng vẩy bọc lấy kiếm hắn, khiến hắn thành ra bị đâm chập. Long Thành Bích dùng tuyệt đao kín kiếm đối phương, thân chàng đột nhiên liền hoàn chuyển động, rồi khuỷu tay chàng đánh bất ngờ vào sườn hắn, nếu không được thì nội tạng cũng nát bét rồi, lập tức chàng nhảy vọt xuống hồ sau khi thét lên một tiếng đau đớn. Mặt hồ nổi lên một đám đóm máu hoa nở lan dần ra mặt bằng mỏng nhưng chiều này để kết liễu mạng sống của hắn,

chàng không hối hận chút nào vì tên mặc áo bạc ấy là một kẻ bại hoại, vô liêm sỉ nhất vô lâm, tên hần là Kim kiếm ngân y hắc tâm khách Mộ Dung Vô Nhai. Việc làm vô liêm sỉ ác độc nhất của hần là đã giết anh bán chị. Trong tay hần lưỡi kim kiếm đã giết chính anh hần, rồi đem chị dâu bán cho một tên ma đầu dâm tặc khác. Xưa nay loại vô sỉ ác độc thế này chàng đã giết không ít. Tên Mộ Dung vô Nhai đã từng dựa vào Vô Dịch Môn để hoành hành bá đạo trên chốn giang hồ bấy lâu, nay hần đã đến tội. Vì không lượng sức mình hần tưởng bất ngờ tập kích Long Thành Bích là có thể giết được chàng trả thù cho tên Môn Chủ Vô Dịch Môn vừa bị giết.

Trong một thời gian ngắn đã có hai tên sát thủ chết dưới dao và quyền của chàng. Chàng từ từ bước trở về "Vọng Băng Lâu". Hốt nhiên chàng kinh ngạc tự hỏi :

— Vì sao chung quanh đây là mùi máu thế

y ?

— Vì người là một tên sát thủ tay vừa nhuộm đầy máu !

Trong Vọng băng lâu đột nhiên vọng ra tiếng nói của người lớn tuổi như thế.

Ngay sau đó chàng đã phát hiện ra một người không bình thường trong Vọng băng lâu. Nguyên vì lúc chàng tới vọng băng lâu vẫn còn vắng khách, nhưng bây giờ cực kỳ náo nhiệt. Chàng thấy có năm lão Hòa Thượng, năm lão đạo nhân và năm lão ni cô.

Mười lăm người, hai mươi chín con mắt thẳng vào chàng bằng tia mắt oán độc. Vì trong số năm tên Hòa Thượng, có một vị chỉ còn một con mắt tả. Người gọi chàng tên sát thủ tay nhuộm đầy máu chính là lão Hòa Thượng một mắt này. Long Thành Bích chưa hề gặp lão này. Lão cũng không hề quên được

Long Thành Bích vì ba năm trước chính chàng đã đâm mù mắt phải của lão, khi lão dùng cặp đũa bức hiếp chàng. Trước khi chàng đâm mù mắt, lão đã sử dụng cặp đũa ức hiếp và chọc mù mắt rất nhiều người trong chốn võ lâm.

Bọn chúng nổi tiếng ác độc nhất giang hồ trong giới tu hành, đang tụ tập đông đủ tại đây. Năm lão Hòa Thượng kia hợp xưng Ngũ ác đại sư. Năm lão đạo sĩ xưng là Ngũ tà đạo trưởng, còn năm lão ni cô danh xưng là Ngũ tiên cô.

Năm lão ni này tuy xưng là năm tiên cô nhưng về thủ đoạn độc ác, gian xảo, thực không thể thua kém Ngũ ác đại sư và Ngũ tà đạo trưởng. Mười lăm tên đại ác này vài năm trước đã kết hợp lại với nhau thành lập cái gọi là "Không Môn Bang".

Tên gọi là "Không môn" nhưng mười lăm tên trong cửa "không" này thực ra là chỉ treo

u heo bán thịt chó. Thâu nào đại hiệp Vệ không từng nói một câu về bọn "Không môn bang" này như sau :

— Trong thiên hạ cái Bang Hội mà việc cực vô luân, cực vô loại chính là Không môn bang vậy. Chúng nửa tăng nửa đạo không việc ác gì không làm, vô hình chung bọn chúng làm hại cho "Cửa Không".

Hôm nay "Không môn bang" lại kéo đến khiêu khích với Long Thành Bích.

Chàng ung dung ngồi xuống ghế mỉm cười :

— Rượu ở quán này rất ngon, các vị không đường xa thiên lý đến đây không nên bỏ không nếm thử chút rượu ! !

Lão Hòa thượng một mắt lạnh đạm nói :

— Sau khi giết người xong tự nhiên chúng tôi kêu rượu để uống mừng.

Đột nhiên chàng buồn bã :

— Là thật ! không biết hôm nay là ngày gì mà nhiều người tìm ta đòi giết đến thế ? !

Vấn lão một mắt ấy, trừng mắt nhìn chàng :

— Vì nếu ngươi chưa chết, sẽ mang họa đến cho người khác, và chính bọn ta cũng không còn đất dung thân, do đó hôm nay ngươi không chết không được !

Long Thành Bích cười nhạt :

— Bọn lão nói thế không đúng. Phải nói là nếu ngày nào còn Long Thành Bích thì bọn ta ma không hoành hành bá đạo được, phải đúng vậy không mười lăm tên đội lột tu hành ?

Lão Hòa thượng một mắt gầm lên :

— Tiến lên !

Lập tức chiếc áo cà sa trên thân lão bật ra, lão phất áo lên, tám mũi hào quang lấp lánh từ tay áo lão bắn thẳng vào tám tư huyết của người chàng. Đồng thời với tám mũi tên ấy, bốn lão ác ma còn lại tỏa ra vây khốn chàng vào giữa và tất cả đều xuất vũ khí đủ loại kỳ dị đánh xuống chàng.

Tám mũi tên bay tới cùng một lúc với một vũ khí khác. Phong tuyết đao Long Thành Bích lập tức phát huy kinh lực dữ dội.

Nhất tề tám mũi tên bị đao quang chàng chém gãy làm mười sáu đoạn rơi xuống đất, ngoài ba cán phất trần cũng bị đao quang chém gãy, một thiên tượng bị đánh bật ra.

Lão Hòa Thượng một mắt cười lạnh lùng :

— Quả nhiên không hề thẹn là một cao thủ lớp trẻ, tiếc rằng hôm nay nơi đây là mồ của ngươi !

Dứt tiếng cười lạnh lùng ấy, đột nhiên bên ngoài Vọng Băng Lâu xuất hiện ba lão nhân mặc áo bào trắng :

— Đại sư, người làm rồi, hôm nay thiên hạ có chết đến một vạn người, Long Thành Bích cũng không thể chết !

Bạch bào lão nhân đứng giữa vừa cười vừa tiến đến gần lão hòa thượng một mắt.

Lão Hòa Thượng biến sắc mặt, phản nộ nói :

— Các người là ai ?

Bạch bào lão nhân nở nụ cười vui vẻ :

— Lão hủ là Lý Lâm Phong còn hai vị kia là ca ca của lão là Lý Lâm Uyên và Lý Lâm Nha.

Không môn bang có mười lăm người thì ít nhất đến mười bốn người, nghe tên ba lão nhân ấy, sắc mặt liền biến ra trắng nhợt như tờ giấy.

Mười ngoại lệ duy nhất chính là lão Hòa Thượng một mắt, vì mặt lão không trắng mà lại xanh lè. Lão đó Lý Lâm Phong đưa ra một chiếc đinh màu xanh đậm đánh tới mặt lão Hòa Thượng. Chiếc đinh ấy vừa bắn ra tiếp theo liền là mười mũi đinh sắt khác. Tất cả mười lăm mũi đinh này của Lý Lâm Phong cơ hồ đồng loạt phân tán ra bắn thẳng tới bọn Không Môn bang.

Mười lăm thiết đinh hoàn toàn chuẩn xác, đâm vào giữa lòng mây mười lăm tên Không Môn Bang. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra chớp mắt, mười lăm tên ngã xuống chết.

Bây giờ Long Thành Bích mới tin chắc ba lão nhân áo trắng chính là "Tuyệt Sơn Tam Nhị" mà ba mươi năm về trước bất cứ tên ma nào nghe đến tên cũng biến sắc.

Tuyết sơn Tam Thánh là ba huynh đệ :

Người lớn tuổi nhất là Lý Lâm Uyên ngoại hiệu "Hồng Diệm Thủ"

Lai nhị Lý Lâm Nhai ngoại hiệu "Hoàng Long Phiến".

Lão tam Lý Lâm Phong tức "Lục Xà Đình"

Ba lão nhân này tuổi đã quá bảy mươi, nhưng tinh thần vẫn sung mãn và võ công với ba mươi năm trước đây đã tiến bộ hơn nhiều.

Uy thế bọn Không Môn Bang này không phải nhỏ, nhưng bất ngờ tới vùng tái bắc này lại đụng đầu với Tuyết Sơn Tam Thánh, chết không kịp trời trần.

Long Thành Bích vội vàng hỏi Lý Lâm Phong :

— Thưa lão tiên bối, gần đây lão tổ có khang kiện không ?

Lý Lâm Phong nói :

— Lão tổ vẫn khỏe mạnh, song người có ý giận gấp thiếu hiệp đấy !

Long Thành Bích thở dài :

— Đáng lý văn bối phải về ngay để thăm tổ. Song hiện tại văn bối cũng vừa được tin Hải Ma Thuyền đem toàn lực trên đường đi tấn công Hồ Điệp Thành và Y cốc.

Lâm Phong ngạc nhiên :

— Có chuyện này thật sao ?

— Thưa tiên bối, đúng vậy vì ba thế lực ma, Địa ngục Tiêu cực, Vô Dịch Môn và Hải Ma Thuyền chúng đã âm thầm liên kết, toan dùng võ lực, cần quét để thống trị võ lâm. Nhưng với cùng một số bạn bè hiệp nghĩa trong đó Đường lão Bá giúp sức nên bọn văn bối đã an chặn kịp thời và tiêu diệt được Địa Ngục

Tiêu Cục và Vô Dịch Môn.

Lý Lâm Uyên lão nhân nói :

— Việc làm của thiếu hiệp trừ ma vệ đạo thành công, Lão tổ nghe được chắc người vui lắm.

Long Thành Bích chưa kịp nói, thì ba thân ảnh vút đi trong chớp mắt chỉ còn lại ba chấm đen ở ven rừng phía trước.

Long Thành Bích lại thở dài :

Tiếng thở dài của chàng một nửa là nghĩ tới lão tổ đang mong đợi, nhưng vì việc quá khẩn thiết nơi Hồ Diệp Thành mà chàng không về ngay được để thăm lão tổ.

Trên giang hồ cứ ngỡ Lão Tổ đã chết sau khi trao Tuyết đao cho chàng.

Chàng nghĩ tiếp :

— Lão Tổ căn bản không có bệnh tật gì, nhưng người ta đến một tuổi nào đó rồi cũng phải chết, mà hiện nay chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa là lão tổ đúng trăm tuổi. So với Tuyết Sơn Tam Thánh thì lão tổ đã hơn cả ba mươi tuổi rồi. Tuyết Sơn Tam Thánh không phải là đệ tử của Tuyết Phong Lão Tổ, nhưng đối đãi với nhau chẳng khác gì sư phụ, đệ tử. Võ công của Tam Thánh hơn một phần là do lão tổ truyền lại.

Còn một nửa là vì Đường Trúc Quân. Chàng đã lưu lại Hàng Châu một thời gian quá dài, thế mà tình cảm giữa chàng và Trúc Quân chưa có gì khả quan. Chợt nhớ sự lạm dụng của Hồ Diệp Thành, thân ảnh chàng vút đi mất hút trong màn sương tuyết.

Hồi thứ bảy HẢI MA THUYỀN

Trên con đường quan đạo bùn nước nhão lên khiến không có chiếc xe ngựa nào muốn lên đường.

Mưa mịt mù che kín cả một khoảng không gian rộng lớn.

Trong lúc mưa gió bão bùng như thế, đột nhiên trên con đường xuất hiện một chuyện lạ thường.

Đó là một chiếc thuyền. Không phải là thuyền nhỏ, mà là một chiếc thuyền rất lớn như một tòa xe vĩ đại.

Chiếc thuyền ấy hình như đã từ nơi xa

dậm dang hướng về phía Hồ Điệp thành.

Phía đông Hồ Điệp thành ngoài một dặm có tiêu khách điểm. Trong khách điểm có một quán rượu nhỏ. Lúc ấy khách trong quán rượu đông đúc ồn ào như một bầy nhặng.

Kế cận khách điểm là hai gian lều cỏ.

Trong lều cỏ này có nuôi bốn con heo. Hai heo ở kế cận nhau dơ dáy đến độ nhìn người.

Chủ nhân của khách điểm là một lão già ít tuổi cũng đến tuổi "cổ lai hy" (70 tuổi) rồi.

Những người quanh vùng đều gọi lão là Cầm

Cầm Bá có phải là người chuyên cầm như gọi không?

Không phải.

Chẳng những lão chẳng có gì chuyên cần mà trái lại rất lười biếng.

Điều quan tâm duy nhất của lão không phải là ở chuyện buôn bán khách khứa đông hay vắng của khách điếm mà là ở chuyện bốn con heo.

May mà lão có thuê được một tên phó kỹ tên gọi là Tiểu Ứng.

Tên Tiểu Ứng này làm việc còn nhanh nhẹn chuyên cần hơn Cần Bá rất nhiều, nhưng y lại rất ham mê săn bắn. Cứ theo lời đồn đại thì bản lãnh bắn cung tên của y không phải kém. Thế mà có một lần y lầm lẫn thế nào lại bắn trúng một người đi săn khác.

Chính do đó mà y mang họa vào thân.

Nhưng lạ thay, tên đi săn bị trúng tên kia cũng là một tên kỹ quái.

Sau khi bị Tiểu Ứng bắn trúng, hắn không

thì tìm gặp Tiểu Ứng mà trả thù trả oán chi cả, lại còn tỏ ra sợ hãi trốn mất.

Nơi đây rất gần thành, phải chăng tên bị trúng tên ấy từ trong thành đến ?

Ngày có mưa to gió lớn là ngày giữ khách.

Tiểu khách điếm này bình thường rất vắng hôm nay nhờ mưa to gió lớn mà có mấy bàn khách.

Tổng cộng là tám người ngồi trên ba bàn.

Ngồi ở cái bàn gần cửa sổ là ba lão nhân.

Ba lão nhân này so với Tiểu Ứng thì thật là nhỏ bé. Tiểu Ứng năm nay mới mười bốn tuổi mà y vẫn cao hơn lão thực khách cao nhất hơn một cái đầu.

Y phục trên người ba lão già không đến nỗi coi lắm, nhưng cũng không thể gọi là dễ coi.

Khi ba lão đến đây người đều ướt loi ngoi. Tiêu Ung rất lo cho họ bị thấm lạnh.

Tuổi tác của họ đã cao, lạnh lẽo đâu phải là chuyện đáng thú vị?

Xem ra ba lão già thấp lùn là ba huynh đệ.

Nhưng nhìn kỹ hơn hình như lại không phải thế, vì tuy cả ba đều thấp lùn như nhau nhưng dung mạo thần thái lại rất khác nhau.

Cách bàn của ba lão già thấp lùn một chút có bàn cũng ngồi quanh ba khách nhân.

Ba khách nhân này, trái lại, đều cao lớn khôi ngô. Người ngồi ngay cửa ra vào là một đại hán áo đen thân hình hộ pháp đến độ như muốn che lấp cả cửa ra vào.

Ngồi hai bên tả hữu của đại hán áo đen là hai tên đại hán mặt mũi rất dữ dằn mà thoạt nhìn ai cũng có cảm giác đây là bọn giang hồ đại

thậm chí là bọn sát nhân không góm tay là

Ngoài sáu vị khách ấy ra, trong tiểu điểm có hai đại hán say như chết.

Tiểu Ung xưa nay chưa từng lần nào thấy ai ghê gớm đến như thế. Chỉ có hai người mà hết ba mươi tám đấu rượu trúc điệp thanh in hết hai mươi tám cân thịt nai. Phần lớn cá cật trong tiểu điểm đã bị hai tên ấy uống hết và thức nhắm cũng bị họ xơi gần hết... Tối nay thì hai tên tiểu đồ ấy đã say gần như bất nhân sự.

Tiểu Ung không thêm để ý đến họ nữa, ông Căn Bá tuy rất lười lại để ý đến họ vì lão họ say quá làm đổ vỡ hết bát chén của tiểu nhân, cũng may là trước khi uống rượu họ đã trả lão hai mươi lạng bạc. Số tiền này tuy không nhiều nhưng cũng đủ trả tất cả phần rượu thịt

và trả luôn cả bát chén vỡ, nếu có.

Ông trời hôm nay như nổi giận điều gì mà trút cơn mưa như thác đổ, sấm sét liên miên không ngừng.

So với những hôm khác, hôm nay Càn Bá càng lười biếng. Vào giờ này lão thường sang bên chuồng heo săn sóc mấy con heo nuôi trong ấy. Thế nhưng hôm nay lão chỉ thích nằm lì trên giường nhai nhóp nhép mấy sợi thuốc còn khách khứa lão giao hết cho Tiểu Ứng tiếp đãi.

Hốt nhiên Càn Bá nghe bên ngoài tiểu điểm có tiếng quát thô lỗ :

— Đã gọi là tửu gia mà chỉ có hai cân rượu thôi ư ? Xú tiểu tử, ngươi tưởng bọn lão gia đây uống không trả tiền hay sao ?

Tuy Càn Bá đang lười không muốn đứng dậy gì nhưng lúc này không thể không bước

lên giường bước ra ngoài.

Chỉ thấy một hán tử mặc áo đen một tay lấy cổ áo Tiểu Ứng nhấc lên như nhấc một cục gạch, Tiểu Ứng vừa dấy đành dạch vừa chửi :

— Muốn uống rượu thì thả người ta ra đồ chết. Bộ ông bà tổ tiên ngươi khát nước lắm sao mà người nóng sốt thế ?

Hán tử áo đen quát mắng :

— Ngươi là giống gì mà dám động đến ông tổ tiên ta ?

Nói dứt câu hán tử rút liền bên lưng ra thanh ánh sáng của kim khí vừa lóe lên đã áp sát cổ họng Tiểu Ứng :

— Ngươi tưởng ta không dám xẻ thịt ngươi ra đồ nhấm được ư ?

Càn Bá hốt hoảng chạy đến vội vàng can

— Dừng đừng tới nó ! Nếu giết nó biết lấy ai phục vụ cho quý khách quan nữa ? Nếu muốn uống rượu, lão sẽ tìm cho !

Hán tử áo đen nghe Cần Bá nói buống cổ áo Tiểu Ưng ra.

Cần Bá lục tung ngăn đựng rượu, may mắn lắm mới lôi ra được một vò nặng ước mười cân rượu.

Hán tử áo đen mở nắp vò, mùi rượu thơm phức ngào ngạt bốc ra, hán hít một hơi dài, buột miệng khen :

— Hào tửu ! Hào tửu !

Cần Bá cười gượng :

Hốt nhiên hán tử áo đen quay lại nói với một hán tử áo xám tro đứng bên cạnh :

— Hãy mang độc ngân châm lại đây thử xem !

Hán tử áo xám lập tức rút ra một cây kim chọc liền vào vò rượu rồi rút ra, cây kim vẫn sáng lấp lánh không có gì khác thường.

Hán tử áo đen trừng mắt nhìn Tiểu Ưng :

— Rượu ngon thế này sao không đưa bán cho đại gia ngay từ đầu ?

Tiểu Ưng lạnh nhạt đáp :

— Rượu này là rượu độc, uống vào thùng cốt chết liền đó !

Hán cười ha ha :

— Xú tiểu tử ăn nói khó nghe thực, rượu có độc hay không bộ lừa được lão gia hay ?

Nói xong hán nhấc vò rượu uống liền một bát thống khoái.

Nhưng hán vừa mới nuốt một ngụm sắc

mặt liền biến.

Hắn quăng vò rượu xuống đất, mắt tròn lên
trùng trùng :

— Độc... độc...

Tên mặc áo xám ngậy người ra áp ứng :

— Làm sao có độc được... vừa rồi... ta đã
dùng ngân châm thử rồi mà...

Mặt của tên áo đen biến thành xanh xám.

Tiểu Ưng thở dài :

— Ta đã sớm nói cho biết đó là rượu độc,
bạn người không tin bây giờ biết làm sao ?

Một tiếng động cực lớn, hán tử áo đen đã
dập vò rượu, rượu bắn ra tung tóe, hắn nhảy
đến nhìn kỹ chất rượu, sắc mặt từ từ xanh xám
lại rồi từ xanh biến thành tái mét nhưng hai môi
lại đỏ như máu. Đột nhiên hấp hoa đao chém

ng vào người Tiểu Ưng.

Người Tiểu Ưng như một con rắn nhỏ vọt
ra.

Hán tử áo xám và thêm một hán tử áo vàng
đồng thời biến sắc cũng hét lên một tiếng
theo Tiểu Ưng và Cận Bá.

Bọn họ một người sử dụng một thanh đao
còn một tên sử dụng một vũ khí cong vút
câu liên quát mắng :

— Chúng bay dám bỏ độc vào rượu, hãy đưa
ta giải độc ra đây mau !

Đoàn côn của hán tử áo xám đập xuống mặt
nghe “Ầm” một tiếng dữ dội, mặt bàn đã bị
vỡ nát.

Chính Cận Bá cũng không hiểu sao rượu
quán mình lại có độc, và mới rồi, hán tử áo
đã dùng ngân châm thử độc chứng minh vò

rượu hoàn toàn không có gì khác thường nên hắn mới yên tâm uống cạn.

Tiểu Ưng nép kín vào sau lưng Càn Bá, cuống quýt kêu :

— Đừng động thủ, không phải chúng ta bỏ chất độc vào rượu đâu !

Tên áo xám tức giận :

— Xú tiểu tử, còn gân cò lên chửi à ?

Tiếng cò đúng mãnh rít lên xé gió đập tới, tên áo xám không chút nương tay tấn công luôn Tiểu Ưng và Càn Bá.

Còn thể rất hung hiểm, tương như giết chết ngay một già một trẻ.

Thế mà cả Tiểu Ưng và Càn Bá đều không trúng cò.

Bởi vì còn thể vừa đi được nửa đường đã lết

ở tay người khác.

Tên áo xám không sao nhìn thấy rõ được sao tự nhiên tay mình đau nhói lên một cái nh buồng còn ra, mặt hắn trắng bệch như trái na. Hốt nhiên hắn lại thấy lưng eo nhói lên một nữa, thân hình cứng đờ không động đậy gì được nữa. Té ra người kia vừa đoạt cò đã chớp bóng dùng cò đâm vào “ma huyết” của hắn.

Hắn hết sức kinh sợ. Vì dù hắn không bị trúng “ma huyết” nữa thì đoán cò đâm đã lọt vào tay một lão nhân vừa gầy vừa lùn. Đó là điều hắn không thể ngờ có thể xảy ra. Nhưng nó vẫn xảy ra, hắn tức đến độ mũi anh bật máu.

Ba hắn tử cao lớn, bây giờ đã biến thành vật hết hai.

Tên cao lớn nhất, mặt mũi hung ác nhất vì uống một hớp rượu nên ngã lăn xuống đất

thờ khờ khờ như sắp chết. Mặt của hắn cùng với sắc áo của hắn biến thành đen xít. Tên áo xám xét về trình độ hung ác không kém gì tên áo đen nhưng trước tình hình này hắn cũng phát hoảng.

Chỉ còn lại tên mặc áo vàng trong tay vẫn còn lăm lăm vũ khí mũi cong quốt nhưng đã thôi chí đến độ không dám xuất thủ.

Lão già lùn thấp xấu xí nhìn thẳng vào mặt tên áo vàng gầm gừ :

— Người đứng đó làm gì ? Muốn chết phỏng ?

Tên áo vàng không mở miệng ra nói.

Lão già lùn cười hăng hắc :

— Tuy “Liêu Đông tam sát” ở miền đông bắc cũng có chút ít tên tuổi. Nhưng như thường ngôn đã nói “Cọp đã lìa rừng là cọp không vây”.

anh Hồ Diệp này là nơi sóng dữ, bọn bay đặt chân đến đây làm chi ?

Hắn từ áo vàng càng thêm kinh dị.

Tên hắn là Câu Hồn. Đồ Câu Hồn.

“Liêu Đông tam sát”, cũng có người gọi là “Liêu Đông tam đạo” trong vòng mười năm nay nhất cũng có hàng hóa phẩm vật của tám tiêu bị bọn hắn cướp đoạt.

Chúng chẳng những cướp bảo tiêu mà thôi, công ít cao thủ đã bị mạng vong vì tay chúng. Gần kia có Qua Lạc Mậu danh tuần giang hồ đã từng chết dưới tay “Liêu Đông tam đạo”.

Nhưng bây giờ, “Liêu Đông tam đạo” chẳng khác gì ba con mèo con, chúng có nằm mộng cũng không thể ngờ bọn chúng lại có thể thảm bại dưới tay ba lão già thấp lùn xấu xí này.

Tuy Đồ Câu Hồn tức giận lắm nhưng vẫn không dám động thủ cùng lão già thấp lùn. Lão già thấp lùn xoa tay thở dài :

— Tuy lão phu cực kỳ chán ghét bọn bay, nhưng hiện nay lão phu không có thì giờ lưu tâm đến bọn bay, bọn bay hãy rút mau đi, đừng làm cho lão phu nổi cáu.

Đồ Câu Hồn thở ra, một lúc mới nói :

— Ba người bọn ta đã có hai người không thể động đậy gì nổi, xin tiên bối giải huyết cho bằng hữu ta.

Lão lùn hơi cười suy nghĩ một chút, cuối cùng giải huyết cho tên áo xám.

Tên áo xám tuy đã được giải huyết nhưng cũng chưa dám chạy ngay.

Đồ Câu Hồn lại hỏi :

— Còn tên trúng độc này thì sao ?

Lão lùn cười lạnh lùng :

— Rượu vốn không có độc, nhưng khi bạn uống vào bụng liền biến thành rượu độc.

Đồ Câu Hồn ngẩng người không hiểu gì cả.

Lão lùn vẫn lạnh lùng :

— Chất độc không phải có trong rượu mà là ngay vào rượu.

Đồ Câu Hồn đưa ánh mắt dữ dội nhìn Tiểu Ung và Càn Bá. Tiểu Ung đã từng chối ý không độc. Đồ Câu Hồn hỏi :

— Nếu không phải tiên bối hạ độc làm sao bạn biết điều ấy ?

Lão già lùn thấp quăng ra một viên thuốc cho tên áo xám :

— Cho bọn người uống đi, từ nay đừng nên gặp bọn lão phu nữa ! !

Đó là lần thứ nhất "Liên Đông tam sát" gặp phải sát tinh. May mà chưa tổn thương tính mạng, nhưng từ đó về sau không còn ai nhìn thấy chúng xuất hiện trên giang hồ.

"Liên Đông tam sát" đã đi rồi. Tiểu khách điểm trở về với cảnh bình lặng.

Ba lão già thấp lùn, một lão mặc áo trắng, một lão mặc áo đen, còn một lão mặc chiếc áo rách tả tơi. Lão mặc áo rách tả tơi chính là lão vừa ra uy đuổi bọn "Liên Đông tam sát". Lão hỏi Tiểu Ung :

— Làm sao ngươi biết lão phu bôi chất độc vào vò vò rượu ?

Tiểu Ung lạnh nhạt :

— Khi Cần Bá vừa đưa vò rượu ra, lão nhân có ý chạm vào người lão một cái nhân đó đưa tay xoa nhẹ vào vò rượu, không phải là bôi chất độc

gì ?

Lão lùn nói :

— Chỉ cần cứ như vậy mà ngươi cho rằng lão bôi chất độc ?

Tiểu Ung đáp :

— Tiểu nhân nói không sai chứ ?

Lão lùn gật đầu :

— Ngươi nói không sai.

Lão già áo trắng ngồi bên cạnh bỗng chen

— Sa lão tà cũng nhìn ngươi không sai. Từ này nhất định sẽ là một tên giỏi lắm

Lão già áo rách tả tơi liền thở dài than :

— Chỉ tiếc Hạ giáo chủ sắp đến, bọn họ sao thoát chết được !

Vừa nói xong câu ấy liền xảy ra chuyện lạ.

Cần Bá nhìn ra ngoài quan đạo đột nhiên
lão thấy xuất hiện một chiếc thuyền. Không phải
là thuyền nhỏ mà là chiếc thuyền cực kỳ lớn, to
như một chiếc xe ngựa lù lù tiến tới.

Là một chiếc thuyền lớn, không phải xuất
hiện trên mặt nước, mà lại xuất hiện trên mặt
đường đất mới là kỳ dị.

Thuyền không có nước làm sao đi thuyền ?

Thuyền khác thì không đi thuyền được.
nhưng chiếc thuyền này lại được.

Vì nó có bánh xe. Trước đầu thuyền là mười
con ngựa kéo giống như kéo một chiếc xe ngựa
thật lớn khiến con thuyền từ từ tiến đến.

Nhưng tại sao lại phải đóng xe thành
thuyền làm gì ?

Người có hành động ấy là ai ?

Và mục đích là để làm gì ?

Trong tiểu khách điểm có hai thực khách
đang tranh luận. Một tên nói :

— Chính mắt ta vừa nhìn thấy... một
cái... chiếc thuyền.

Tên kia cười khẩy :

— Nơi đây xa sông lớn ít nhất là tám mươi
n dặm sao có thuyền được ?

— Người nhìn kia...

— Đó không phải là thuyền... ngựa đấy...

— Ngựa nhưng kéo sau không phải là
thuyền ư ?

— Thuyền ? Ha ha, đúng là đồ điên, đó rõ
ràng là ngựa chứ đâu phải là thuyền ?

— Đằng sau ngựa kéo cũng là ngựa, ngựa
... một con... hai con... ba con... kéo nhau...

— Ồ... ờ... ngựa kéo ngựa, không phải là thuyền, không hiểu sao mắt ta quáng gà hay sao? Con mẹ nó...

Hai thực khách đại hán đã có vẻ hơi quá chén, cả hai đều gục xuống mặt bàn sau khi cãi nhau loạn xạ, hình như họ đang say lắm rồi.

Cần Bá ngựa mặt nhìn trời, than một câu:

— Hôm nay mưa gió thật dễ sợ...

Chiếc thuyền lớn vẫn từ từ di thẳng đến tiểu khách điểm.

Ba lão già thấp lùn bỗng thay đổi hẳn thần sắc, cung kính đứng xếp hàng buồng thẳng tay ở ngay cửa khách điểm.

Trong đại thuyền bỗng chớp nhoáng xuất hiện một bóng nhân ảnh.

Nhìn kỹ lại thì ra là một trung niên hán tử.

Xem phong cách của y chẳng giống một vị lao động trên thuyền chút nào.

Khắp người y bị nước mưa làm ướt sũng thế nhưng người khác vẫn có cảm tưởng là y vô cùng sạch sẽ.

Y có dáng một văn nhân nho sĩ.

Chỉ có một điều duy nhất y không giống nho sĩ ấy là trong tay y có cầm một sợi xích sắt to, cuối đầu xích sắt có treo một chiếc đầu lâu g lấp lánh.

Trung niên hán tử chỉ có một điểm không giống nho sĩ ấy lại có thân pháp khinh công tuyệt diệu chẳng khác gì con én liệng. Từ trên thuyền lớn, y chỉ khẽ động thân đã lướt tới khách điểm, thân pháp cực kỳ chớp nhoáng mà khi đặt chân xuống đất không gây một tiếng động chẳng khác nào thân pháp một con trăng.

Nhưng mặt y không giống con mèo, cũng không giống nhô sĩ mà chỉ có nét giống tên đi giết người.

Sự thực trên giang hồ y có ngoại hiệu là Kim Vô Thường.

Y họ Kim, tên thật vốn là Thiện Hòa, nhưng rất tiếc y chẳng có tí gì là "Thiện" và "Hòa" cả.

Giang hồ còn gọi y bằng một ngoại hiệu nữa là Kim Bát Đà. (họ Kim không đánh người).

Vì y không hề đánh người.

Y chỉ thích giết người, mà tốc độ giết người của y nhanh chỉ bằng một cái chớp mắt.

Loại người như y mới xứng gọi là "Sát tinh". Do đó y còn được gọi thêm một tên nữa : Kim Sát tinh.

Lời thường có nói : "kẻ thù sinh có nhiều

biệt hiệu".

Biệt hiệu của y so với các thư sinh thứ thật chẳng không kém, nhưng y tuyệt nhiên không hề học sách bao giờ và y cũng chẳng biết viết một chữ nào.

Sát thủ cũng có nhiều loại.

Có loại gặp bất cứ ai cũng giết, hoặc có loại chỉ giết những người oán thù.

Nhưng đã gọi là "Sát thủ" chỉ có một nguyên tắc.

Nguyên tắc ấy là : "Kiến tiền khai nhãn, thân bất nhận" (Thấy tiền thì dù có là cha anh em cũng mặc)

Dĩ nhiên, kẻ gọi là "Sát thủ" không nhiều lắm, cũng không ít lắm, chỉ có bản lãnh cao hay thấp là có thể phân biệt được thôi.

Ngoài ra còn có loại "Sát thủ" đòi với nạn

nhân có mấy thái độ khác nhau :

Thí dụ như đối thủ mạnh hơn không thể giết được.

Không giết những người không nên giết.

Còn một loại sát thủ gặp ai cũng giết, chỉ trừ có một người. Đó là người chủ của y, nắm vận mạng của y trong tay. Người chủ này sai y đi giết bất cứ ai cũng không được do dự.

Kim Vô Thường là loại "Sát thủ" ấy.

Mười lăm năm nay y sống trong cái "Hải Ma thuyền" được cung phụng đủ từ các món ngon vật lạ đến các gái đẹp rượu nồng.

Cũng vì sống mãi trong bóng mát của thuyền và vì trác táng quá độ người y trắng nhợt như một xác chết.

Mười lăm năm nay, hễ mỗi lần vâng lệnh chủ nhân ra tay sát nhân, y chưa hề để cho chủ

ân phải thất vọng.

AI là chủ nhân của y ? Kẻ giang hồ chẳng ai là không biết.

Đó là chủ nhân của "Hải Ma thuyền", đồng thời cũng là tổng giáo chủ Hạ Dự của "Hải Ma giáo".

Sử dụng tới mười con tuần mã để kéo một chiếc thuyền vĩ đại khiến bất cứ ai trên giang hồ nghe đến tên cũng phải biến sắc, đó là "Hải Ma thuyền" gần mười năm nay "Hải Ma giáo" đóng cứ một vùng đông hải.

Ở biển đông, không ai dám tranh hơn thua tổng giáo chủ Hạ Dự.

Nơi đây cách biển đông không lấy gì làm xa, cũng dùng ngựa kéo "Hải Ma thuyền", bởi vậy đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hạ Dự không phải là người diên, thế thì tại sao lại làm chuyện ấy ?

Không ai biết lý do.

Từ biển đông đến đây, tất nhiên "Hải Ma thuyền" phải trải qua rất nhiều gian hiểm trên đường.

Mục đích của nó là gì ?

Là vì Hồ Điệp Thành ?

Hay là vì cái tiểu khách điếm này ?

"Hải Ma ngũ giáo" vốn do năm bang hội không có quan hệ gì với nhau hợp thành mà người đứng đầu là Hạ Dự. Còn tên năm bang hội này là Tiềm Kinh bang, Hải thành bang, Phi đạo hội, Thủy Ma đường và Tam tiêu giáo.

Tam tiêu giáo có xuất xứ từ Tam tiêu trấn ở Tam tiêu đảo ngoài biển đông. Tam tiêu giáo có ba vị giáo chủ vốn là ba vị trưởng lão ở Tam tiêu

án.

Ba người này không phải là ba huynh đệ nhưng lại cùng thấp lùn như nhau.

Trong ba lão nhân lùn tịt đứng cung kính ở tiểu khách điếm thì người mặc chiếc áo rách tơi nhất và có tuổi cao nhất chính là người được giang hồ gọi là "Độc thủ thiên vương" Tiểu Giang Hồn.

Còn hai lão kia một là "Thâu tâm nhất đao" Lưu Bách Hỷ và một là "Hồi đầu nhất tiểu" Phí Liên Hoàn.

Họ chính là ba vị giáo chủ của Tam tiêu giáo.

Nhưng hiện nay Tam tiêu giáo đã minh thế và nhập dưới cờ của "Hải Ma giáo" cùng với bốn bang hội khác.

Như vậy có thể nói thế lực của "Hải Ma

giáo" hiện nay cực thịnh, ở biển đông không ai đại gì chống lại "Hải Ma giáo".

Hải Ma thuyền đang xưng hùng xưng bá ở biển đông, tại sao lại rời nơi hùng cứ ấy đến nơi đây ?

Ngoài Kim Vô Thường ra còn có mười hai đại hán cầm dao, đầu đội mưa xông thẳng vào tiểu khách điểm.

Kim Vô Thường vừa vào trong khách điểm, ánh mắt lạnh lẽo liền nhìn vào Cần bá. Mắt y có vẻ cười nhưng vẻ mặt lại không có gì là vui vẻ.

Đột nhiên Kim Vô Thường ngồi xuống, nhưng y lại ngồi trên mặt bàn chứ không ngồi xuống ghế, nhìn thần thái của y quả là ngông nghênh vô lễ.

Cần bá thở nhẹ một tiếng than :

— Cuối cùng các người cũng đã đến !

Kim Vô Thường lạnh lùng :

— Chẳng lẽ lão không muốn chúng ta đến

Cần bá cười gượng gạo :

— Hạ giáo chủ có khỏe không ?

Kim Vô Thường đáp :

— Lão nhân gia rất khỏe, bất cứ cái gì cũng lước.

Cần bá nói :

— Chẳng lẽ giáo chủ lại muốn ăn tươi nuốt luôn cái Hồ Điệp Thành nữa ?

Kim Vô Thường cười nhạt :

— Có lẽ lão nhân gia không muốn nuốt Hồ Thành, nhưng nuốt cái tiểu khách điểm cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Cần bá cười gượng :

— Cái khách điểm cũ rích của ta, e rằng e cung kính dâng lên, Hạ giáo chủ cũng chẳng thèm.

Kim Vô Thường lạnh lùng :

— Đúng là cái khách điểm này cũ rích chẳng đáng mấy đồng tiền nhưng có tên tiểu tử con trai của Bành Đại Độc kia thì rất đáng giá đó !

Nói xong câu ấy, ánh mắt của y chuyển nhìn chăm chăm vào một người.

Ánh mắt của y giống hệt mắt con chó sói nhìn con thỏ rừng. Con thỏ rừng ấy là Tiêu Ưng.

Tiêu Ưng thân nhiên đứng cạnh bên Cần bá, hình như y không biết Kim Vô Thường đang chăm chăm nhìn mình và hình như y cũng chưa hề nghe qua cái tên Bành Đại Độc là ai bao giờ.

Sắc mặt của Kim Vô Thường bỗng nổi lên

tàn khốc, chẳng những mặt y chỉ giống một con chó sói mà thôi, lại còn giống sự tàn khốc của loài sài lang và sự âm độc của loài chim ưng chuyên ăn xác chết.

Cần bá hốt nhiên cười rất lạnh lùng nói :

— Lão Kim, người đã chuẩn bị đầy đủ để chúng ta một ^{đợt} già một trẻ vào chỗ chết rồi chứ ?

Kim Vô Thường hơi trầm ngâm một chút đáp :

— Đây là mệnh lệnh của Hạ giáo chủ.

Cần bá đáp :

— Nhưng nơi đây không phải là biên đông.

Kim Vô Thường đáp :

— Dù người có trốn đến thiên nhai hải c, Hạ giáo chủ cũng giết chết được người !

Cần bá biến sắc.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Giáng Hồn, Vu Bách Hi, Phí Liên Hoàn đã vây lấy lão vào giữa.

Tiểu Ung vẫn cười nhạt :

— Ba lão già này chẳng đáng cho ta chú ý, xem ra chỉ làm trò đùa cho ta !

Cần bá quát một tiếng lạnh lẽo :

— Tiểu Ung không được vô lễ, tuy ba lão thất phu ấy không đáng làm người nhưng vẫn là trưởng bối của ngươi.

Tiêu Giáng Hồn cười gượng gạo :

— Cha của thằng nhỏ này tâm rất độc còn thằng con thì khẩu độc, nhưng vô luận độc địa đến đâu hôm nay cũng đến lúc phải tính sổ với các ngươi.

Kim Vô Thường mỉm cười. Nhưng y chỉ

nhếch mép chứ không phát ra tiếng.

Khi mép y vừa nhếch lên, chiếc đầu lâu lơ lửng bóng trong tay y cũng vừa bay tới đập thẳng vào mặt Cần bá.

Chiếc đầu lâu ấy tuy không quá lớn nhưng bay rất trầm trọng.

Chiếc đầu lâu bằng thép ấy chính là vũ khí người của Kim Vô Thường.

Rất ít người thoát được thế đánh của đầu thép.

Nếu có ai tránh được đầu lâu thép cũng không có ai tránh tiếp được kiếm của Kim Vô Thường.

Thanh kiếm này, y sử dụng bằng tay trái.

Bình thường, y chỉ cần dùng đầu lâu thép đủ đoạt tính mạng đối phương rồi.

Nhưng đối phương của y hôm nay có khác.

Vì đối phương tuy chỉ là một lão già lười biếng, kỳ thực trước đây Cần bá đã từng là phó bang chủ Tiềm kinh bang tên là Sa Nhất Sát.

"Hải ma giáo" là do Tiềm kinh bang, Hải thành giáo, Phi đạo hội, Thủy ma đường và Tam tiên giáo kết hợp lại mà thành một. Kết hợp năm bang hội lại thành một không phải là việc dễ dàng. Nhưng cuối cùng Hạ Dự làm được.

Nhưng "Hải ma giáo" vẫn có một khuyết điểm duy nhất ở tại một chi hội của Tiềm Kinh bang.

Trong "Hải ma giáo" trừ giáo chủ ra còn thiết lập ngũ đường là Tiềm kinh đường, Hải thành đường, Phi đạo đường, Thủy Ma đường và Tam tiên đường.

Hải thành đường chủ chính là người xưa

là phó chủ Hải thành giáo, người này họ Bốc là Thê Khang, người giang hồ gọi là "Cử thủ bất hồi".

"Cử thủ bất hồi" vừa là ngoại hiệu của hắn vừa là tên một chương pháp tối độc do hắn luyện ra.

Phi đạo đường chủ là người của Phi đạo hội nay xưa có ngoại hiệu là "Vạn lý phi ma".

Thủy Ma đường chủ cũ của Thủy Ma đường ngoại hiệu "Lam yêu nhất tiên".

Còn Tam tiên đường có tới ba vị đường chủ, chính là Tiêu Giáng Hồn, Vu Bách Hi và Phí m Hoàn.

Chỉ riêng Tiềm kinh đường là không có đường chủ.

Đó là vì bang chủ của Tiềm kinh bang đã bị Sa Nhất Sát giết chết.

Sa Nhất Sát tuyệt không đồng ý đem Tiềm kinh bang sát nhập Hải Ma giáo, vì lão không khuất phục Hạ Dự.

Vị lý do đó hai vị chánh phó bang chủ của Tiềm kinh bang tranh chấp, kết quả là Tiềm kinh bang chủ bị chết dưới tay bang phó Sa Nhất Sát.

Thế là Tiềm kinh bang bị đẩy vào thế nguy nan.

Dương nhiên, cao thủ trong Hải Ma giáo nhiều không kể xiết, chức vụ Tiềm kinh đường chủ tối thiểu cũng có bảy tám nhân vật võ công cao cường đệ nhất xứng đáng được đảm trách. Nhưng mệnh lệnh của Hạ giáo chủ là : "Chưa giết được Sa lão tà quyết không nghỉ ngơi". Do đó khi nào Sa Nhất Sát chưa chết, Tiềm kinh đường chưa được lập đường chủ.

“SA LÃO TÀ” LÀ BIỆT HIỆU CỦA SA NHẤT SÁT.

Chẳng những lão đã giết chết bang chủ Tiềm kinh bang, lão còn cứu một phần đồ của Hai Ma giáo trốn thoát từ một ngục thất ngoài thành đảo trong phạm vi thao túng của Hạ Dự.

Hạ Dự rất muốn giết chết Sa Nhất Sát trừ hậu hoạn nhưng có hai lý do chưa giết được.

Thứ nhất : tên họ Sa này tuy vô công không bằng Hạ Dự nhưng về pháp môn hạ độc và giải độc lại là một tay bản lãnh siêu tuyệt.

Thứ hai : Trước đây ở kinh thành Sa Nhất Sát nổi tiếng là một nhà giàu có hạng nhất, Hạ

Dự tin chắc lão còn chôn giấu được một kho vàng mà giá trị thấp nhất cũng cỡ khoảng hai mươi lăm vạn lượng vàng.

Hải giáo chủ hy vọng bắt sống Sa Nhất Sát để dùng nhục hình không chế lão và một tên bằng hữu Bành Đại Độc.

Phản đồ và anh hùng là hai danh từ đối lập.

Hải giáo chủ coi Bành Đại Độc là một tên phản đồ, nhưng trong mắt của Sa Nhất Sát, Bành Đại Độc lại là một vị đại anh hùng, đại hào kiệt.

Hải giáo chủ đã bắt Bành Đại Độc tra tấn cực hình nhưng không cho chết.

Không ai ngờ được, Sa Nhất Sát mạo hiểm cứu thoát Bành Đại Độc từ trong ngục thất.

Tên của Bành Đại Độc vốn không phải là

Đại Độc.

Chỉ vì do y có bản lãnh sử dụng độc được cực kỳ lợi hại nên bằng hữu giang hồ mới gọi y là Bành Đại Độc.

Chính tên của y là Bành Đại Ưng.

Y có một đứa con trai, hiện nay làm tâu bảo trong khách điếm, đó là Tiểu Ưng.

Gần một năm nay, ngoài việc giết gà giết heo làm món ăn phục vụ khách hàng ra, Sa Nhất Sát chưa hề giết người. Lão đã gần biến thành một tên nhà buôn nhỏ nhò chứ không còn là một sát thủ giết người như trở bàn tay trong giới giang hồ khi xưa nữa.

Nhưng không vì vậy lão bỏ không luyện võ công nữa.

Chung quanh vùng này không ai nhìn thấy lão luyện tập võ công.

không ai biết được rằng một lão chủ nhân của tiểu khách điểm gọi tên là "Cần bá" vốn là một người cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.

Kim Vô Thường danh chấn thiên hạ với cái biệt hiệu "Kim bất đả", "Kim sát tinh", chưa ai thoát chết được dưới đầu lâu sắt và kiếm của y.

Y không hề đánh người.

Y chỉ thích giết người, và tốc độ giết người của y nhanh như nháng mắt.

Hạ giáo chủ đã sai y đến đối phó với Sa Nhất Sát, hiển nhiên đã lập quyết tâm đẩy lão họ Sa vào chỗ chết.

Công thế đầu lâu sắt của Kim Vô Thường rất hung mãnh, đúng là đòn trí mạng, hướng gì y còn thanh trường kiếm ở tay trái nữa.

Thế tấn công của kiếm nhanh như điện.

Nếu đối phương là người khác chỉ cần đầu

lâu sắt của Kim Vô Thường đập trúng là đủ chết, cần gì phải dùng tới kiếm nữa ?

Nhưng Sa Nhất Sát là ngoại lệ.

Vừa thấy kiếm ánh xẹt tới, lão nghiêng người lùi lại, một bước nữa đã lùi xa năm xích.

Năm xích không phải là khoảng cách lớn nhưng cũng đủ tránh khỏi mũi kiếm của Kim Vô Thường.

"Vụt" một tiếng, đầu lâu sắt đã nhắm giữa ngực Sa Nhất Sát đánh tới.

Cái đầu lâu rất trầm trọng trong tay của Kim Vô Thường như cánh hoa gấm hoàn toàn không có một chút gắng sức.

Hốt nhiên Sa Nhất Sát cười một tiếng lạnh lùng, hữu thủ vươn ra năm ngón tay như năm móc chộp vào đầu lâu sắt.

Đầu lâu bằng sắt rất cứng, không lẽ ngón

tay của Sa Nhất Sát cũng hơn sắt ?

Kim Vô Thường tuyệt không tin chuyện ấy.

Nếu y tin nắm ngón tay của đối phương có thể đâm thủng năm lỗ trên đầu lâu sắt chắc y phải thu thế lại rồi.

Đầu lâu sắt đã đến gần trào công của Sa Nhất Sát.

Kim Vô Thường chắc chắn nắm ngón tay của Sa Nhất Sát sắp bị đập gãy.

Về trào công thì dù có "ung trào công" của Hoài Nam đại lực ma vương cũng không dám đánh thẳng vào đầu lâu sắt.

Trong nháy mắt ấy Kim Vô Thường không thể do dự, cũng không có cách nào cải biệt chiêu thức của mình được nữa.

Y tin chắc tình thế đối với y là cực kỳ có lợi.

Rất tiếc y tiên liệu sai một việc.

Vì công pháp của Sa Nhất Sát chỉ dùng trào đến nửa chừng, lão biến liên thành cầm nã thủ.

Keng !

Một tiếng vang lên do đầu lâu nặng sắt phát ra, hiển nhiên đã bị Sa Nhất Sát đánh trúng.

Ánh mắt Kim Vô Thường chuyển động, khó lâu kiếm của y lập tức đâm tới cổ tay phải của Sa Nhất Sát.

Hai người đang đứng hơi xa nhau bỗng sáp lại gần, cục diện rất nguy hiểm. Kim Vô Thường tưởng ra khi kiếm mình đâm tới tất nhiên Sa Nhất Sát phải buông tay thu về.

Y lại sai một lần nữa.

Tuyệt nhiên Sa Nhất Sát không buông tay.

"Xoẹt" một tiếng, mũi kiếm đâm lướt qua cổ tay Sa Nhất Sát, máu nhỏ ra ròng ròng. Nhưng sắc mặt Sa Nhất Sát không hề biến đổi, trái lại còn nhìn Kim Vô Thường cười nhạt còn Kim Vô Thường đột nhiên tái mặt vội vàng lùi lại loạng choạng.

Trước ngực tên được gọi là "Sát thủ" giết người trong nháy mắt ghim một ngọn đoản đao.

Đoản đao ấy là phi đao.

Không người nào nhìn rõ mũi phi đao ấy đã bằng cách nào ghim cứng vào ngực Kim Vô Thường vì mọi người đang tập trung nhìn vào người Sa Nhất Sát. Người phóng phi đao ấy, hiển nhiên chỉ có thể là do Tiêu Ung.

Khi Kim Vô Thường ngã xuống đất, chỉ còn lại tiếng mưa gió bão bùng ngoài kia trộn lẫn tiếng ngựa hí rên xiết.

Sắc mặt của ba lão già lùn thấp đều biến đổi.

Ba lão không ngờ được Kim Vô Thường lại chết dưới phi đao của Tiêu Ung, dù cổ tay của Sa Nhất Sát có mất chút ít máu nhưng cái giá phải trả là rất xứng đáng.

Phi đao của Tiêu Ung không để cho Sa Nhất Sát phải thất vọng.

Đột nhiên Tiêu Giáng Hồn cười hăng hắc :

— Thủ đoạn của Sa lão tà quá thật là lợi !

Sa Nhất Sát lạnh lùng :

— Năm nay lão phu sáu mươi sáu tuổi, nếu không có thủ đoạn chắc đã biến thành xác chết từ lâu rồi !

Tiêu Giáng Hồn mỉm cười :

— Cho dù lão người có thù đoạn tới đâu hôm nay cũng khó thoát được.

Sa Nhất Sát thân nhiên :

— Lão phu đã sớm biết trước là sẽ có ngày hôm nay !

Tiêu Giáng Hồn nói :

— Người ta quý ở sự tự biết mình. Sa huynh hôm nay không nên hăm hồ !

Sa Nhất Sát lạnh lẽo cười :

— Tam vị lão huynh nếu muốn thay Kim Vô Thường báo thù hãy mau động thủ đi !

Tiêu Giáng Hồn :

— Sa huynh thật là khéo nói, chính hợp với ý Tiểu mỗ, nhưng hiện nay lão phu lại không muốn động thủ !

Sa Nhất Sát ngạc nhiên :

— Người sợ ư ?

Tiêu Giáng Hồn nhún vai :

Hạ giáo chủ đang ở trên “Hải Ma Huyền”, lão phu việc gì phải sợ ?

Sa Nhất Sát :

— Ý của người muốn nói phải chăng là cho lão phu và Tiểu Ung đây biết chúng ta đã sa vào bẫy của Hải Ma giáo rồi không chạy đi đâu được nữa ?

— Thực sự là như thế !

Sa Nhất Sát :

— Nếu thực sự lão thất phu Hạ Dự có đến đây thật, lão phu cũng không sợ.

— Sa huynh dựa vào đâu mà không sợ ?

Sa Nhất Sát đột nhiên lộ sát khí trên mặt, lão lạnh lẽo nói :

— Đừng quên nơi này là nơi nào đấy nhé.

— Quả nhiên là người có câu kết với bọn ở trong Hồ Điệp thành.

— Hồ Điệp thành chủ tuy chưa phải đáng gọi là chính nhân quan tư nhưng so với lão thất phu Hạ Dự còn hơn cả trăm lần.

Vu Bích Hi nóng nảy quát :

— Nổi nhâm ! Người dám xúc phạm tới giáo chủ ư ?

Sa Nhất Sát cười dài :

— Nơi đây chỉ cách Hồ Điệp thành có một dặm, Hải Ma giáo lũ lượt kéo tốp đây Triệu thành chủ đã biết rồi, người chưa phản kích ngay vì muốn tận dụng thời cơ tiêu diệt hết bọn bay đó !

Tiêu Giáng Hồn thân nhiên :

— Chi sợ chờ đến khi Triệu Thiên Tước quát thủ, người đã chết cũng dưới trướng của bản giáo hình đường đường chủ rồi đó !

Sa Nhất Sát biến sắc :

— Tang Thất Tinh cũng có mặt trên "Hải Ma thuyền" ư ?

Mười mấy tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng, phía ngoài cửa khách điểm bồng vọng vào chuỗi cười lạnh như băng rồi sau đó lại có người cất tiếng :

— Hình đường đường chủ đã đến !

Hình đường đường chủ !

Chỉ bốn tiếng ấy đã đủ có sát khí bức người

Cứ theo giang hồ truyền thuyết thì bất cứ giữ chức Hình đường đường chủ của bất cứ

cách lãnh khốc và vô tình nhất.

Hình đường đường chủ của Hải Ma giáo cũng không ngoài lệ ấy.

Khi chưa gia nhập Hải Ma giáo, y đã trú ẩn tại Ma đầu trên chốn giang hồ.

Từ khi y trở thành Hình đường đường chủ của Hải Ma giáo, giang hồ có hơi bình thường được một chút.

Nhắc đến tên Tang Thất Tinh người giang hồ không ai là không thất đảm.

Người của Hải Ma giáo khi nghe đến tên này lại càng kinh hồn lạc phách.

Vô luận là ai, nếu đã vi phạm quy định của giáo phái ắt phải lọt vào tay Tang Thất Tinh và như vậy thì chết còn hơn sống.

Tang Thất Tinh rất thích sử dụng một cây thủ gián có thể phân gân tách cốt người khác gọi

là "phân cân tháo cốt đại pháp".

Không có ai chịu nổi nhục hình tàn khốc này.

Sa Nhất Sát tuy không coi cái chết ra gì nhưng nghe đến năm tiếng "Hình đường đường chủ đến" cũng phải có cảm tưởng kinh hồn động phách.

Tang Thất Tinh không phải là một người cao lớn gì. Nhưng đứng trước ba lão già thấp lùn Tam tiên đường, y cũng cao hơn ít nhất là một xích.

Y chỉ trên dưới bốn mươi chút ft, sắc mặt hẹp dài mà trắng bạch, mũi y dài gần chấm tới miệng trông rất buồn cười.

Nhưng không ai dám đùa cợt với y.

Vì trên mũi dài quá khổ ấy còn có đôi mắt trắng nhiều đen ít hình như không hề chuyển

động mà ánh sáng dôi mắt bắn ra đủ khiến đôi phương phát lạnh người rồi.

Y vừa bước vào tiểu khách điểm đã như mang khí lạnh lẽo từ bên ngoài vào.

Y không chi vào có một mình.

Sau lưng y còn có hai thiếu niên võ sĩ mặc áo màu tía.

Tuổi của hai thiếu niên võ sĩ này có lẽ hơn Tiểu Ung đến hai tuổi nhưng thân hình lại rất thấp bé.

Tiểu Ung cười nhạt nói với Sa Nhất Sát :

— Không hiểu sao hôm nay lại gặp nhiều người lùn đến thế ?

Sa Nhất Sát cười không nói, cố nén tiếng thở dài :

— Các tên này tuy lùn thấp thật nhưng võ

công rất cao, không dễ gì đối phó đâu !

Tiểu Ung đáp :

— Họ hung ác hơn Hình đường đường chủ hay sao mà không dễ đối phó ?

Sa Nhất Sát :

— Người đừng quá khinh thường, ta sợ rằng chúng ta một già một trẻ khó sống qua hôm nay được !

Đột nhiên Tang Thất Tinh ho một tràng dài, mặt mũi thực khó coi.

Tiểu Ung mỉm cười :

— Chẳng lẽ y bị binh ư ? Xem sắc mặt y chẳng khác nào người chết !

Mục quang Tang Thất Tinh chiếu thẳng vào mặt Tiểu Ung rồi chậm chạp

Y nói :

— Mồm miệng người thật ác độc !

Tiểu Ung “hừ” một tiếng.

— Như vậy rồi sao ?

Tang Thất Tinh vẫn chậm chậm nói :

— Người nào ác miệng thì lưỡi của hắn ăn ngon lắm !

— Cái gì ?

Mắt của Tiểu Ung tròn trũng lên :

— Người thích ăn lưỡi của ta lắm hả ?

Tang Thất Tinh cười nhạt :

— Dùng Hà thủ ô và Băng thiên tuyết liên nấu với lưỡi người ta là món thực phẩm ngon nhất trên đời, nếu mai kia có cơ hội người không nên bỏ qua nhé.

Tiểu Ung nghe muốn lạnh tóc gáy.

Hốt nhiên Tang Thất Tinh dừng cười, hạ giọng xuống :

— Rất tiếc là người sẽ không bao giờ có cơ hội, người sắp chết dưới ngọc ma trượng của bản đường chủ rồi, bản đường chủ xưa nay nói là làm, ta nhất định cắt lưỡi người nấu với hà thủ ô nhắm rượu !

Sa Nhất Sát “hừ” một tiếng :

— Hình đường đường chủ chỉ khéo dọa nạt kẻ con !

Tang Thất Tinh không nói gì nữa.

Y vỗ tay nhẹ nhẹ mấy cái.

Tiếng vỗ vừa cất lên ngoài cửa tức thì xuất hiện hai đại hán áo hồng khiêng một cây mộc trượng bước vào.

Cây mộc trượng này so với thiết trượng

chắc còn nặng hơn nhiều.

Tang Thất Tinh đón lấy thanh mộc trượng.

Sa Nhất Sát hỏi :

— Đó có phải là Ngọc Ma trượng không ?

Tang Thất Tinh gật đầu tức thì cất trượng đánh tới Sa Nhất Sát liền.

Chính khi Tang Thất Tinh động thủ đối phó với Sa Nhất Sát thì ba vị lão đường chủ tam tiên đường tấn công Tiểu Ứng.

Tiểu Ứng cười to :

— Hừ ! Lấy lớn hiếp nhỏ, lấy đông đánh ít, không biết hổ thẹn !

Y chửi thì chửi chứ tình hình không bớt nguy hiểm chút nào.

Ba lão Tiêu Giáng Hồn, Vu Bách Hi, Phi

Liên Hoàn xem ra rất thấp lùn nhỏ bé nhưng võ công của họ cao cường đến độ khó tưởng tượng.

Thân pháp của Tiểu Ứng rất linh hoạt nhanh nhẹn, nhưng cách “du đấu” cùng lắm chỉ cầm cự được một thời gian ngắn, nếu trận đấu kéo dài, nhất định y khó chống lại một lúc ba lão già.

Vu Bách Hi sử dụng một thanh loan đao vay chặt lấy Tiểu Ứng, nhất là hai nơi yếu huyệt trên yết hầu và ngực của y như chẳng làm sao thoát được mũi đao của lão họ Vu.

Thanh loan đao này vốn là một độc đao, trong tay Vu Bách Hi lại càng thêm linh hoạt ghê gớm.

Tiểu Ứng còn quá trẻ nên không biết rõ sự nguy hại của độc đao nhưng Sa Nhất Sát thì hiểu rõ trong bụng hết sức kinh dị, rất tiếc lão đang

bị Tang Thất Tinh vây khốn bởi trượng pháp không có cách nào trợ lực cho Tiểu Ưng được.

Ngoại hiệu của Vu Bách Hi là “thân tâm nhất đao”.

Lão có ngoại hiệu ấy không phải là không có lý do vì xưa nay lão chỉ cần sử dụng một thanh độc đao này giết chết không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt, mũi đao của lão luôn luôn đâm trúng tim đối phương và mỗi lần như thế lưỡi đao đều tuôn ra một giòng máu màu xanh lè.

Ấy là vì lưỡi đao có tâm chất độc vô cùng.

Tuy Tiểu Ưng luyện tập võ công từ lúc tám tuổi đến giờ tiến bộ rất khác thường nhưng y vẫn không thể nào xứng đáng gọi là địch thủ của ba lão ma đầu của Tam tiên đường.

Hướng gì một trong ba lão ấy lại là Vu Bách

Hi với lưỡi độc đao từng kinh động thiên hạ ?

Tiểu Ưng vừa thấy ánh đao lóe lên, vừa hiểu ra tình hình của mình là cực kỳ nguy hiểm thì mũi đao đã đâm tới trước ngực.

Mũi đao này, Vu Bách Hi đã thi triển ít nhất là bảy tám chục thế đao rồi.

Đây là thế đao tối hậu của lão họ Vu cực kỳ hiểm độc.

Tuy thân pháp của Tiểu Ưng rất nhanh nhẹn nhưng thế đao này Vu Bách Hi đã tận dụng thời cơ mới xuất thủ, lão chắc chắn với thế đao này sẽ xuyên suốt qua tim Tiểu Ưng.

“Thân tâm nhất đao” quả là lợi hại.

Sa Nhất Sát liếc thấy tình hình nguy cấp của Tiểu Ưng, lão bất kể tới nguy hiểm bản thân đang bị Tang Thất Tinh vây khốn bằng Ngọc

ma trượng, thân pháp lão xoay ngược lại định cứu Tiểu Ưng.

Nhưng trượng pháp Tang Thất Tinh không tha lão, chỉ nghe tiếng gió vút qua đầu trượng đánh theo nhắm vào bắp vế phải của Sa Nhất Sát mang theo kinh lực nặng nghìn cân.

Sa Nhất Sát vẫn mặc kệ.

Nếu trúng trượng này chẳng những biến thành phế nhân mà cũng không cứu được Tiểu Ưng nữa. Đáng thương cho Sa Nhất Sát lực bất tòng tâm.

Mấy tiếng thê thảm vang lên, Sa Nhất Sát đã bị Ngọc Ma trượng đánh trúng gây dập bắp đùi.

Sa Nhất Sát chưa chạm được vào áo Vu Bách Hi nói gì tới cứu Tiểu Ưng ?

Cứ theo tình hình này chắc chắn Tiểu Ưng không thoát khỏi tánh mạng.

Tiếp theo liền là một tiếng rú thê thảm.

Đã có người trúng đao rồi và trúng đao ngay m.

Nhưng máu tuôn ra không phải là màu xanh lè mà vẫn là màu đỏ.

Đó là vì người trúng đao không phải là Tiểu Ưng, mà là Vu Bách Hi.

Hồi thứ tám

TUYẾT ĐAO LĂNG ĐAO

Loan đao của Vu Bách Hi có tám độc.

Vô luận ai bị đao lão đâm trúng máu chảy
ngấm qua đao ấy đều biến thành màu xanh lè.

Khi lão đánh ra thế đao tuyết hiểm chắc
chấn đã lấy mạng Tiểu Ung, đột nhiên trước mắt
lão Tiểu Ung biến mất.

Vu Bách Hi chấn động kinh ngạc.

Chuyện này rõ ràng không thể xảy ra.

Nhưng rõ ràng trước mắt lão tuyết không
thấy Tiểu Ung đâu nữa.

Lão không tin nổi vì nếu thân pháp của

Tiểu Ung ảo diệu kỳ dị đến như thế sao y không
biến mất ngay từ đầu ?

Lão còn đang kinh ngạc lại thêm một sự
độc mới phát sinh khiến lão càng kinh dị.

Trước mắt lão bỗng lóe lên một cánh tay
lăng đao.

Cánh tay này tuyệt đối không phải là tay
của Tiểu Ung nhưng ánh chớp của đao đã vùn
vụt tới tỏa ra khí lạnh như tuyết.

Vì lưỡi đao đâm tới cực kỳ đột ngột, không
lão có cơ hội nhìn rõ xem đó là loại đao gì.

Lão hoảng kinh vội lui lại mấy bước.

Nhưng lưỡi đao kia đuổi theo lão mau hơn.

"Phập" một tiếng khiến mọi người rung
rinh.

Đồng thời Vu Bách Hi rút lên thế thâm.

Đến lúc này, lão mới nhìn rõ cánh tay đâm dao vào tim lão là ai.

Đồng thời lão mới nhìn rõ đó là loại đao gì.

Lão tin rằng mình không nhận làm người, cũng không nhận làm loại đao.

Lão trợn trừng hai con mắt, ú ớ buột ra mấy tiếng :

— Tuyết đao lăng tử... Long Thành Bích ?

Vừa nói dứt mấy tiếng ấy, lưỡi đao cũng vừa rút ra khỏi tim lão, lão ngã xuống chết tức thì.

Tuyết đao lăng tử Long Thành Bích !

Gần một năm nay, bất kỳ ai nghe đến bảy tiếng này đều kinh hồn lạc phách.

Tiêu Giáng Hồn và Phí Liên Hoàn có nằm mộng cũng không thể tưởng tượng ra một trong

đại hán uống say mềm trong tiểu khách điểm này chính là Tuyết đao lăng tử.

Cái chết chớp nhoáng của Vu Bách Hi dưới tuyết đao khiến cả hai kinh hoàng.

Kẻ trong cuộc mưu tở nhưng kẻ ngoài cuộc lại mình bạch.

Vu Bách Hi không nhìn rõ tại sao Tiêu Ứng tiến đi đâu mất nhưng Tiêu Giáng Hồn và Phí Liên Hoàn nhìn rõ.

Tiêu Ứng được tên đại hán áo xám cứu thoát.

Khinh công của đại hán áo xám so với ánh sáng của ngôi sao rụng xẹt qua bầu trời còn mau hơn gấp bội.

Tiêu Giáng Hồn và Phí Liên Hoàn tận mắt nhìn thấy thân pháp khinh công của đại hán áo xám không tưởng tượng ra nổi cứ ngỡ người

cứng họng đứng nhìn.

Giết chết Vu Bách Hi đúng là Long Thành Bích.

Nhưng còn người thi triển khinh công là ai ?

Tiểu Ung bị ỵ kẹp vào nách như một con gà bị con chim ưng kẹp không thể nào động đậy gì được.

Tiểu Ung hiểu rõ nếu không được đại hán này cướp đi chắc chắn bây giờ y đã biến thành quỷ không hồn rồi.

Nhưng y chưa biết đại hán này là ai ?

Sa Nhất Sát đã bị tàn phế một bên đùi phải.

Vì muốn cứu Tiểu Ung, lão đành hy sinh đùi phải. Nhưng lão không có gì hối hận vì hiện tại Tiểu Ung đã bình an vô sự nhưng lão vẫn bị

Tang Thất Tinh truy kích, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Trượng pháp của Tang Thất Tinh vẫn uy mãnh trăm hùng còn Sa Nhất Sát đã thụ thương làm sao chống cự nữa được ?

Nhưng lão họ Sa vẫn còn chiêu pháp cuối cùng để bảo mạng.

Trong lúc trượng pháp của Tang Thất Tinh uy lực như điên cuồng, đột nhiên lão bắn ra bảy mũi phi đao.

Bảy mũi phi đao này rẽ ra bảy hướng nhắm bảy yếu huyệt trên người Tang Thất Tinh bay tới.

Xem ra bản lãnh phi đao của lão không kém gì bản lãnh phi đao của Tiểu Ung.

Trượng pháp của Tang Thất Tinh biến chiêu cấp kỳ quạt rơi hết bảy phi đao của Sa

Nhất Sát.

Nhưng thời gian cũng đủ cho Sa Nhất Sát chui qua một cánh cửa hậu thoát ra khỏi tiêu khách điếm.

Tiếc thay một dùi của lão đã bị tàn phế, lão bắn bảy phi đao ra chỉ làm chậm thế công của Tang Thất Tinh được chút ít.

Chỉ chớp mắt Tang Thất Tinh lại vũ lộng tiếp trượng pháp tấn công theo liền.

Sa Nhất Sát đành miễn cưỡng tiếp chiêu.

Tang Thất Tinh đánh liên tiếp mười chiêu Ngọc Ma trượng, Sa Nhất Sát đã tiếp được đến chiêu thứ chín. Chiêu thứ mười Ngọc Ma trượng quét mau như chớp giật vào lưng Sa Nhất Sát.

Lần này Sa Nhất Sát không né tránh nữa, lão đã cầm chắc cái chết nên thần nhiên đánh một chưởng vào Tang Thất Tinh.

Tang Thất Tinh là kẻ lão luyện giang hồ, đương nhiên y biết dụng tâm của Sa Nhất Sát là chịu hai bên cùng chết, tình hình này quả là y chưa kịp nghĩ tới.

Thế tấn công của Ngọc Ma trượng rất gấp.

Bị đại hán áo xám kẹp trong tay, Tiểu Ứng rá lên một tiếng muốn thoát ra cứu Sa Nhất Sát, nhưng cánh tay của đại hán kẹp cứng y không sao động dẫy được. Mồ hôi của Tiểu Ứng tuôn ra đầy áo.

Trong một sát na nhấp nháy, bóng đao lấp loáng, một ánh tuyết đao đột nhiên xẹt tới đây Ngọc Ma trượng bật ra năm xích.

Tuy Tang Thất Tinh không bị chấn động thân pháp nhưng mặt y đổi sắc rất khó coi

— Tuyết đao lăng tử Long Thành Bích ?

— Đúng vậy.

Người cầm đao thần nhiên đáp tiếp :

— Tại hạ là Long Thành Bích.

Chàng đúng là gã đại hán say rượu.

Trong thiên hạ chàng được coi là đao pháp độc nhất vô nhị !

Tiểu Ưng vẫn bị đại hán áo xám kẹp cứng chẳng có chút gì thú vị, nhưng y không biết làm cách nào thoát được. Y đành hỏi một câu :

— Người là ai vậy ?

Đại hán cười nhạt :

— Tiểu tử đoán thử xem.

Tiểu Ưng đáp liền :

— Phải chăng là “Thâu nào đại hiệp” Vệ Không Không ?

— Sao tiểu tử biết ta là Vệ Không Không ?

Tiểu Ưng cười hì hì :

— Vì Vệ Không Không nổi tiếng là tay rượu như hủ chìm mà !

Đại hán im lặng trong lúc Tiểu Ưng vẫn hì hì :

— Quả nhiên ta đoán không lầm đại huynh Vệ Không Không.

Đại hán bỗng lắc đầu. Tiểu Ưng kinh ngạc :

— Đại huynh không phải là Vệ Không Không ?

— Chắc chắn không phải.

Tiểu Ưng cù vào nách đại hán, cười khúc khích.

— Nếu đại hán không phải là Vệ Không Không thì chắc là “Sát thủ chi vương” Tư Mã Nguyệt.

Đại hán cũng cười :

— Vì sao người cho rằng ta là Tư Mã Huyết ?

Không do dự, Tiểu Ứng đáp liền :

— Vì Tư Mã Huyết cũng là một tửu đồ !

Đại hán ngăn người.

Tiểu Ứng chỉ Long Thành Bích :

— Nếu đại huynh kia là Tuyết dao lãg tử thì đại huynh phải là bằng hữu, cả hai uống rượu chung nếu đại huynh không phải là Vệ Không Không nhất định là “Sát thủ chi vương” Tư Mã Huyết rồi !

Đại hán nhin cười không được khúc khích nói :

— Cứ như người nói thì bằng hữu của Long Thành Bích đều phải là tửu đồ cả sao ?

Tiểu Ứng thần nhiên :

— Có lẽ đúng thế thật.

Đại hán nói tiếp :

— Long Thành Bích có một bằng hữu thân thiết nữa cũng là một tửu đồ họ Đường tên Trúc Quyền, tại sao tiểu tử không đoán ta là Đường Trúc Quyền ?

Tiểu Ứng mỉm cười :

— Chừng nào đại huynh không gầy ốm như này ta mới đoán là Đường Trúc Quyền được !

Đại hán thở dài :

— Nếu như cứ nhất định như vậy cũng không sao, nhưng tiểu tử đừng bao giờ quên lời dặn : đừng tưởng người uống rượu say mà không có lúc tỉnh đầu. Tiểu Ứng đáp :

— Điểm này ta biết rồi.

— Người biết rồi ?

— Đương nhiên, vì nếu đại huynh không tỉnh thì hiện tại ta đã biến thành một xác chết rồi !

Đại hán lắc đầu :

— Người nói sai rồi !

Tiểu Ung giật mình :

— Sai ở chỗ nào ?

— Ở chỗ nếu không có ta người cũng không biến thành xác chết được.

— Dù sao, đại huynh cũng là ân nhân của ta.

— Đương nhiên.

Tiểu Ung lại hỏi :

— Đại huynh có thích ta báo đáp ân ấy không ?

Đại hán đáp :

— Cách báo đáp tốt nhất là người hãy im miệng đừng hỏi han lời thối nữa.

Tiểu Ung mỉm cười :

— Được, nhưng trước khi im miệng ta muốn hỏi một câu nữa.

Đại hán thở dài gắng giọng đáp :

— Muốn hỏi gì cứ hỏi nhưng chỉ được một câu nữa thôi đó !

Tiểu Ung nhìn kỹ đại hán một chút rồi mới hỏi :

— Đại huynh có thực là “Sát thủ chi vương” Tư Mã Huyết ?

Đại hán chậm chạp đáp :

— Cứ coi như vậy.

Tiểu Ung gật đầu, không nói gì thêm nữa.

như đã hứa.

Khách điểm tuy nhỏ nhưng cực kỳ náo nhiệt.

Long Thành Bích là một người rất kỳ quái.

Có những lúc chàng chỉ thích uống rượu tiêu khiển một mình, nhưng lại có lúc chàng tìm đến những cuộc rượu rất đông đảo náo nhiệt.

Khách điểm này vốn tính mệnh. Nhưng bây giờ ồn ào chẳng khác gì cái chợ.

Tang Thất Tinh là đường chủ Hình đường của Hải Ma giáo, võ công cao siêu khó lường, y vốn dư sức đánh một trượng chết Sa Nhất Sát nhưng lại bị dao của Long Thành Bích đẩy bật ra.

Tang Thất Tinh ho một tràng dài. Y lạnh lẽo gườm gườm nhìn Long Thành Bích.

— Người có phải là tên dao khách trẻ tuổi

kiệt xuất nhất giang hồ có hiệu là Tuyết dao lăng tử ?

Long Thành Bích mỉm cười chậm chậm đáp :

— Tại hạ đúng là một lăng tử, nhưng không phải là dao khách trẻ tuổi kiệt xuất nhất giang hồ đâu !

Mắt Tang Thất Tinh lộ vẻ lạ lùng, một lát mới nói :

— Người ta quý ở chỗ tự biết mình, người không nên quá cuồng vọng !

Long Thành Bích nhìn ra Hải Ma thuyền ngoài cửa khách điểm, nói :

— Chiếc thuyền này đã tới đây thực là một kiệt kỳ quái !

Tang Thất Tinh lạnh lùng :

— Hồ Điệp thành chủ có ý mời cả hắc bạch cao thủ đến đây trợ sức, cứ nghe đồn sau đó sẽ trọng thưởng nên các cao thủ giang hồ vì lời hứa lúc ấy của Triệu thành chủ đã đến đây không phải là ít.

— Tại hạ cũng có nghe sơ qua chuyện ấy.

— Cứ bằng thân thủ của các hạ, chắc sẽ được Triệu Thành chủ trọng dụng.

Long Thành Bích cười nhạt :

— Tang đường chủ có ý cho rằng tại hạ sắp quy thuận Triệu Thiên Tước ?

— Chẳng lẽ không đúng ?

— Tại hạ có vẻ với Triệu thành chủ hay không, người cứ việc hỏi Tư Mã Huyết sẽ rõ.

Tang Thất Tinh nhìn sang đại hán áo xám :

— Tư Mã Huyết ?

— Ý cười hăng hắc tiếp luôn :

— Một người là “Sát thủ chi vương”, một người là “Tuyệt đao lăng tử” !

Tư Mã Huyết cười nhạt :

— Long Thành Bích có vẻ với Triệu Thiên Tước hay không ta chưa biết, nhưng tại hạ đã được Triệu thành chủ mời đến giết người thì là chuyện có thực.

Tang Thất Tinh hơi biến sắc :

— Người được mời tới giết ai ?

Hốt nhiên Tư Mã Huyết buông Tiểu Ưng ra và chậm chạp nói từng chữ :

— Ta được mời tới giết một người, đó là người !

Tiểu Ưng đỡ Sa Nhất Sát qua một bên.

Bao nhiêu chất rượu trong người Tư Mã Huyết hình như đã tan hết, y rút thanh Bích huyết kiếm ngang lưng ra.

Ánh kiếm vừa lóe lên áp đảo tất cả mọi người trong tiểu điểm.

Tang Thất Tinh cười lạnh lẽo :

— Người tự tin chắc giết nổi bản đường chủ ?

Hốt nhiên Tư Mã Huyết than một câu :

— Đương nhiên người phải gắng gượng hỏi câu ấy trong tình cảnh này, nhưng lại khiến ta dăm ra nghi ngờ không biết người có đúng là Hình đường đường chủ Hải Ma giáo thật hay không ?

Tang Thất Tinh mỉm cười, nhưng trong ánh mắt đã lộ sát khí. Ngọc Ma trượng của y chuẩn bị xuất thủ.

Đi nhiên Tang Thất Tinh không phải là người dễ đối phó.

Tư Mã Huyết cũng vậy.

Cuộc đấu này vô luận ai thắng ai bại cũng sẽ ác liệt không thể nào tưởng tượng nổi.

Trừ Long Thành Bích ra tất cả ánh mắt đều tập trung chú ý nhìn vào hai người.

Riêng Long Thành Bích lại dán mắt vào chiếc thuyền vĩ đại ngoài cửa khách điểm.

Trong lòng chiếc thuyền vĩ đại ấy còn cất bao nhiêu bí mật nữa ?

Hốt nhiên, Long Thành Bích nhìn thấy trên đỉnh thuyền có một đại hán áo xanh cầm một chiếc chùy thu hết sức đập vào trống.

Tiếng trống vừa thâm trầm vừa hùng tráng lay động mọi người.

Chàng chưa hiểu ba tiếng trống ấy có ý nghĩa gì.

Thì ra đây là hiệu lệnh rút lui của Hải Ma thuyền.

Nhưng còn Tang Thất Tinh ? Y có cùng mọi người trên Hải Ma thuyền thi hành lệnh rút lui hay không ?

Ngọc Ma trượng và Bích huyết kiếm đang song song đối đầu.

Tang Thất Tinh không hề bỏ sót một cử động nhỏ nào của Tư Mã Huyết, nhưng Tư Mã Huyết lại tuyệt nhiên không có một cử động nào cả.

Toàn thân y như biến thành tượng gỗ không động đậy tí nào.

Tang Thất Tinh cũng bất động.

Không phải y không muốn động mà là y

không dám động.

Y không dám.

Ngay bây giờ có con rắn cắn vào chân y, y cũng không dám động đậy chút nào.

Rắn tuy có độc nhưng còn có thuốc giải.

Còn kiếm của "Sát thủ chi vương" so với độc của rắn nhất định độc hơn, có thể chết được.

Y hy vọng Tư Mã Huyết sớm động thủ.

Nhưng Tư Mã Huyết vẫn như một khối đá, một khối sắt.

Trên mặt Tang Thất Tinh đã rịn mồ hôi.

Từ khi y thành danh trên giang hồ đến nay, y chưa gặp cảnh tượng như ngày hôm nay.

Chẳng lẽ hôm nay, y gặp khác biệt rồi chăng ?

Người của Hải Ma giáo đã rút hết rồi. Đến cả xác chết của Vu Bích Hi cũng đã được mang trở về Hải Ma thuyền.

Chỉ có Tang Thất Tinh vẫn đứng im lìm không dám động đậy.

Y nghĩ ra mấy cách để rút lui nhưng rồi lại nghĩ không có cách nào là có công hiệu chắc chắn.

Nếu không công hiệu, số mạng y sẽ ra sao ?

Tang Thất Tinh không dám nghĩ tiếp.

Chỉ có Long Thành Bích thấy tình hình ấy lấy làm thú vị. Nhưng chàng vẫn chưa thú vị bằng Tiểu Ưng.

Long Thành Bích nghĩ đến thân thế của cha con họ Bành mà đứa con trai đang ở trước mặt : Bành Đại Ưng và Bành Tiểu Ưng.

Ngày xưa Bành Đại Ưng chẳng những là

thầy kê cự phú gia ở đất kinh thành mà còn là môn sư đệ với Bát Cô Ma.

Bát Cô Ma ?

Bát Cô Ma là cô ma di ruột của ai ? Là di Long Thành Bích ư ?

Không !

Long Thành Bích chỉ có hai người di là đại cô ma và nhị cô ma.

Còn bát ma cô là di ruột của Đường Trúc Quyền.

Đường Trúc Quyền là người chưa hề biết sợ ai, sợ đất là gì, nhưng lại rất sợ Bát Cô ma ở Cửu Hư trấn.

Đường lão nhân ở Hàng Châu chỉ quan tâm đến người dân bà duy nhất trên đời là Bát cô ma.

Bát cô ma rất yêu quý hai anh em Đường Trúc Quyền và Đường Trúc Quân.

Nhưng Đường Trúc Quyền rất sợ Bát cô ma.

Vì lẽ gặp Bát cô ma là bị bà chửi liên miên suốt ngày về việc y đã bốn mươi tuổi mà chưa chịu lấy vợ. Bà con chửi vì y uống rượu quá nhiều, ăn thịt cá không giới hạn khiến cho bụng càng ngày càng trương ra.

Cách đây không lâu, Bát cô ma thân đến Hàng Châu tìm Đường lão nhân.

Tiếc rằng Đường lão nhân không có mặt ở Hàng Châu. Không ai biết Đường lão nhân đi đâu, đến cả huynh muội Đường Trúc Quyền, Đường Trúc Quân cũng không biết.

Không tìm gặp Đường lão nhân, Bát cô ma liền xoay qua dạy dỗ cháu một bài học dài thậm

khuyết.

Trước mặt Bát cô ma, Đường Trúc Quyền như chuột thấy mèo không dám nói năng chi cả. Máng mọ cho một trận xong, Bát cô ma trao nhiệm vụ cho Đường Trúc Quyền :

— Hãy mau đi tìm Long Thành Bích đại hiệp, cô ma có một việc muốn gặp y.

Đường Trúc Quyền ngật mặt. Y không ngờ Bát cô ma lại gọi Long Thành Bích là “đại hiệp”. Bát cô ma đầu đầu nét mặt nói :

— Cha ngươi không thích Long Thành Bích là chuyện của cha ngươi. Riêng ta rất thích Long Thành Bích, mai kia Trúc Quân tới tuổi lấy chồng, nhất định ta không phản đối.

Bát Cô ma tìm Long Thành Bích có chuyện chi ?

Y không hỏi, mà cũng không dám hỏi.

Y chỉ có việc sai người đi khắp nơi tìm Long Thành Bích.

Tìm một người hiệu xưng là "lăng từ" không phải là việc dễ dàng.

Nhưng Đường Trúc Quyền gặp vận may, thù hạ của y chỉ tòa tìm có ba giờ sau đã khiêng Long Thành Bích trở về.

Khiêng trở về ?

Đúng vậy, Long Thành Bích bị khiêng trở về.

Chàng uống đã nhiều rượu. Do vậy có người khiêng khỏi phải đi chàng càng lấy làm khoái chí.

Có người nói chàng là một tên lười biếng đệ nhất.

Cũng có người bảo chàng là một tên ngông cuồng.

Chính vì hai điểm ấy, Đường lão nhân không thích chàng chút nào.

Nhưng khi Long Thành Bích nhìn thấy Bát Cô ma, chàng tỉnh táo liền.

Có người nói, sợ là một bệnh lây.

Đường Trúc Quyền rất sợ Bát Cô ma nên không hiểu vì sao, Long Thành Bích nhìn thấy bà cũng sinh ra có cảm tưởng sợ sệt. Trái lại, Bát Cô ma đối với Long Thành Bích lại rất thân thiết khả ái. Người đời thường nói : "Dùng lễ với ai ấy là có việc phải cần người ấy." Lời này rất đúng.

Té ra Bát Cô ma tìm Long Thành Bích chỉ việc của cha con Bành Đại Ứng và Bành Tiểu Ứng.

Đã lâu lắm bà không gặp cha con họ Bành.

Gần đây nhất bà đã nghe ngóng được nơi ở

của Bành Đại Ứng, nhưng đồng thời cũng biết thêm nơi ở ấy cũng đã bị Hải Ma giáo phát giác.

Muốn cứu cha con họ Bành chỉ có một người duy nhất, đó là Long Thành Bích.

Long Thành Bích là người được Bát Cô ma rất tín nhiệm, đó là điều Đường Trúc Quyền chưa biết.

Trong tiếng mưa to gió lớn lại có thêm ba tiếng trống nữa.

Mặt của Tang Thất Tinh đã biến thành màu xám xịt như màu tro.

Đối diện với Bích huyết kiếm của Tư Mã Huyết, mặt y không còn chút sắc máu.

Tuy hiệu lệnh của Hải ma giáo đã điểm lần thứ hai nhưng y vẫn đứng cứng người trong tiêu khách điểm.

Hốt nhiên Tư Mã Huyết cười nhạt :

— Vì sao người chưa trở lại Hải Ma nguyên ?

Tang Thất Tinh :

— Hừ ! Không phải người muốn giết chết bản đường chủ ư ?

Tư Mã Huyết :

— Không sai, nhưng đâu cần nhất định hai động thủ ngay bây giờ ?

Tang Thất Tinh ho một tiếng :

— Bản đường chủ chưa rõ ý tứ của người.

Tư Mã Huyết :

— Chẳng lẽ người không rõ ý nghĩa hiệu lệnh rút lui của Hạ giáo chủ ?

Tang Thất Tinh :

— Có lẽ nào các cao thủ Hồ Điệp Thành chưa đến đông đủ ?

Tư Mã Huyết :

— Đúng, các cao thủ Hồ Điệp thành sắp đến đón các người và cung nghinh Hải Ma thuyền vào trong Hồ Điệp thành.

Tang Thất Tinh :

— Hồ Điệp thành sao lại có thể chậm chạp đối với bản giáo như thế ?

Tư Mã Huyết :

— Ấy là vì Hải Ma giáo muốn thế. Triệu Thiên Tước không phải là người dễ đối phó đâu, các người cũng nên cẩn thận với lực lượng của Hồ Điệp thành đó !

Tang Thất Tinh cười lạnh lùng :

— Vô luận là ai, hễ là kẻ địch của Hải Ma giáo thì kết cục cũng gặp bi thảm mà thôi !

Tư Mã Huyết đột nhiên quay mũi kiếm dứt

trở lại vào vò, thở dài :

— Tiếc thay Triệu thành chủ không hạ lệnh cho ta giết người, nếu không nhất định người đã biến thành cái xác không hồn rồi !

Tang Thất Tinh gầm lên :

— Giỏi cho Tư Mã Huyết, người dám đùa giỡn với bản đường chủ !

Tư Mã Huyết lạnh lùng :

— Ừ ! Ta rất thích đùa giỡn người, Triệu thành chủ không cho lệnh cho ta giết người nhưng bây giờ ta không thể tuân lệnh ấy được.

Mặt Tang Thất Tinh lúc thì trắng lúc thì đỏ. Qua độ hơn khắc, đột nhiên y quát lớn :

— Chúng ta hãy đi thôi !

Nói xong năm tiếng ấy, thân pháp y như làn khói bắn vọt trở về Hải Ma thuyền.

Kỳ thực Hồ Điệp thành không đáng gọi là một thành lớn, nó chỉ là một thị trấn rất nhỏ.

Trong thị trấn chỉ có khoảng ba trăm căn nhà trong ấy có hơn chín mươi nhà là cửa hàng buôn bán.

Nhân khẩu trong Hồ Điệp thành không nhiều nhưng cửa hàng quá nhiều khiến người ta rất lấy làm lạ.

Có một cửa hàng to nhất tên là Hồ Điệp viên.

Chủ nhân của Hồ Điệp viên cũng chính là Hồ Điệp thành chủ.

Hồ Điệp thành chủ họ Triệu tên Thiên Tước.

Năm nay Triệu Thiên Tước khoảng sáu mươi tuổi.

Người lão cao tới sáu xích hai thốn, niên kỷ

lao tuy có hơi cao nhưng thân thể so với ba mươi năm trước đây vẫn không kém khang kiện, chưa sút một chút nào, dường như gân cốt lão được rèn bằng thép chứ không phải bằng xương cốt.

Lão trải qua vô số kinh nghiệm vào sống ra chết nhưng mấy năm gần đây sinh hoạt của lão trở về với cảnh bình thường.

Hôm nay là một ngày nửa thành Hồ Điệp biến thành lầy lội vì mưa quá lớn.

Triệu Thiên Tước đi qua đi lại bồn chồn trên lầu Hồ Điệp viên, mưa to gió lớn khiến lão rất phiền muộn. Bình thường lão có một thú vui rất yêu thích là cưỡi con khoái mã, dẫn theo mấy tên chó săn ra ngoài cửa thành săn bắn thú hoang.

Thuật bắn tên của lão nổi tiếng bách phát bách trúng.

Hôm nay trời mưa to khiến kế hoạch săn bắn của lão không thực hành được.

Rồi lão lại nhận được một tin không lấy gì làm vui : Hải Ma thuyền từ đông hải đang tiến đến đây.

Dù trời không mưa đi nữa, cuộc săn bắn của lão cũng mất hứng thú rất nhiều.

Nhân vì đằng sau vườn Hồ Diệp viên của lão có bày sẵn ba cỗ quan tài còn mới.

Quan tài có màu đen tuyền cũng như ba tử thi đen xạm nằm bên trong.

Triệu Thiên Tước chẳng thích thú gì khi nhìn quan tài, cũng như nhìn xác chết.

Thế mà sáng nay tự nhiên có người chở ba cỗ quan tài này đến đặt ở sau vườn nhà lão.

Người chở ba chiếc quan tài ấy tới là một lão già rụng hết răng tên là Truyền công công.

Truyền công công là người coi sóc nghĩa địa ngoài thành Hồ Diệp khoảng ba dặm.

Tài sản duy nhất của lão ấy gồm có một con ngựa và một cỗ xe tới tả đống bằng gỗ.

Con bò già kéo cỗ xe xộc xệch ấy trên có ba quan tài.

Trong ba cỗ quan tài đều có sẵn ba xác chết, cả ba xác chết bị bôi tro trét trấu biến thành một màu đen xạm.

Truyền công công ăn một cộp hay sao mà chở ba cỗ quan tài đến sau vườn Hồ Diệp ?

Hay là lão già đã phát cuồng ?

Truyền công công không hề điên cuồng.

Nếu bảo rằng lão cuồng thì chỉ vì lão quá mới hóa cuồng mà thôi.

Đã tám ngày rồi lão không hề có một hột cơm vào bụng, đến cháo loãng lão cũng không hề được húp nửa chén.

Đang lúc lão sắp chết vì đói, đột nhiên có người cho lão một tô mì thịt rất lớn, một hủ gạo mười cân và mười lạng bạc. Ba món vật ấy nếu với người khác chẳng đáng gì, với Truyền công công lại là những bảo vật.

Lão xơi hết tô mì, uống cạn nửa bình rượu rồi tuân theo lời dặn của kẻ gia ân chờ luôn ba cỗ quan tài tới vườn sau Hồ Điệp viện.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng ba cỗ quan tài, Triệu Thiên Tước đã có thể khẳng định các quan tài này do Trường Sinh điểm cách đây ngoài ba mươi dặm bán ra.

Người mua ba cỗ quan tài là một nam nhân đội mũ tơ rộng vành, sau khi trả giá ba trăm lạng bạc, hấn dùng xe ngựa chở quan tài đi.

Chủ nhân của Trường Sinh điểm thì rất dễ nhưng người mua quan tài chắc chắn không là người ở vùng này.

Triệu Thiên Tước không thích nhìn quan và xác chết chút nào, nhưng vì ba cỗ quan tài đặt ở vườn sau Hồ Điệp viện, lão không thể bỏ qua nhìn. Chẳng những nhìn mà còn phải ghi rất kỹ.

Quan tài thứ nhất chứa xác chết một nam nhân.

Tuy hình trạng và sắc mặt xác chết đã bị đổi nhưng Triệu Thiên Tước cũng nhận ra là Phi Thiên Cầu.

Tên là Phi Thiên Cầu nhưng y không thể được mà chỉ có thể cần người được. Nhưng giờ Phi Thiên Cầu chuyên môn cần người đã trở thành một đồng thịt nát.

Quan tài thứ hai cũng là xác một nam nhân.

Đó là một lão đạo nhân tóc trắng phau.

Trong tay lão đạo nhân vẫn còn nắm khu khu một cán phát trần.

Đương nhiên Triệu Thiên Tước có quen biết với lão, vì lão chính là Thiết Dương đạo trưởng do Triệu Thiên Tước họ tiền của ra mời lão đến từ Nam hải.

Còn cỗ quan tài cuối cùng chứa xác một nữ nhân. Niên kỷ của nữ nhân này so với Phi Thiên Cầu thì lớn hơn nhưng so với Thiết Dương đạo trưởng lại nhỏ hơn. Mặt nàng ta cũng đã biến thành đen xám.

Khi nàng còn sống da mặt nàng vốn cũng đã đen. Tên nàng là Hắc sát thu, lại có tên thứ hai là Hắc Chi Ma.

Triệu Thiên Tước cảm thấy rất đau đớn khi nhìn xác chết của Hắc Chi Ma. Chẳng những đau đớn, lão còn phẫn nộ.

Vì Hắc Chi Ma vừa là người rất tâm phúc với lão vừa là người nữ nhân lão rất yêu quý.

Ba xác chết bày ở sau vườn Hồ Điệp viên đã hai giờ đồng hồ.

Triệu Thiên Tước dư thời gian để xem xét tử tướng.

Ba người này đều bị sát thủ giết chết ngoài thành Hồ Điệp.

Bình thời, họ rất ít khi đến thành Hồ Điệp. Triệu Thiên Tước có giao tình rất thân thiết với họ.

Không hiểu sao từ mười hôm gần đây liên Phi Thiên Cầu, Thiết Dương đạo trưởng và Hắc Chi Ma tuần tự mất tích.

Họ biến mất như bọt nước trên mặt biển.

Triệu Thiên Tước đã phá rất nhiều thủ hạ đi khắp nơi tìm họ, mới hôm qua đây vẫn còn chưa biết tin tức gì của họ.

Bây giờ họ mới trở về, nhưng trở về là ba xác chết mà thân thể sắp hư nát.

Sau khi xem xét kỹ ba xác chết, Triệu Thiên Tước có thể khẳng định, bọn họ chết vì tay của một người và vì cùng một loại vũ khí.

Phải chăng cái chết của họ là tác phẩm của Hải Ma giáo ?

Triệu Thiên Tước không nói một lời, cũng không thổ lộ ý kiến ấy với bất cứ ai.

Cho đến buổi chiều, cơn mưa dần dần nhẹ hẳn.

Triệu Thiên Tước lại nhận được một tin do thủ hạ báo lại :

“Hải Ma thuyền đã đến gần bàn thành nửa đêm”.

Nghe tin ấy, Triệu Thiên Tước lộ vẻ tàn nhẫn trên nét mặt rồi dùng một tay nhắc bổng quan tài lên.

Lão cứ nhắc ba cỗ quan tài đi thẳng vào phòng của mình. Hồ Điệp viện không chỉ là phòng bạc, mà còn là tửu điểm, là kỹ viện, đồng thời cũng còn là nhà riêng của Triệu Thiên Tước. Tuy lão đã già rồi nhưng đời lão chưa hề kết hôn một lần nào.

Không một ai biết được vì sao lão không kết hôn giống như không một ai biết được lai lịch võ công của lão.

Tại sao lão lại đem ba cỗ quan tài vào trong phòng riêng ?

Phòng riêng của Triệu Thiên Tước rất rộng

rãi. Trên bức vách có treo tổng cộng là liệt mười hai thanh trường kiếm.

Giá trị của mười hai thanh trường kiếm này xưa nay không ai tính ra được vì danh kiếm vốn nó không có giá.

Bình thời mỗi khi vô sự, Triệu Thiên Tước rất thích rút các lưỡi kiếm ra từ từ chiêm ngưỡng một mình. Lão lau chùi những thanh kiếm cực sạch, có thể nói là không có một hạt bụi bám vào kiếm được.

Nhưng hiện thời, lão không thèm nhìn chúng một chút nào.

Mắt của lão đang bận tập trung vào một cái bình bằng đồng đặt ở góc tường. Cái bình đồng này chế tạo rất tinh xảo nhưng lại bám đầy bụi bặm so với mười hai thanh kiếm treo trên tường không dính hạt bụi thật khác một trời một vực.

Đột nhiên Triệu Thiên Tước vươn tay đẩy bình lực về phía chiếc bình đồng. Kinh lực của ông rất mạnh, nhưng chiếc bình không bị đập vỡ mà chỉ hơi nhích về phía sau một chút. Cùng lúc chiếc bình đồng xê dịch về phía sau bức vách theo mười hai thanh trường kiếm cũng di động theo tám thăm Ba Tư trải dưới đất lộ ra một lối cửa.

Triệu Thiên Tước từ từ bước vào miệng cửa.

Chỉ mất một thời gian rất ngắn, Triệu Thiên Tước đã mất dạng mang theo luôn ba cổ quan tài. Sau đó, bức tường và tám thăm lại trở về vị trí cũ chẳng khác gì lúc trước. Từ đó Hồ Lạp thành chủ Triệu Thiên Tước và ba cổ quan tài biến mất trên thế gian.

Hoàng hôn.

Mưa to gió lớn buổi sáng đã biến thành mưa lác rác rất nhỏ. Mặt trời cuối cùng của một ngày dang lấp ló ánh tà nơi đỉnh núi tây.

Ánh nắng buổi chiều chiếu lên Hải Ma thuyền trông vừa có vẻ trắng lẹ lại vừa có vẻ thần bí.

Chiếc thuyền lớn từ biển đông đang tiến trên một con đường rộng nhất trong thành Hồ Diệp. Nó dừng lại trước cửa Hồ Diệp viện.

Vì cơn mưa lớn chưa tạnh hẳn, con đường rất lầy lội nên đường vắng hẳn người qua lại, con thuyền ấy không gặp một trở ngại nào.

Tuy thanh thế của Hải Ma thuyền rất lớn nhưng không ai ngờ được khi nó vào Hồ Diệp thành lại không gặp một sự chống đối nhỏ nào.

Thù hạ của Triệu Thiên Tước vẫn còn đó tuy không thấy Triệu Thiên Tước đâu. Rắn

không đâu không thể bỏ được, trong thành Hồ Diệp không ai dám thay thế Triệu Thiên Tước chỉ huy chống lại Hải Ma thuyền.

Hiện tại Hải Ma thuyền không giống một chiếc thuyền nữa.

Nó giống một tòa dinh lũy hơn. Và lại càng giống một con quái thú nằm sừng sững trên một quan đạo to rộng nhất thành Hồ Diệp.

Hồ Diệp viên vốn là nơi rất náo nhiệt vui vẻ nhưng sau khi Hải Ma thuyền đi vào thành Hồ Diệp, nơi đây không có một bóng người lai vãng. Bởi vậy nơi đây tự nhiên biến thành một nơi rất yên tĩnh.

Bên cạnh Hải Ma thuyền đột nhiên xuất hiện lão nhân mặc áo gấm.

Lão tuy có hơi gầy một chút nhưng không dám nói rằng lão yếu nhược vì ánh mắt của lão

sáng rực như hai ngọn đèn áp đảo đối phương.
Đột nhiên lão thở dài một tiếng hỏi :

— Thực là Triệu Thiên Tước đã trốn mất rồi ư ?

Câu hỏi của lão vừa dứt, lập tức có tiếng đáp :

— Bẩm báo giáo chủ, Triệu Thiên Tước đã trốn mất, đã lục tung từng góc thành Hồ Điệp mà vẫn không thấy bóng lão.

Người trả lời lão nhân áo gấm là một đại hán độ ba mươi tuổi mặc hạnh bào có dáng vạm vỡ nhưng bên eo lại đeo trường kiếm.

Lão nhân áo bào ấy đương nhiên là giáo chủ Hạ Dự của Hải Ma giáo.

Hạ Dự trầm mặc nhìn vạm vỡ mặc hạnh bào :

— Người có biết tại sao bản giáo chủ không

dừng lại ở cái tiêu khách điểm của Sa Nhất Sát không ?

Tên kia đáp :

— Giáo chủ làm vậy có phải là vì muốn tạm thời tha Sa Nhất Sát và cha con họ Bành không ?

Hạ Dự cười nhạt :

— Lão phu chính có ý ấy.

Tên kia hỏi :

— Thuộc hạ không rõ vì sao giáo chủ lại tha cho những tên phản đồ ấy ?

Hạ Dự đáp :

— Kẻ thù lớn nhất của bản giáo chủ không phải là Sa Nhất Sát, cũng không phải là cha con họ Bành.

Tên thuộc hạ khẽ gật đầu.

Hạ Dư lại chậm chậm nói :

— Triệu Thiên Tước là kẻ thù của bản giáo chủ, người có biết duyên cớ tại sao không ?

Lần này thuộc hạ lắc đầu :

Hạ Dư thở một tiếng nhẹ :

— Người có bao giờ nghe qua tên Hắc Chi Ma không ?

— Bẩm, đương nhiên thuộc hạ có nghe qua. Bà ta là một phong lưu nữ sát thủ được Triệu Thiên Tước rất tin cậy.

Giọng nói của Hạ Dư bỗng trầm xuống :

— Phong lưu nữ sát thủ ? Người có nghe ai gọi bà ta là phong lưu nữ sát thủ ?

Tên thuộc hạ vội vàng đáp :

— Cậu ấy thuộc hạ chỉ nghe truyền ngôn ở ngoài góc chợ hè đường vậy thôi.

Hạ Dư cười gượng gạo :

— Từ nay việc gì người chưa hiểu rõ không cần khẳng quyết vội.

Thuộc hạ hơi có vẻ sợ hãi, miễn cưỡng đáp :

— Thuộc hạ xin ghi nhớ.

— Hắc Chi Ma không phải là một nữ nhân phong lưu nhưng cũng không phải là một kẻ hạ lưu.

Thuộc hạ đứng im kính cẩn nghe Hạ Dư tiếp tục nói :

— Mặc dù nàng ta không có thịt da trắng như tuyết, điểm nhưng cũng là một nữ nhân có nhan sắc rất dễ coi.

— Hiện nay nghe nói nàng ta đâu còn trẻ

— Đúng vậy, nàng đã hơn bốn mươi năm

rồi.

— Hắc Chi Ma và Triệu Thiên Tước có quan hệ gì không ?

— Triệu Thiên Tước và nàng vốn là đồng môn sư huynh, vợ chồng của hai người chính là từ một nguồn gốc.

Tên thuộc hạ la lên một tiếng “Ủa” hỏi tiếp :

— Sư phụ của họ là ai vậy ?

— Bát tuyệt thượng nhân.

— Bắc Thiên sơn cốc chủ Bát tuyệt cốc ?

— Đúng vậy.

Tên thuộc hạ trầm mặc hồi lâu rồi mới từ nói :

— Lão này là một kỳ nhân tính tình rất quái dị cô độc, có đến mười năm nay lão không

xuất hiện giang hồ.

— Bát tuyệt thượng nhân đã biến thành bóng khô làm sao còn xuất hiện giang hồ được ?

— Bát tuyệt thượng nhân chết rồi ư ?

Hạ Dự cười ghè rợn :

— Đúng vậy, từ khi Bát tuyệt thượng nhân chết, người đau đớn nhất là Hắc Chi Ma.

— Thân thể của Hắc Chi Ma rất thần bí, hình như chưa có ai biết tên tuổi thực của nàng là gì.

— Nàng vốn là một đứa trẻ mồ côi, nếu không có Bát tuyệt thượng nhân nuôi dưỡng có lẽ nàng đã làm mồi cho chó sói từ lâu rồi !

— Suốt đời Hắc Chi Ma không lấy chồng, đời Triệu Thiên Tước không lấy vợ, chẳng lẽ lại có liên quan đến cái chết của Bát tuyệt thượng nhân ?

Hạ Dự cười lạnh lùng :

— Người đoán quả không sai, khi nào chưa báo được mối thù của sư phụ, bọn họ không chẳng bao giờ lấy vợ lấy chồng.

— Duyên cớ tại sao vậy ?

— Vô công của Bát tuyệt thượng nhân như thế nào người có nghe qua không ?

— Cứ theo lời đồn năm xưa lão và Bắc cực di nhân Phong tuyết lão tổ đã từng ác đấu với nhau ba lần mà kết quả vẫn không phân cao thấp.

Hạ Dự chậm chậm gật đầu :

— Vô công của Phong tuyết lão tổ không ai biết do đó rất khó tưởng tượng nổi vô công bất phân siêu thánh của lão.

— Thế tại sao khi lão chết rồi, Triệu Thiên Tước và Hắc Chi Ma không lập gia đình ?

— Hắc Chi Ma không lấy chồng bởi vì lão đã có lời thề, hễ mối thù của sư phụ chưa báo được, vĩnh viễn chưa lấy chồng.

— Còn Triệu Thiên Tước ?

— Triệu Thiên Tước không lấy vợ vì lão còn mơ tưởng chiếm đoạt Bát tuyệt thần công bí kíp.

— Bát tuyệt thần công bí kíp ? Do Bát tuyệt thượng nhân viết ư ?

— Đúng, trước khi chết, Bát tuyệt thượng nhân đã đem bí kíp ấy trao cho “Thiên Sơn túy thần quân” Dịch Bất Bình và di chúc cho Hắc Chi Ma, Triệu Thiên Tước nếu chưa báo thù cho sư phụ thì chưa được nói chuyện lập gia đình. Nếu không, bản bí kíp kia sẽ bị Dịch Bất Bình thiêu hủy.

— Dịch Bất Bình tuyệt đối vâng lời Bát

tuyệt thượng nhân ư ?

— Vì Dịch Bất Bình chính là con riêng của Bất tuyệt thượng nhân.

— Thế còn người giết Bất tuyệt thượng nhân là ai ?

Hạ Dự im lặng sắc mặt lão ngưng kết lại lạnh lùng như một tảng băng khiến tên thuộc hạ không dám hở môi. Rất lâu sau lão mới gằn từng tiếng một :

— Bất tuyệt thượng nhân bị lập phu giết chết. Khi lão ta và lão phu đối chưởng, kết quả là chưởng tâm của lão ta bị ghim một độc tiêu của lão phu !

Tên thuộc hạ rùng mình im lặng. Giọng nói của giáo chủ rất bình thản.

Năm ấy võ công của Hạ giáo chủ không thể thắng được Bất tuyệt thượng nhân, nhưng Bất

tuyệt thượng nhân lại không ngờ Hạ Dự lại giấu độc tiêu trong chưởng, kết quả thượng nhân bị độc tiêu cuối cùng độc phát mà chết.

Thủ đoạn của Hạ Dự năm ấy quả là đen tối như màn đêm đang buông xuống.

Đêm đã sâu.

Ngoài thành Hồ Điệp có một tiểu khách tiệm còn le lói vài ánh lửa đèn.

Tuy Sa Nhất Sát đã bị thương gãy hẳn một chân nhưng hình như vẫn không ảnh hưởng gì lớn đến các hành động của lão. Long Thành Bích có nhiệm vụ bảo vệ cha con họ Bành, đưa họ rời khỏi nơi đây, nhưng chàng cũng phát giác Hải Ma giáo chắc chắn còn để lại nhiều cao thủ mai phục quanh quần ở đây để dò xét động tĩnh.

Long Thành Bích là một lãng tử. Chàng

còn là một lũng tử chưa hề biết sợ gian khổ, chưa hề biết sợ chết.

Trên đời này không một ai có thể ngăn cản được chàng khi chàng đã quyết định hành động và khi chàng đã quyết định làm một việc gì rồi thì có khó đến chết chàng vẫn quyết làm cho được.

Vì thế chàng chưa rời khỏi tiểu khách điểm được vì chưa tìm ra Bành Đại Ứng, còn Tư Mã Huyết lại nhận được vàng và thư của Triệu Thiên Tước nhờ giết một người. Người ấy tuyệt đối không phải là Tang Thất Tinh.

Nhưng là ai thì Long Thành Bích không hỏi Tư Mã Huyết.

Tư Mã Huyết phải giết ai ? Hiện tại, trừ y và Triệu Thiên Tước ra, không có ai biết được.

Người khiến cho Long Thành Bích lo sợ

đó, ấy là Đường Trúc Quyền.

Chàng dư biết Đường Trúc Quyền đã tới hành Hồ Điệp, tuy Bát cô ma không sai Đường Trúc Quyền đi tìm cha con Bành Đại Ứng nhưng Long Thành Bích biết chắc lần này Đường Trúc thiếu gia phải tự thân xuất mã.

Đường Trúc thiếu gia chẳng phải là người hầu hiệu thảo gì, nhưng hề đề cập đến hai việc uống rượu và giết người là y vô cùng phấn chấn.

Đêm lại càng sâu.

Bên cạnh tiểu khách điểm là cái chuồng heo, hốt nhiên vọng đến hàng loạt tiếng heo kêu ầm ầm thê thảm.

Tiếng heo kêu trong chuồng có lẽ là việc thường, nhưng Sa Nhất Sát thần sắc bỗng biến. Long Thành Bích lạnh nhạt nói :

— Tiếng heo kêu có vẻ khác lạ đây !

Sa Nhất Sát thở dài nhẹ !

— Đó không phải là tiếng heo kêu đâu. Tín hiệu của Bành Đại Ưng đấy !

Mắt Long Thành Bích sáng rõ :

— Bành Đại Ưng ở chuồng heo ư ?

Sa Nhất Sát lắc đầu :

— Lão không ở trong chuồng heo, lão ở dưới chuồng heo !

Sa Nhất Sát vừa nói vừa kéo Long Thành Bích và Tư Mã Huyết chạy ra gian chuồng heo lợp lá, Tiểu Ưng cũng leo theo sau.

Trong chuồng heo có ánh sáng yếu ớt hắt ra và quả nhiên là có người.

Thì ra dưới chuồng heo hiển nhiên có một địa đạo nhỏ hẹp.

Địa đạo này đương nhiên rất bí mật nhưng

Nhất Sát không ngại sự có mặt của Long Thành Bích và Tư Mã Huyết mở nắp hầm bí mật ra, như vậy có thể biết lão rất tin cậy hai người.

Sự thực, “tuyệt đạo lăng tử” và “sát thủ chỉ vương” là hai người rất đáng tin nhiệm tuy thái độ bên ngoài của họ có vẻ cường ngạo khinh đời.

Dưới địa đạo có một người mặc áo xanh đầu tóc rối bù dơ bẩn vì bị dính đầy chất bẩn của chuồng heo.

Long Thành Bích thở ra nhẹ vì chàng biết đây là Bành Đại Ưng, chàng lại biết thêm võ công của họ Bành đã bị phế bỏ rồi. Điều này chính chàng nghe từ miệng Tiểu Ưng nói ra. Sau khi nhìn Bành Đại Ưng chàng hiểu Tiểu Ưng đang nói láo.

Trước đây võ công của Bành Đại Ưng rất ít ai sánh kịp, nhưng hiện tại so với một nông

phụ tầm thường lão cũng không hơn được.

Đó là thủ đoạn của Hạ Dự đối với kẻ phản đồ. Bành Đại Ưng đau khổ nhìn Long Thành Bích và Tư Mã Huyết :

— Nhị vị phải chăng là “tuyệt đạo lăng tử” và “sát thủ chi vương” ?

Không hiểu sao lão lại biết rõ chàng và Tư Mã Huyết đến thế. Nhưng chàng vẫn gặt đầu. Bành Đại Ưng thở dài :

— Có nhị vị tương trợ Triệu thành chủ, lo gì việc lớn không thành ? Chỉ tiếc Bành mỗ giờ đây đã thành phế nhân nên chuyện tiêu diệt Hải Ma giáo đối với Bành mỗ chỉ là hữu tâm vô lực.

Vừa nói, lão vừa dẫn tất cả bọn đi vào trong con đường bí mật.

Con đường này rất chật hẹp chỉ có thể miễn cưỡng đi lọt từng người một mà thôi. Sa

Thật Sát là người chui vào sau cùng, lão không dám đắp lại nắp hầm y như nguyên trạng cũ không để cho ai nhìn thấy dấu vết.

Con đường hầm vừa hẹp lại vừa bí không khí nên rất khó thở khiến Long Thành Bích và Tư Mã Huyết đều toát mồ hôi.

Đi độ ăn hết một bữa cơm, con đường hầm bỗng nhiên tới một nơi rộng rãi, ánh sáng từ xa xa chiếu lại ánh đèn sáng.

Ánh đèn cứ sáng dần dần.

Họ đã đi đến tận cùng đường hầm hẹp. Đường hầm là một thạch động rất lớn.

Trong thạch động có ba cổ quan tài. Bên quan tài có hai người.

Một người hiển nhiên là Đường thiếu gia Quyền ở Hàng Châu.

Trúc Quyền là một người mập mập nhưng

có tài thần xuất quỷ một, y đã nhanh chân hơn tìm thấy nơi ẩn thân của Bành Đại Ứng trước cả Long Thành Bích và Tư Mã Huyết. Hôm nay y chưa có một giọt rượu nào vào trong miệng nên đang lấy làm rất khó chịu, y gắt lên :

— Lão gia tốn bao nhiêu tâm lực mới tìm ra chốn này, không bằng các người đi đến như đi chơi !

Long Thành Bích không để ý đến câu gắt của y vì chàng đang tập trung chú ý đến một người. Năm năm trước, chàng đã có duyên gặp người này, năm ấy vô công thực học và tên tuổi của chàng chưa bằng bây giờ con người đó đã nổi tiếng như cồn trong giới giang hồ.

Người ấy là Hồ Điệp thành chủ Triệu Thiên Tước.

Trong thạch động ánh sáng rực rỡ chiếu rõ vào mặt tất cả mọi người, gương mặt của Triệu

Thiên Tước vô cùng sâu thẳm. Long Thành Bích

— Triệu thành chủ, phải chăng Hải Ma chuyển đã vào trong thành ?

Triệu Thiên Tước :

— Đúng vậy.

Long Thành Bích :

— Chắc thành chủ định bỏ thành ?

Triệu Thiên Tước cười đau khổ :

— Chữ chẳng lẽ lực lượng yếu nhược trong kháng cự nổi Hải Ma giáo ư ?

— Thực lực trong thành ra sao đâu có ai rõ bằng thành chủ.

— Điều ấy đương nhiên.

Mắt Long Thành Bích động chuyển :

— Nhưng theo tại hạ biết, thủ hạ của Triệu thành chủ ít nhất cũng có ba trăm người về kiếm pháp và kinh công đáng gọi là đệ nhất cao thủ, cho rằng khí thế của Hải Ma giáo là cực thịnh đi nữa vì tất đã dễ dàng thắng được kiếm trận của ba trăm cao thủ này.

Triệu Thiên Tước cười gượng :

— Về thực lực ở trong thành, Long đại hiệp có chỗ còn chưa rõ.

Long Thành Bích :

— Ngoài ba trăm cao thủ ấy ra, trong Hồ Diệp thành chắc chắn còn nhiều cao thủ ẩn danh chưa chịu xuất hiện, nếu tập hợp được tất cả họ, ai dám khinh di tấn công thành Hồ Diệp ?

Triệu Thiên Tước im lặng.

Long Thành Bích lại nói :

— Tại hạ không ngờ tại sao thành

thành Hồ Diệp thành đến thế ?

Triệu Thiên Tước lạnh lùng nhìn chàng :

— Đánh thắng người là việc rất sướng, nhưng đánh thua người cũng là một việc rất đau.

— Chẳng lẽ thành chủ sợ thất bại đến độ dùng kính đưa hai tay dâng Hồ Diệp thành cho người ta ?

Triệu Thiên Tước cười nhạt :

— Ấy là ta muốn bảo tồn lực lượng cho Hồ Diệp thành nên cứ để cho Hải Ma giáo chiếm cái thành trống không.

Long Thành Bích mỉm cười :

— Tại hạ biết thành chủ không phải là người dễ dàng phế bỏ cơ nghiệp, chắc việc này không phải là bản tâm của thành chủ :

Tư Mã Huyết từ từ nói :

— Kế hoạch của Triệu thành chủ phải chăng là dẫn dụ cho Hải Ma giáo vào trong thành rồi sẽ dần dần tổ chức tấn công ?

Triệu Thiên Tước :

— Hải Ma giáo vào Hồ Điệp thành lần này chính là như cá vào lưới !

Hai tay lão nắm chặt quyền lại, thần sắc rất cương quyết. Triệu Thiên Tước tuy chưa phải là bậc chính nhân quân tử nhưng sơ với lão ma đầu Hạ Dự, họ Triệu vẫn còn hơn nhiều.

Nếu Hồ Điệp thành rơi vào tay Hạ Dự thì người bị uy hiếp trầm trọng trực tiếp nhất chính là Y cốc !

Y cốc là một sơn cốc thần bí.

Trong cốc chắc có nhiều cao thủ ? Hoặc nhiều thần y ?

Không ai biết rõ được. Chỉ biết trong Y cốc chứa một bộ kinh rất quý về Y dược cho nên giang hồ tà ác lăm le chiếm đoạt cũng nhiều.

Sau khi chiếm được Hồ Điệp thành, phải chăng mục tiêu là chiếm luôn Y cốc ?

Điều ấy chưa ai biết được chắc chắn, nhưng rất có thể là như thế.

Vừa lúc ấy Hứa Khiếu Chi đến.

Hứa Khiếu Chi nổi tiếng khắp thiên hạ là cốc chủ của Y cốc. Không hiểu sao lão ta lại xuất hiện trong thạch động này ?

Giang hồ có ba kỳ hiệp, trong động đá đã có hai.

Chỉ còn “Thâu não đại hiệp” Vệ Không Không không biết đang ở đâu ?

Câu đầu tiên của Hứa Khiếu Chi là nói về tước của Vệ Không Không :

— Vệ Không Không đang ở tại Vụ Bình tiêu trúc.

Long Thành Bích, Tư Mã Huyết, Đường Trúc Quyền cùng giật mình.

Vụ Bình tiêu trúc ở trong Y cốc. Hứa Khiếu Chi lạnh lùng nói tiếp :

— Nếu ta không làm thì chỉ trong ba ngày nữa Hải Ma giáo sẽ tấn công Y cốc.

Triệu Thiên Tước gật đầu :

— Mọi hành vi của Hạ Dự, Triệu mỗ đã đoán đúng.

Hứa Khiếu Chi hỏi :

— Vết thương của Lãnh Bích Kiều có trầm trọng lắm không ?

Nghe ba tiếng “Lãnh Bích Kiều” thần sắc của Long Thành Bích tái nhợt, chàng trừng mắt

rút hỏi Hứa Khiếu Chi :

— Cái gì ? Tính mạng của Lãnh Bích Kiều sao không ?

Hứa Khiếu Chi nói :

— Trong một vạn người trên giang hồ hết ngàn chín trăm chín mươi chín người biết chuyện tám năm trước Lãnh Bích Kiều bị trúng độc vì Hoàng Sơn ngũ độc, thương thế của Lãnh Bích Kiều tuy không nhẹ nhưng cũng chưa chết.

Đường Trúc Quyền đột ngột xen vào :

— Lãnh Bích Kiều là cái gì vậy ?

Long Thành Bích cười gượng gạo :

— Lãnh Bích Kiều không phải là cái gì, mà là một nữ nhân.

— Nữ nhân ?

Đường Trúc Quyền cười rộ :

— Cái tên cô nương này sao lão đây chưa nghe qua bao giờ ?

Long Thành Bích mỉm cười :

— Vì người đâu có thích thú gì mấy cô nương ?

Đường Trúc Quyền :

— Nữ nhân không phải là rượu, việc gì ta phải chú ý ?

Rồi hỏi tiếp liền :

— Lãnh Bích Kiều là cô nương như thế nào ?

Long Thành Bích :

— Trước đây hai mươi năm nàng là một mỹ nhân trong mười mỹ nhân đẹp nhất võ lâm. Nhưng nàng không chỉ có dung mạo đẹp như hoa mà lại còn độc như rắn rít !

Không biết Đường Trúc Quyền có hiểu hết chuyện không mà y cứ gật gù :

— Té ra là một mỹ nhân lòng dạ rắn rít ác.

Long Thành Bích nói tiếp :

— Năm xưa có ba cao tăng Thiếu Lâm tự bị nàng ta dụ hoặc đã tự nguyện truyền hết nội công cho nàng.

Đường Trúc Quyền than :

— Quả là yêu nữ lợi hại !

Long Thành Bích cũng than :

— Từ đó về sau Lãnh Bích Kiều trở thành nương tàn độc nhất giang hồ, nữ yêu tinh này tàn hại hơn cả hỏa tai nước lũ nữa !

Đường Trúc Quyền hỏi :

— Lãnh Bích Kiều có quan hệ gì với Hạ

Dự ?

Long Thành Bích :

— Hạ Dự thầm yêu trộm nhớ Lãnh Bích Kiều, nhưng rồi tám năm trước yêu nữ ác đấu với Hoàng Sơn ngũ độc, kết quả là thân trúng độc chuồng cơ hồ gần chết, may mà có Hạ Dự đến kịp đúng lúc cứu nòng mang đi.

Hứa Khiếu Chi kể tiếp :

— Lãnh Bích Kiều bị trúng “Hạ nhai xà” trừ ra có “Hạ nhai xà vĩ thảo” không còn thứ thuốc nào cứu được !

Đường Trúc Quyền :

— Đến nay chuyện đã cách tám năm mà yêu nữ vẫn chưa chết, tất nhiên Hạ Dự đã tìm được “Hạ nhai xà vĩ thảo” rồi chẳng ?

Hứa Khiếu Chi lắc đầu :

— “Hạ nhai xà” chỉ có ở miền cực tây thiên Trúc nơi hoang vu nhất, trừ Y cốc đệ nhất nhân y là Thời Cửu Công ra không có ai thể tới được vùng đất ấy.

Đường Trúc Quyền :

— Hoàng Sơn ngũ độc đã luyện thành “Hạ nhai xà diêm thủ” chẳng lẽ họ cũng không đến được vùng đất ấy ư ?

Hứa Khiếu Chi :

— Hoàng Sơn ngũ độc chỉ vô tình có được bí kíp luyện công nên mới luyện thành “Hạ nhai xà diêm thủ” cho nên họ chỉ biết sử dụng “Xà diêm thủ” chứ không biết có thuốc giải.

Triệu Thiên Tước cũng cười xen vào :

— Khắp trong thiên hạ chỉ có hai người có năng giải trừ độc cho Lãnh Bích Kiều mà

Đường Trúc Quyền vội hỏi liền :

— Hai người là ai ?

— Thời Cửu Công.

— Còn một người nữa ?

Từ lâu đã không lên tiếng, lúc ấy Bành Đại Ung, mới chầm chậm nói :

— Chính là ta !

Bành Đại Ung không chỉ là một phú ông ở kinh thành, lão đồng thời còn là một đại danh gia về hạ độc và giải độc.

Ở đất Thục có nhà họ Đường có tài sử dụng ám khí độc vật được coi là có bản lãnh đệ nhất thiên hạ, nhưng nếu nói về giải độc bản lãnh thì bản lãnh của Bành Đại Ung e rằng còn cao hơn cả Đường môn.

Hình như Bành Đại Ung có điều khích động, lão ho một tiếng rồi tiếp :

— Mười năm trước, Thời Cửu Công có tặng cho Bành mỗ ba loại dược vật thế gian ít có, trong ba loại ấy có “Hạ nhai xà vi thảo”.

Long Thành Bích hoảng nhiên đại ngộ.

Hạ Dự nhất định thúc bức Bành Đại Ung, mục đích là muốn đoạt được “Hạ nhai xà vi thảo”.

Đường Trúc Quyền :

— Nữ yêu tinh ấy trúng độc chương đã tám năm rồi, thế mà không có “Xà vi thảo” làm thuốc giải sao vẫn sống đến bây giờ ?

Triệu Thiên Tước đáp :

— Tuy Hạ Dự không có “Hạ nhai xà vi thảo” nhưng trong Hải Ma giáo chẳng thiếu gì thuốc giải độc, khả dĩ tạm thời bảo trì được

tính mạng Lãnh Bích Kiều, nhưng yêu nữ đã biến thành kẻ bại liệt toàn thân !

Đường Trúc Quyền “hừ” một tiếng :

— Nữ yêu hại người, chính đã bị báo ứng !

Hứa Khiếu Chi thở dài :

— Mấy năm gần đây, Hải Ma giáo đã mấy lần mời Thời Cửu Công đến đông hải trị độc cho Lãnh Bích Kiều, nhưng nếu chữa trị cho yêu nữ cỡ mấy, tương lai sẽ tiếp tục gieo họa cho giang hồ nên Thời Cửu Công không bằng lòng đến đông hải.

Đường Trúc Quyền cười ha hả :

— Lão quái vật Thời Cửu Công vẫn có điểm coi được, lão mà chữa khỏi cho Lãnh Bích Kiều chưa chắc tránh khỏi chuyện yêu nữ này dùng lão làm vật khai đao, thử xem võ công của mình đã khôi phục tới đâu...

Y nói câu ấy với sắc mặt thần thái rất hoạt bát khiến Bành Tiểu Ứng phải bật cười một tiếng.

Nhưng Long Thành Bích và Tư Mã Huyết hoàn toàn không cười, vì đây là chuyện chẳng đáng cười chút nào. Đường Trúc Quyền nói không sai, với tính cách hung ác tàn bạo của Lãnh Bích Kiều lại bị bại liệt suốt tám năm, sau khi hồi phục, chắc nàng ta không ngại gì đánh Đường Trúc Quyền chữa trị cho mình một chương để đỡ ảm ức.

Hứa Thiết Chi lại thở dài thậm thụt :

— Lần này Hải Ma giáo đem lực lượng đến chiếm Hồ Diệp thành, ắt hẳn mục đích nhắm vào Triệu thành chủ, cha con họ Bành, Sa thành chủ và Y cốc Thời Cửu Công...

Triệu Thiên Tước “hừ” một tiếng :

— Triệu mỗ thấy thế địch quá ư hùng dũng

nên tránh dụng độ, mỡ đã đem toàn bộ cao thủ trong Hồ Điệp thành thoát đến một nơi ẩn mật để bảo toàn lực lượng rồi.

Hứa Khiếu Chi nói :

— Triệu thành chủ và tề cốc đã có hợp định cùng liên thủ đối phó với Hải Ma giáo.

Đường Trúc Quyền :

— Trận ác chiến sắp tới đây ắt hẳn mười phần kinh dị.

Hứa Khiếu Chi :

— Tuy cao thủ của Hải Ma giáo đông đảo nhưng muốn tận diệt Hồ Điệp thành và Y cốc lúc này e cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Triệu Thiên Tước :

— Sẽ có một ngày chúng ta phản kích, ấy

ngày tàn của Hải Ma giáo.

Nói hết câu ấy bỗng nhiên sắc mặt lão trở nên âm đạm. Lão đưa mắt nhìn dần vào ba cổ tay đen xám.

Hắc Chi Ma đã chết rồi. Nếu lão có tiêu diệt được Hải Ma giáo, trả mối thù xưa cho sư phụ, tiếp lại được “Bát tuyệt thần công bí kíp” đi nữa, lão để làm gì ?

Hồi thứ chín

KHÔNG SỐNG HẾT MỘT CHIÊU ĐAO

Ngày mồng tám tháng năm trời rất trong
gió rất mát.

Hình như qua một ngày mưa lớn bầu trời
lại có vẻ diễm lệ hơn bình thường.

Cách Hồ Điệp thành hai mươi lăm dặm về
phía tây nam có một tiểu trấn nhỏ. Nơi ấy
tên gọi là Phương gia tập.

Sống ở Phương gia tập tuyệt đại đa số dân
chúng đem họ Phương, chỉ trừ một mình
tổng tiêu đầu Bách chương tiêu cục là lệ ngoại.

Một thị trấn nhỏ bé như thế này mà lại có
tiêu cục ?

Đúng vậy, nơi đây có tiêu cục và quy mô lại
không nhỏ chút nào.

Người tổng tiêu đầu của Bách chương tiêu
cục là một hán tử cụt tay ước độ bốn mươi tuổi.
Y họ Tế, tên gọi là Đức Miêu. Nhưng tuyệt đại
đa số người trên giang hồ đều gọi y là Tế Nhất
Đao. Vì vũ khí y sử dụng là một lưỡi đao mỏng
nhưng rất bén.

Xưa nay y chỉ dùng một lưỡi đao. Một đao
cũng đủ phân thắng bại.

Đương nhiên, y chưa bại lần nào, từ khi
Bách chương tiêu cục thành lập đến nay, chưa có
một ai đủ bản lĩnh tiếp y qua một chiêu đao.

Giang hồ đồn rằng, kỳ thực Tế Nhất Đao
biết có hai chiêu đao pháp.

Chiêu đao thứ nhất là chiêu đáng sợ nhất. Chỉ cần một chiêu này xuất thủ, lập tức địch nhân bị đao ghim thẳng vào não.

Đao của y như một cái khoan, vô luận óc não của ai, chỉ cần y ra chiêu sát thủ, mũi đao liền biến thành mũi khoan xuyên thẳng vào não đối phương.

Chưa một ai tránh né được một chiêu đao pháp ấy của y.

Ngoài ra y còn một chiêu đao nữa tên là "Khâm thủ thức".

"Khâm thủ thức" không phải là chiêu đao trí mạng mà chiêu này chỉ nhằm chém đứt một bàn tay đối phương.

Đao pháp của Tể Nhất Đao là đao pháp tàn khốc nhất thiên hạ. Từ khi y xuất hiện giang hồ trong vòng một năm nay, y đã chém rụng một

lăm bàn tay đối phương.

Khi chém đứt bàn tay thứ một trăm, Tể Nhất Đao sáng lập Bách chương tiêu cục.

Bên phía tả Bách chương tiêu cục có một nông trang nho nhỏ chuyên nuôi gà vịt. Đám nhện chân nuôi gà vịt là một cặp vợ chồng già lắm rồi.

Buổi chiều một ngày nọ, bên ngoài tiểu nông trang ấy đột nhiên xuất hiện một hán tử đầu đội chiếc nón toai mặc áo trắng bạch. Vành nón tuy đã rất rộng mà vẫn không che nổi mái tóc dài của y. Mái tóc của y xỏa xuống tận vai, cước bộ rất trầm trọng, nhưng không ai nhìn rõ mặt mũi y vì bị vành nón che khuất.

Phương gia tập là một địa phương nhỏ xíu, đột nhiên xuất hiện hán tử lạ lùng này tự nhiên mọi người phải chú ý. Nhưng không một ai biết y là ai.

Loại người này, nhiều khả năng là loại du dương mà loại du dương thương thương chẳng tốt đẹp gì. Mọi người đều biết vậy, nhưng vô luận y là kẻ du dương hay kẻ ăn mày, thậm chí có là tay sai của Diêm Vương cũng mặc kệ, chỉ cần y đừng đụng tới ai thì chẳng ai làm phiền y cả.

Coi sóc Tiểu nông trang có cặp vợ chồng già cũng chú ý tới bạch y hán tử ấy xem y làm gì. Họ chỉ mong y đừng đến làm phiền họ.

Chỉ tiếc rằng đời người thường nhiều việc không như ý. Họ không muốn tiếp xúc với bạch y hán tử, nhưng hán tử cứ diêm nhiên bước từng bước đến gần cổng tiểu nông trang.

Đời vợ chồng này cư trú ở Phương gia tập để đã sáu mươi năm hơn. Người quanh đây đều gọi là Phương lão gia và Phương đại tâu.

Phương lão gia hạ giọng nói nhỏ với Phương đại tâu :

— Lạy Bồ Tát Quan Âm cho y đừng gõ cửa nhà ta !

Nhưng lão chưa van vái hết câu, bạch y hán tử đã tiến sát đến cánh cổng gỗ tiểu nông trang. Lão gõ nhẹ ba tiếng.

Phương lão gia ngằm liếc mắt cho vợ, ra ý muốn nên mở cổng.

Nhưng bạch y hán tử lại gõ cửa tiếp. Lần này còn hơn gõ nữa, y xô đẩy cánh cổng bằng sức rất mạnh liên tiếp ba lần.

Lần này y dùng một đầu ngón tay xô vào cổng, mỗi lần xô ngón tay vào là cánh cổng gỗ lại xuyên thủng một lỗ nhỏ. Vợ chồng Phương lão gia sợ đến ngáy người. Vì xưa nay họ chưa từng thấy qua có người gõ cổng bằng cách

Cánh cổng bị xuyên thủng ba lỗ nhỏ không

đứng vững nổi nữa đổ lệch qua một bên.

Phương đại tẩu thờ dài hạ giọng nói với chồng :

— Xem ra cánh cổng không đủ sức ngăn cản y đâu, người ta thường bảo sống đạo đức thì không sợ gì họa phúc. Chúng ta nghèo đến nỗi không đủ thức ăn cho gà vịt, chẳng lẽ lại sợ đến đây cướp của ?

Phương lão gia đã sợ lắm. Lão tuy không phải là người trong giới võ lâm nhưng cứ nhìn ba lỗ trên cánh cổng cũng đủ biết võ công của bạch y hán tử vô cùng lợi hại. Loại giang hồ sát tinh này để y vào trong nhà quả là không hay tốt gì, nhờ y nổi giận vì điều gì đó thì hậu quả chưa biết đâu lường trước được.

Cứ theo lời Phương đại tẩu, nhà lão hiện giờ chỉ có hơn mười con gà, hơn mười con vịt, có thể nói ngoài ra nhà sạch như lau, nếu bạch y

là kẻ cướp thật không lẽ lại giết mình ?

Và chẳng, đã là một võ lâm cao thủ, y đời nào thêm hạ thủ với người bần cùng chồng lão. Giữa lúc lão đang suy tính hỗn độn Phương đại tẩu đã tiến ra đến cổng.

Chiếc áo trắng của hán tử không được bám, nó đã ngả màu vàng nâu. Người giang hồ gió cát thì dù có sạch sẽ đến đâu cũng khó thoát được bụi bám, huống gì áo gấm ?

Phương lão già run lẩy, nhưng Phương đại tẩu lì hơn, bà lão tiến đến gần và đã nhìn rõ mặt y hán tử.

Mặt y trắng bạch, niên kỷ xem ra chưa lấy đến ba mươi mà khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn nhợt. Các nếp nhăn ấy cũng chưa có gì đáng sợ nhưng ngoài các nếp nhăn ra mặt y còn có sẹo chạy từ tai trái vắt qua má, cơ hồ dài đến yết hầu. Phải chỉ ba mươi năm trước

mà nhìn thấy khuôn mặt này chắc Phương đại tẩu đã ngã xuống bất tỉnh vì sợ rồi, nhưng bây giờ bà đã quá già, gan dạ so với trước đây có hơn nhiều nên bà lão điềm nhiên hỏi :

— Quý tướng công gõ cửa, chẳng hay có gì dạy bảo ?

Bạch y hán tử cũng rất bình thản đáp :

— Ta họ Bạch. Bạch Vô Lăng.

Phương đại tẩu mỉm cười miễn cưỡng :

— Té ra là Bạch công tử ư ?

Bạch Vô Lăng lắc đầu :

— Ta không phải là công tử, ta chỉ là một tên không có nhà để về.

Phương đại tẩu càng cười :

Lông tử nói đùa giỡn lão nhân làm gì ?

Mặt y trở nên trầm trọng, y cười lạnh

g :
...

— Ta nói một là một, hai là hai, ta là người không thích đùa giỡn.

Trong nhất thời Phương đại tẩu ngây mặt ra không biết nói gì nữa.

Tuy Phương lão gia rất nhát nhưng lúc này không thể không bước tới thay người vợ nói với Bạch Vô Lăng :

— Vị này là Bạch... Bạch tiên sinh, chắc rằng từ ngoại địa đến đây ?

Phương lão gia vừa nói vừa run cầm cập. Bạch Vô Lăng khẽ gạt đầu.

Phương lão gia cố lấy giọng bình thường :

— Có lẽ Bạch tiên sinh muốn tìm khách tiệm nghỉ ngơi chăng ?

Lão dơ tay chỉ về hướng tả, tiếp lời :

— Theo con đường này rất gần có một Duyệt tâm lâu...

— Ta không thích ngụ ở khách điểm !

Dứt câu ấy, y tiếp liền :

— Chiều hôm nay, xin phiên nhị vị cho ta ngủ tạm qua một đêm.

Sắc mặt Phương lão gia biến thành vàng khè. Nhìn tướng mạo của y, lão kêu khổ thầm trong bụng, tên này đúng là loại ma vương sát tinh giang hồ, làm sao để y ngủ trong nhà được ?

— Bạch tiên sinh, nơi đây vừa hơi hám vừa bẩn, chỉ sợ...

— Không có sợ với chẳng sợ...

Y cười lạnh leo tiếp :

— Lão có biết đêm hôm qua ta ngủ ở nơi

đó không ?

Phương lão gia cười gượng đau khổ. Lão đâu phải là thần tiên thông quá khứ vị lai mà biết đêm qua y ngủ ở đâu ?

Bạch Vô Lăng lạnh lẽo nói :

— Đêm qua ta ngủ tại một khách điểm !

Phương lão gia ngạc nhiên :

— Nếu đêm qua đã ngủ ở khách điểm thì hôm nay sao lại không tiếp tục, chẳng lẽ...

Ý lão muốn nói tiếp rõ ràng là ám chỉ Bạch Vô Lăng đã hết sạch tiền. Nhưng Bạch Vô Lăng điềm nhiên tiếp lời :

— Nhưng phòng khách điểm này chẳng có giường nào, chỉ có toàn là quan tài.

Suốt người Phương lão gia toát mồ hôi :

— Bạch... tiên sinh nói đùa chẳng ?

Bạch Vô Lăng đột nhiên nổi giận :

— Ta đã nói rồi, ta không thích đùa.

Phương lão gia run bắn lên :

— Vâng, vâng !

Bạch Vô Lăng đưa mắt nhìn ra xa chậm chậm nói :

— Cái khách điểm ấy chắc là chỉ cho xác chết ở...

Phương lão gia trầm mặc một lúc rồi hoang nhiên tỉnh ngộ :

— Chẳng lẽ... chẳng lẽ Bạch tiên sinh... đem qua ngủ ở nghĩa trang chẳng ?

Bạch Vô Lăng gật đầu :

— Ngủ trên nắp quan tài nói chung vẫn tốt hơn ngủ trong quan tài !

Điều này Phương lão gia rất hiểu rõ : chỉ vì

trên nắp quan tài là người còn sống nhưng trong quan tài tất nhiên phải là người đã chết.

Trước mặt là người dám nằm ngủ trên nắp quan tài khiến chân lão gia run rẩy muốn quy phục xuống.

Hốt nhiên lão nhìn thấy bên lưng Bạch Vô Lăng có đeo kiếm.

Thanh kiếm này chỉ dài độ một xích bảy tấc, bao kiếm may bằng loại da báo rất tinh xảo. Nhưng bao kiếm và cán kiếm đều dính đầy máu.

Phương lão gia dám khẳng định, loại máu này nhất định là máu người chứ không phải là máu thú vật.

Bạch Vô Lăng chẳng giống người làm nghề bán một chút nào.

Y chỉ giống một tên giết người không góm tay.

Nghĩ đến đó, Phương lão gia cơ hồ muốn ngắt xiu. Tuy lão sống đã lâu và làm nghề nuôi gà vịt mưu sinh, nhưng thực sự lão chưa bao giờ dám cắt tiết một con gà vịt nào, vì việc ấy đã có Phương đại tẩu.

Thế mà phải đối diện với một tên giết người không góm tay, bảo sao lão không bấn loạn tâm thần ?

Bạch Vô Lãng không thèm khách sáo một chút nào.

Y cứ coi cái nông trang nhô bé này như nhà của y vậy. Thế mà bỗng nhiên y rút ra một đinh vàng vắt trên cái bàn cũ kỹ.

Vợ chồng lão họ Phương ngáy mặt ra nhìn. Nhưng mặt Bạch Vô Lãng vẫn điềm nhiên như

chẳng có gì quan trọng. Y hốt nhiên quát hai tiếng :

— Cắt đi...

Hai vợ chồng càng ngáy người, lão tự hỏi thầm : “Phải chăng lỗi tai ta nghe lầm ?”, Bạch Vô Lãng vỗ tay xuống bàn :

— Tại sao không cắt tiền đi ? Chẳng lẽ còn chê ít ư ?

Phương lão gia càng run dữ.

Lão nhìn vợ một cái rồi mới đưa tay cầm lấy đinh vàng, lão kêu thầm trong bụng : “Con mẹ nó ! đinh vàng này chỉ ít cũng là hai mươi lạng...”

Hai mươi lạng vàng, đối với Phương lão gia, hai vợ chồng lão có năm mơ cũng không dám nghĩ rằng mình có tới hai mươi lạng vàng.

Bạch Vô Lãng lạnh lùng cười hỏi :

— Đây là hai mươi lạng vàng đấy, nhưng không phải của ta đâu, bởi vậy lão thôi phải cảm ơn làm gì ?

. Phương lão gia vừa mừng thật đấy nhưng cũng vừa lo lắng, lo lo vì không biết Bạch Vô Lăng sẽ đưa ra điều kiện gì ?

Nhưng yêu cầu của Bạch Vô Lăng quả ra ngoài tưởng tượng của lão :

— Hai mươi lạng vàng này là ta muốn mua một con gà !

— Mua một con gà ?

— Đúng.

Phương lão gia nhìn kỹ đỉnh vàng trong tay, hai mắt lão bất động.

Đỉnh vàng rất nặng rõ ràng là vàng thật chứ không phải vàng giả.

Nó có thể mua được bao nhiêu con gà ?

Phương lão gia tính không nổi.

Một ngàn con ? Ba ngàn con ? Hay là một vạn con ?

Phương lão gia tính không nổi.

Nhưng rõ ràng tên họ Bạch “Vô lâm nhân vật” đã diễm nhiên đem hai mươi lạng vàng đến mua một con gà. Chẳng lẽ y cho rằng cái tiểu nông trang này có gà đẻ trứng vàng chăng ?

Bạch Vô Lăng đã bổ sung thêm một lời :

— Ta chỉ cần một con gà trống, càng khỏe càng tốt.

Phương đại tẩu không dám chậm trễ, vội ra chuồng gà bắt một con gà trống bình thường dứ dần.

Tiếng gáy của con gà này rất hùng hậu,

tướng mạo cũng rất uy vũ.

Bà lão mang con gà trống đến trước mặt
Bạch Vô Lãng.

Y nhìn con gà sơ qua, lạnh nhạt nói :

— Con gà này rất tốt, thực rất đáng giá hai
mươi lượng vàng.

Phương đại tẩu cười gượng gạo định thốt ra
“Bạch tiên sinh cứ nói đùa” Nhưng câu ấy lão
vừa sắp buột miệng tức thời nhớ ra y không
thích nói đùa bèn vội vàng nín luôn.

Hốt nhiên Bạch Vô Lãng thở dài :

— Đem con gà ấy quăng lên cao cho ta !

Phương lão gia lại ngầy người. Bà lão không
tương tượng nổi y bắt bà bắt gà rồi lại bắt bà
quăng lên cao để làm gì nhưng bà không dám
hỏi lại y, tuân lời dùng toàn lực quăng con gà lên
cao.

Quác, quác, quác, quác.

Tiếng con gà kêu quả nhiên rất mạnh. Nó
kêu quang quác vừa đập cánh muốn bay lên.
ng loài gà làm sao bay cao được ?

Khi Phương đại tẩu vừa quăng con gà lên,
nhiên kiếm ánh của Bạch Vô Lãng xẹt ra
đường nhanh như chớp.

Cái đầu con gà bị kiếm xuyên qua. Thế
mà điện chớp ấy không phải là con gà, đến con
gà cũng chết liền tức thì !

Vợ chồng Phương lão gia kinh hồn táng

Bạch Vô Lãng đến gần xác con gà xem xét
kỹ rồi mới nói với hai lão già :

— Đem con gà này dâng tặng cho Tế Nhất
sau đó xin lão thưởng cho !

Phương lão gia sùng sốt :

— Tặng thưởng ? Bằng xác con gà chết này mà đòi Tế tổng tiêu đầu tặng thưởng ư ?

Bạch Vô Lăng lạnh nhạt :

— Đúng vậy, nếu lão không đòi tặng thưởng là lão tự làm tổn thất đấy !

Phương lão gia chẳng hiểu y nói như vậy là lý lẽ gì. Lão không dám ao ước hơn nữa, lão chỉ mong ước sau khi đem tặng cho Tế tổng tiêu đầu xác con gà này mọi việc vẫn bình yên là đủ mừng rồi. Lão đã có hai mươi lạng vàng, đã giàu rồi còn tham gì nữa ?

Lão là người tri túc, lão không tham có thêm tiền.

Do vậy, có lẽ lão sẽ sống lâu hơn người.

Phàm ai là người thân cận Tế Nhất Dao đều biết y là người rất thích ăn thịt gà.

Khi y nhìn thấy con gà chẳng khác gì con

gà nhìn thấy con giun, không ăn không thể được.

Nhưng khi y vừa nhìn thấy xác con gà do vợ chồng Phương lão gia mang lại, lập tức mặt y biến ra dô như mồng gà.

Vợ chồng Phương lão gia đang đứng khoanh tay đợi lệnh trong đại sảnh Bách chương tiêu cục sáu tiêu sư. Họ đều có mặt cả trong đại sảnh. Trong sáu vị ấy, người tính tình lỗ mắng nhất và võ công cao nhất là tiêu sư Phàn Lục.

Phàn Lục to lớn vạm vỡ như một con gấu đen.

Họ Lục nóng nảy túm lấy áo Phương lão gia quát mắng :

— Lão thật lớn gan, tặng một con gà chết có ý gì ?

Mặt Phương lão gia vàng như nghệ không

nói nổi một lời. Tế tức thì quát :

— Phàn tiên sư, đừng làm khó lão ấy !

Phàn Lục cả giận :

— Lão già này vô lễ dám đem đến đây một xác gà chết có lẽ có ý khinh thị...

— Im miệng !

Tế Nhất Dao thờ dài một tiếng rồi mới hỏi
Phương lão gia :

— Hắn ở trong nhà lão trượng ư ?

Phương lão gia cung kính đáp :

— Hắn xin ngủ tạm nhà lão một đêm rồi
buộc lão đem dâng tặng tổng tiêu đầu...

Tế Nhất Dao hỏi :

— Ngoài việc nhờ lão trượng tặng, hắn còn
nói gì nữa không ?

Phương lão gia trầm ngâm một lúc rồi ấp
úng :

— Lão không... Không dám nói..

Thần sắc Tế Nhất Dao rất nghiêm túc, y
chậm chậm nói :

— Lai lịch của tên này không phải đơn
giản, hắn có nói điều gì lão trượng cứ tự nhiên
thuật lại, ta tuyệt không giận dữ gì đâu !

Phương lão gia cố gắng đáp :

— Hắn bảo lão mang gà tặng tổng tiêu đầu
xin tổng tiêu đầu tặng thưởng.

Phàn Lục tại quát lên :

— Tặng thưởng ? Tặng cái con khi tiêu !

Tế Nhất Dao giận dữ :

— Phàn Lục, ngươi điên à ? Sao lại ăn nói
phàm nhit trước mặt lão nhân gia ?

Quả nhiên Phàn Lục vội vàng im miệng.

Ông Tế Nhất Đao thở dài thườn thượt nói với Phàn Lục :

— Mau gọi quân sự mang ra đây ba đỉnh hoành kim !

Phàn Lục giật mình :

— Ba mươi lạng hoành kim ư ?

— Đúng đó. Ta tặng thưởng số vàng ấy !

Vợ chồng Phương lão gia lại nhìn nhau ngơ ngác. Mắt họ không mù, tai họ không điếc, nhưng họ không dám tin thật. Được tặng một xác con gà mà Tế Nhất Đao lại tặng họ ba mươi lạng vàng ?

Thực là không thể được, chẳng lẽ họ nằm mơ ? Nhưng ba đỉnh hoành kim nằm vàng chói trong tay Phương lão gia chứng minh họ hoàn toàn không nằm mơ. Hai mươi lạng cộng với ba

hai mươi lạng tổng cộng là năm mươi lạng.

Trong một ngày hiển nhiên Phương lão gia nhận được năm mươi lạng vàng chỉ e rằng ba đêm nữa họ cũng ngủ không nổi. Nhưng bất luận thế nào từ nay hậu vận của hai vợ chồng lão cũng sẽ khá hơn trước đây rất nhiều.

Đêm đã sâu.

Phương lão gia và Phương đạo tẩu tuy nằm trên giường nhưng họ không tài nào nhắm mắt được. Năm mươi lạng vàng họ đã cất ở một nơi bí mật.

Đêm ấy Bạch Vô Lăng cũng ngủ tại nông trường, nhưng y không ngủ trên giường mà ngủ trên một đồng cỏ khô ! Vừa đặt lưng xuống, y đã ngủ say. Vợ chồng lão họ Phương chỉ mong chờ sáng không có chuyện gì lạ xảy ra. Họ cầu

xin cho mọi sự bình an. Hình như lời cầu xin của họ linh nghiệm, một đêm bình thường đã trôi qua. Nhưng còn ngày mai thì sao ?

Trời vừa hừng sáng, khi ánh dương chiếu vào mặt Phương lão gia thì Bạch Vô Lăng đã không còn nằm trên đồng cỏ khô nữa. Phương lão gia tìm khắp nơi vẫn không thấy y đâu.

Bạch Vô Lăng đi đâu ?

Ánh sáng le lói, gió hiu hiu thổi.

Tuy ánh nắng rất ấm áp nhưng trong lòng Tế Nhất Dao chẳng ấm áp chút nào.

Thông thường vào giờ này họ Tế hội họp tiêu cực tại đại sảnh mấy tuần trà và ăn điểm tâm một chút gì đó.

Nhưng hôm nay, y không có mặt ở tiêu cực.

Lúc này y đang ở trên một sườn núi nhỏ, đối diện với một đối thủ đáng sợ. Đối thủ ấy là

hách Vô Lăng.

Hôm qua Bạch Vô Lăng đã tặng y một lễ vật là con gà chết !

Dương nhiên Tế Nhất Dao nhìn rõ vết kiếm thêm chết con gà trống.

Dùng kiếm pháp như thế để giết một con gà chẳng khác nào dùng đại thiết chùy để giết một con kiến. Con gà đã chết dưới kiếm pháp rất lợi hại đáng sợ.

Tế Nhất Dao là một người danh chấn giang hồ về dao pháp.

Vũ khí của y sử dụng là một thanh dao ngắn nhưng rất sắc bén.

Xưa nay y chỉ cần một dao. Một dao là đủ thắng bại.

Chưa bao giờ y bại, từ xưa đến nay ngay giờ chưa có tránh được một dao của y.

Nhưng mà, trên thế gian tuyệt đối không có người thập toàn thập mỹ, đương nhiên cũng không có võ công nào thập toàn thập mỹ.

Đao pháp của Tế Nhất Đao rõ ràng có thể xưng hùng xưng bá một phương, nhưng đương nhiên đao pháp của y cũng phải có chỗ sơ hở. Tuy y tự biết chỗ sơ hở ấy.

Nếu có ai nhìn ra chỗ sơ hở của y và xuất thủ mau hơn y, y chỉ còn một con đường là chết mà thôi. Nửa đêm Tế Nhất Đao âm thầm mang xác con gà trống đem đi chôn.

Một vị tổng tiêu đầu mà phải mất công đi chôn xác một con gà, điều ấy nói ra chắc chẳng ai tin được. Nhưng đó lại là sự thực.

Đang khi Tế Nhất Đao đào đất chôn con gà, tâm trạng y rất thê lương. Y có cảm giác không phải mình chôn con gà mà là tự chôn chính mình.

Đao đeo ngang eo, Tế Nhất Đao rất tin ở đao pháp của mình.

Nhưng hôm nay là ngoại lệ. Y không còn thắng được Bạch Vô Lăng trước mặt.

Chút lòng tin vào mình đã hết sạch, nhưng vẫn đến nơi đây.

Y chưa bao giờ tránh né, bất cứ ai, bất cứ lúc gì.

Bạch Vô Lăng đứng sừng sững hướng về phía đồng, về mặt lộ về sát khí :

— Tế Nhất Đao, quả nhiên người không ta thất vọng.

Bạch Vô Lăng nói câu đầu tiên như thế.

Tế Nhất Đao chậm chậm rút ra từ trong tay một lưỡi tiêu dao và một mảnh gỗ nhỏ. Đây

là mảnh gỗ do Bạch Vô Lăng dùng phi đao thủ pháp khắc lên bắn vào phòng Tế Nhất Đao vào giữa tối hôm qua.

Khinh công của Bạch Vô Lăng đã đạt tới cảnh giới như bay. Sau khi nhận được mảnh gỗ khắc chữ này, quả nhiên Tế Nhất Đao đơn đao phó hội đến nơi sườn núi nhỏ này.

Y đặt tay vào cán đao. Bạch Vô Lăng lạnh lẽo mỉm cười :

— Nghe nói đao pháp của Tế tổng tiêu đầu rất tuyệt.

Tế Nhất Đao nói :

— Người có muốn thử không ?

Bạch Vô Lăng lắc đầu :

— Không muốn.

Rồi lại tiếp :

— Vì chúng ta động thủ thế tất có một người phải chết, ta không muốn người chết, cũng không muốn chết dưới đao pháp người !

Tế Nhất Đao nói :

— Lời nói của hạ quả thật minh bạch.

Bạch Vô Lăng :

— Tại hạ vốn là người thích sự minh bạch.

Tế Nhất Đao :

— Nếu như thế không biết các hạ ước hẹn với tại hạ đến đây có dụng ý gì ?

Bạch Vô Lăng trầm ngâm một lúc lâu hốt nhiên hỏi lại :

— Các hạ có mấy người con ?

Mặt Tế Nhất Đao xanh lét, y tùy miệng

— Chỉ một.

Bạch Vô Lăng cả cười. Y cười như điên như cuồng. Tề Nhất Dao giận dữ :

— Điều ấy có gì đáng cười ?

Bạch Vô Lăng ngừng cười, lát sau mới nói :

— Tề tổng tiêu đầu là một kẻ phong lưu, sao lại chỉ có một con ?

Mặt Tề Nhất Dao biến sắc rất khó coi. Bạch Vô Lăng cười một lúc nữa rồi chậm chậm nói :

— Tại Phương gia tập, các hạ có một con tên Tề Nhất Thanh, nhưng tại Dương Châu các hạ có một đứa con tư sinh nữa tên là Tề Duy Trí.

Tề Nhất Dao bắt đầu run rẩy. Hiển nhiên những lời của Bạch Vô Lăng như mũi tên bắn trúng tâm khảm của y.

Bỗng nhiên Bạch Vô Lăng rút ra một cái túi nhỏ nhỏ đồ ra một viên bích ngọc to hơn

lớn tay cái rất khả ái nhưng giá trị cực quý. Nhìn thấy viên bích ngọc, Tề Nhất Dao như bị trúng bích ngọc.

Bạch Vô Lăng lại mỉm cười :

— Đây là viên ngọc của Tề Duy Trí, là quà sinh nhật hai mươi tuổi của các hạ gởi tặng đó !

Tề Nhất Dao im lặng. Y tuy không phải là người quá thực thà, nhưng cũng không phải là người quá phong lưu, y cũng có hai ngôi nhà, hai người vợ và hai đứa con.

Rất tiếc hai ngôi nhà ấy cách nhau xa quá nên y không tưởng tượng ra có người lại biết chuyện riêng của y. Bạch Vô Lăng lại còn giữ viên ngọc của đứa con y. Bạch Vô Lăng mỉm cười nói tiếp :

— Đứa con thứ hai của các hạ ta đang giam ở một nơi bí mật.

Tế Nhất Đao nổi giận :

— Ta không n.

Bạch Vô Lăng nói :

— Người có thể không tin lời ấy nhưng đứa con của người có thể bị ta giết chết đó !

Lời ấy khiến Tế Nhất Đao toát mồ hôi.

Một lúc lâu y mới thở dài nói :

— Người muốn cái gì ? Người muốn cái gì cứ nói đi !

Tức thì Bạch Vô Lăng đáp :

— Ta chỉ muốn cái đầu của một người.

Tế Nhất Đao biến sắc :

— Đầu của ta ư ?

Bạch Vô Lăng lắc đầu :

— Không phải của người.

— Thế thì đầu của ai ?

— Đầu này là của người ân nhân đã từng cứu mạng người, đồng thời, hiện tại cũng là chủ nhân của người.

Tế Nhất Đao cao giọng đáp :

— Chuyện ấy không thể được. Không lẽ ta nhân tâm thế ư ?

Tế Nhất Đao chưa nói dứt lời, Bạch Vô Lăng cầm viên ngọc trên tay quăng lên, sau đó nhanh kiểm xét tới như chớp giật.

Viên ngọc lập tức bị chẻ ra làm mười hai mảnh nhỏ.

Tế Nhất Đao hoàn toàn không trông rõ thể diện của y.

Sau khi Bạch Vô Lăng dứt kiếm vào bao rồi, y nói ngắn người ra.

Bây giờ y mới hiểu rất rõ ràng một chuyện : kiếm pháp của Bạch Vô Lăng nhất định mau hơn đạo pháp của y.

Không phải chỉ mau hơn chút ít, mà là mau hơn rất nhiều !

Mặt trời dần dần lên cao.

Bạch Vô Lăng đã đi rồi mà Tế Nhất Dao vẫn còn đứng ngẩn người ở sườn núi. Trước khi lên đường, Bạch Vô Lăng chỉ nói một câu :

— Người không chịu hy sinh Triệu Thiên Tước, ắt phải hy sinh Tế Duy Trí.

Trong chớp mắt Bạch Vô Lăng đã biến mất dưới sườn núi.

Trên mặt cỏ vẫn còn lại mười hai mảnh ngọc xanh biếc.

Mây trắng bay lơ lửng, hôm nay đã là ngày tháng 9 tháng 5.

Bạch Vô Lăng đã trở về nông trang của Trương lão gia, y ngồi trên một chiếc chuồng gà lấy trong túi ra một tờ giấy trắng nhuộm máu :

Ngày 24 tháng thứ 37. Chó.

Ngày mùng 5 tháng 38. Dê.

Ngày 12 tháng 38. Hắc Chi Ma.

Ngày mùng 9 tháng 39. Triệu Thiên Tước.

Hai mươi sáu chữ của ba hàng trên đã bị xóa nhem nhuốc hết.

Chỉ có chín chữ hàng cuối cùng là nhuộm máu.

Bạch Vô Lăng nghiêng rằng :

— Triệu Thiên Tước, ta nhất định trong

một tháng sẽ lấy mạng của người. Xem người còn trốn ở đâu ?

Hôm nay là ngày mùng 9 tháng 5

Phương gia tập cách Y cốc không xa lắm. Có thể nói nó chính là cửa ngõ của Y cốc vì nếu có ai từ phía đông muốn đến Y cốc phía tây tất nhiên là phải đi qua Phương gia tập.

Ngày mùng 9 tháng 5 ấy tuy tiết trời rất đẹp, khí hậu lại rất ấm áp ôn hòa nhưng lại là một ngày gió tanh mưa máu.

Hải Ma giáo đã đem sấm sét đến, tất nhiên nơi đây phải buộc bị chấn động.

Thời Cửu Công cự tuyệt không chịu chữa độc cho Lãnh Bích Kiều mặc dù Hạ Dự đã yêu cầu nhiều lần vì lão có một nguyên tắc trước khi cứu, nguyên tắc đó là : "Phùng ác bất trị" (gặp người ác là không trị bệnh).

Lãnh Bích Kiều tuy là một nữ nhân nhưng về trình độ độc ác của nàng so với bọn ma đầu đại đạo giang hồ còn hơn nhiều, đã là một nữ nhân ma đầu như vậy, đương nhiên Thời Cửu Công cự tuyệt không bằng lòng trị độc cho nàng một cách hợp lý.

Bành Đại Ứng cùng một tâm ý như Thời Cửu Công. Hai người này có thể nói là hai người duy nhất có khả năng giải trừ độc chất trong thân thể Lãnh Bích Kiều, nhưng Hạ Dự đã tận dụng tất cả mọi biện pháp vẫn không đạt được kết quả nguyên vẹn.

Do đó, Hải Ma giáo không quản đường xa đem toàn bộ lực lượng đến Hồ Điệp thành và Y cốc.

Khi đến tiểu khách điếm của Sa Nhất Sát, lực lượng hùng hậu của Hạ Dự đã bị hao tổn ít nhưng từ đó đến Hồ Điệp thành hoàn toàn bình

yên.

Tuy vậy, cũng không thể gọi là thắng lợi. Vì lực lượng của Triệu Thiên Tước đã rút đi hết không để một trận đụng độ nào xảy ra.

Hải Ma giáo chỉ dừng lại ở Hồ Diệp thành có một buổi tối.

Đêm hôm ấy không khí trong Hồ Diệp thành rất nặng nề, trước đây Hồ Diệp viên là nơi luôn ồn ào náo nhiệt đêm nay đặc biệt tĩnh mịch đến phát sợ.

Hạ Dự thừa biết trận quyết chiến sinh tử giữa lão và Triệu Thiên Tước sẽ xảy ra ở gần Y cốc. Chính ngọ ngày hôm sau, toàn bộ Hải Ma giáo tiến quân đến Phương gia tập. Quả Phương gia tập chưa tới nửa dặm là đã đến Y cốc là nơi giới giang hồ rất tôn kính coi là thánh địa.

Triệu Thiên Tước lúc ấy đã tụ tập các anh

hùng nghĩa sĩ tại "Duyệt tần lâu" trong Phương gia tập sẵn sàng chờ đợi quân của Hải Ma giáo.

Cách không xa "Duyệt tần lâu" có một khu rừng trúc rất rậm rạp. Trong khu rừng trúc này có một gian thạch thất nhỏ. Chủ nhân của gian thạch thất ấy là một bà già bán bánh nướng ngoài chợ Phương gia tập được gọi tên là Bình Cô. Bình Cô làm nghề bán bánh nướng ở chợ Phương gia tập đã hai mươi năm nay. Tuy Phương gia tập chỉ là một địa phương nhỏ, nhưng hai mươi năm nay chưa có một ngày nào không có mặt Bình Cô và thúng bánh nướng ngồi bán ngoài mếp chợ.

Nhưng hôm nay dân chúng ở Phương gia tập không được ăn bánh nướng.

Vì Bình Cô là người bán bánh nướng hôm nay bận rộn "đi mua trứng vịt" rồi.

"Đi mua trứng vịt" là một câu tục ngữ của

riêng Phương gia tập, câu tục ngữ ấy có ý nghĩa giống như ta nói : hờn về cục lạc.

Tại sao Bình Cô lại chết ?

Không có ai nói rõ được. Vì trên mặt lão bà trũng thuong một đường, trước ngực thêm một vết dao và hai tay trũng chỉ chít nhiều loại ám khí khác nhau.

Khi bốn người Long Thành Bích, Tư Mã Huyết, Đường Trúc Quyên và Hứa Khiếu Chi gặp lão bà Bình Cô ấy chính là lúc bà ta đang chạy ngoài nửa dặm hướng đông phương gia tập. Khi ấy lão bà đã gần kiệt lực, toàn thân mềm nhũn đến độ tuy Hứa Khiếu Chi là cốc chủ của y cốc có y thuật rất cao cũng không tài nào cứu chữa cho lão nổi nữa.

Trước khi tắt hơi thở cuối cùng, lão chỉ nói được ba tiếng :

— Độc tú tài...

Bà lão định nói tiếp gì nữa đó nhưng đột nhiên người lão cứng đờ, toàn thân lạnh như một tảng băng nước đá.

Bốn người đành mang xác bà lão về Phương gia tập vì dù sao bà cũng đã bán bánh nướng ở đây hai mươi năm trời rồi. Mọi người chỉ biết lão bán bánh nướng và tên gọi lão là Bình Cô.

Bí mật thân thế của bà chỉ một mình cốc chủ cốc hiểu rõ.

Bà ta là một nữ nhân cực kỳ si tình.

Bà chỉ yêu quý duy nhất một người, đến giờ vẫn còn rất yêu, đó là người có hiệu xưng là Cửu Công.

Chuyện nhân duyên có lẽ là chuyện kỳ quái nhất trên đời.

Nó có thể khiến cho người ta sung sướng

nhưng cũng có thể khiến cho người ta đau khổ. Nếu nhân duyên mỹ mãn người ta sẽ cảm thấy hạnh phúc. Nhưng xưa nay rất ít thấy cuộc nhân duyên nào gọi là mỹ mãn.

Xưa kia bà yêu duy nhất một người tên gọi là Thời Bá Thọ, nhưng từ khi Thời Bá Thọ biến thành Thời Cửu Công, hai người không thể kết hợp được nữa.

Thời Cửu Công là một người quái dị.

Lão biết ngoài nửa dặm Y cốc có Phương gia tập, trong Phương gia tập có một khu rừng trúc, trong khu rừng trúc có một gian thạch thất nhỏ, trong gian thạch thất ấy có một người đàn bà chờ đợi lão đã hai mươi năm. Người đàn bà ấy là Bình Cô.

"Bình Cô" chỉ là tên của dân ở Phương gia tập gọi bà.

Cách đây hơn hai mươi năm, bà không có tên "Bình Cô" mà là một nữ trang chủ của "Lục kiếm sơn trang" tên là Mộ Dung Hiểu Trúc.

"Lục kiếm sơn trang" hiện nay đã mất dấu trên chốn giang hồ, địa điểm cũ nay đã biến thành một sông bạc lớn. Mộ Dung Hiểu Trúc đã bán sơn trang ấy cho một tên phú hộ, sau đó gom góp được bao nhiêu tiền nòng tiêu phí sạch nhẵn trong một ngày.

Nàng phân phát tiền cho toàn bộ gia nhân "Lục kiếm sơn trang" sau đó ẩn tích giang hồ.

không ai biết nàng ẩn tích nơi đâu.

Cũng không biết tại sao nàng lại làm như

Chỉ có Hứa Khiếu Chi biết được bí mật ấy.

Nguyên do Thời Cửu Công không chịu kết hợp với Mộ Dung Hiểu Trúc vì phụ thân của

nàng là Mộ Dung Phi Tẩu không đồng ý.

Trên giang hồ Mộ Dung Phi Tẩu nổi tiếng là một lão ngoan cố.

Hàng châu lão tổ Đường lão nhân tuy đã là một lão rất ngoan cố, nhưng so với Mộ Dung Phi Tẩu vẫn còn kém xa.

Không ngờ Thời Cửu Công cũng là một người quá sức cổ quái kỳ dị như một quái vật.

Gã rất yêu Mộ Dung Hiểu Trúc, đồng thời gã cũng biết Mộ Dung Hiểu Trúc đối với mình tình thâm nghĩa trọng, nhưng chỉ vì Mộ Dung Phi Tẩu ngăn cản, gã buông lời thề vĩnh viễn sẽ không lấy Mộ Dung Hiểu Trúc làm vợ nữa.

Sau khi Mộ Dung Phi Tẩu thọ bệnh qua đời, gã vẫn cương quyết giữ lời thề. Gã đã từng phát biểu một câu "Cho dù đàn bà trên đời này chết sạch hết, ta cũng quyết không cưới con gái

của Mộ Dung Phi Tẩu".

Nhưng như vậy người đau khổ nhất chỉ là Mộ Dung Hiểu Trúc.

Đêm ngày nàng hy vọng Thời Cửu Công hồi tâm chuyển ý, nhưng lòng Thời Cửu Công kiên định như một khối sắt không gì lay chuyển được.

Tuế nguyệt không lưu tình.

Khi hai người hiểu ra thì tuổi tác không còn trẻ nữa.

Cứ lần nữa như vậy hai mươi năm nay, họ đều già lão cả rồi.

Thời Cửu Công vẫn chưa chuyển ý và Mộ Dung Hiểu Trúc vẫn ở Phương gia tập chờ đợi.

Bà đã bán bánh nướng ở đây hai mươi năm.

Thời gian này quả là buồn bã gian khổ, nhưng bà nguyện hy sinh hết thảy : tuổi thanh

Khoái dao lãng tử - 3

xuân, tiền của, thậm chí cả tính mạng, bà đều nguyện hy sinh vì Thời Cửu Công.

Mỗi tình ấy đẹp đẽ ở chỗ nếu đã không chiếm hữu được, chỉ có hy sinh. Mộ Dung Hiểu Trúc đã làm được điều đó. Đương nhiên, theo quan niệm của đại đa số thì sự hy sinh ấy là không cần thiết mà hình như còn gần như vậy là ngông cuồng dại dột nữa.

Nhưng đối với ba người Long Thành Bích, Tư Mã Huyết và Đường Trúc Quyền khi nghe xong câu chuyện tình cay đắng do Hứa Thiết Chi kể, họ không có ý nghĩ ấy. Trái lại, họ đều tôn kính người đàn bà bán bánh nướng kia.

Mộ Dung Hiểu Trúc đã chết.

Bà chết dưới tay của Độc Tú tài.

Khi Hải Ma giáo đại cử quần ma xâm lấn Y cốc, mục tiêu rõ ràng là áp bức Thời Cửu Công.

Dung Hiểu Trúc đương nhiên không chấp nhận được.

Bà không phải là một phu nhân nhu nhược. Sức mạnh của bà, so với bất cứ ai đều không kém. Do đó, bà diễm nhiên có ý định đột nhập Hải Ma Thuyền hành thích Hải Ma Giáo chủ Hạ Du.

Rất tiếc, kế hoạch hành thích ấy không thành công.

Trên Hải Ma Thuyền, bà đụng độ với một thủ rất lợi hại.

Người ấy mặc một áo hạnh bào y, niên kỷ chỉ độ ba mươi đáng vẻ như văn sĩ nhưng eo lại eo trường kiếm.

Có thực niên kỷ của gã này là ba mươi tuổi không ?

Không !

Tối thiểu tuổi tác của gã cũng đã trên năm mươi rồi nhưng vì gã có thuật “trụ dung” nên nhìn về mặt bên ngoài chẳng khác gì một thiếu sinh ba mươi tuổi.

Mộ Dung Hiểu Trúc không ngờ đụng độ với gã trên Hải Ma thuyền.

Gã chính là người trên giang hồ có hiệu là “Độc Tú tài”. Nhiếp Vũ Đoạt. Nghe ba tiếng “Nhiếp Vũ đoạt” Đường Trúc Quyền giật mình kêu lên :

— Ta có một người dì của bạn đã bị tên này dùng ba loại độc ám khí giết chết !

Long Thành Bích ngẩn mặt :

— Dì của bạn người là ai ?

Đường Trúc Quyền đáp :

— “Thủy nguyệt thánh cô” Ngô tứ nương !

Nghe đến danh hiệu “Thủy nguyệt thánh cô” Ngô tứ nương mọi người đều có ý kính cẩn.

Long Thành Bích hơi biến sắc :

— Té ra là “Thủy nguyệt thánh cô” chết vì khí của Oanh Vũ Đoạt ư ?

Đường Trúc Quyền :

— Đó đúng là sự thật.

Long Thành Bích :

— Nếu Oanh Vũ Đoạt đã gia nhập Hải Ma thì rõ ràng gã là một kinh địch đáng kể đó !

Hứa Khiếu Chỉ khẽ thở dài :

— Gần đây Hạ Dự chiêu mộ quân hào thu được rất nhiều cao thủ hắc đạo, thực lực của lão mạnh, không dễ đối phó đâu.

Đường Trúc Quyền nhìn xuống thi thể của Mộ Dung Hiểu Trúc :

Khoái dao lũng tử - 3

— Chuyện này không nên cho Thời Cửu Công biết làm gì.

Long Thành Bích :

— Người sợ lão ta biết được sẽ nổi giận ư ?

Đường Trúc Quyền không đáp.

Long Thành Bích thở dài :

— Chỉ tiếc rằng chuyện này không thể tuyệt đối bảo mật được !

Ngoài cửa thạch thất không biết từ bao giờ đã có một lão nhân tóc bạc phơ phơ đứng sừng sững ở đó.

Đường Trúc Quyền nén thở than một tiếng :

— Thời Cửu Công !

Lão nhân đứng sừng sững ở đó chính là Thời Cửu Công.

Lão là trưởng lão lớn tuổi nhất trong Y cốc, ông thời với khả năng y thuật siêu tuyệt nên được gọi là “thiên hạ đệ nhất thần y”.

Gương mặt Thời Cửu Công cực lạnh lùng.

Gió thổi huu huu ngoài rừng trúc, nhưng lão lang nóng nảy gần phát điên.

Hốt nhiên lão như một cơn rồng cuộn gió khi thân vụt tới ôm lấy xác Mộ Dung Hiếu Trúc an.

Long Thành Bích thấy hai tay Thời Cửu Công run bần bật.

Tình cảnh ấy chưa bao giờ chàng nhìn thấy Thời Cửu Công vì Thời Cửu Công là một người cổ quái nóng nảy, chưa bao giờ lão vì lý do gì run tay.

Nhưng hiện tại là ngoại lệ.

Hai tay lão run bần bật ôm xác Mộ Dung

Hiếu Trúc lên, từng bước từng bước chậm chậm bước ra ngoài rừng trúc.

Tất cả mọi người đều nghe rõ lão vừa đi vừa than thở :

— Thần y ? Ta có phải đáng gọi là thần y ? Nếu ta là thần y sao ta không cứu sống nổi nàng...

Trên thế gian này làm gì có bất cứ một thầy thuốc nào có khả năng cứu người chết sống lại ? Ngay cả câu "cải tử hoàn sinh" cũng chỉ là nhảm cứu sống những người bệnh sắp chết thôi chứ đã chết hẳn thực sự thì có y thuật cao minh tới đâu cũng đành bó tay.

Thời Cửu Công tuy có tên hiệu là "trien lệ đệ nhất thần y" cũng không phải là ngoại lệ.

Trong khu rừng trúc này rất âm u nên tuy đang là buổi sáng nhưng ánh nắng không xuyên

thông được.

Thời Cửu Công ôm xác chết Mộ Dung Hiếu Trúc đứng ngây ra như một tượng gỗ.

Lão tuy rất ngoan cố, nhưng vẫn là người có tình cảm. Lão muốn ôm thi thể Mộ Dung Hiếu Trúc quay về Y cốc, an táng ở một nơi yên tĩnh nhất và gần nơi ở của lão nhất.

Không khí trong rừng trúc rất âm đạm.

Bỗng nhiên, từ trong một bụi trúc rậm rạp lóe lên một bóng kiếm ánh.

Kiểm ánh xẹt đến rất mau hướng thẳng vào đỉnh đầu Thời Cửu Công đâm xuống.

Kiểm ra vô thanh, động tác của kẻ đánh lên cũng rất nhẹ nhàng.

Thời Cửu Công hoàn toàn không hay biết.

Đến lúc mũi kiếm cơ hồ sắp cắm vào đầu

lão, lão mới kêu lên một tiếng giận dữ.

Lão cấp tốc lui lại ba xích.

Nhưng mũi kiếm đuổi theo bước chân lão cứ đâm tới.

Thời Cửu Công chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết.

Nếu lúc này lão buông xác Mộ Dung Hiếu Trúc xuống để hai tay có thể xuất chiêu, tối thiểu lão cũng còn cơ hội phản kích.

Nhưng lão không buông.

Lão thà chịu chết dưới kiếm của đối phương chứ nhất định không chịu buông xác Mộ Dung Hiếu Trúc.

Thời Cửu Công là một người như thế.

Vừa ngoan cố, lại vừa dứng cảm.

Nhưng sự dứng cảm của lão, phải chăng là

có hơi ngu xuẩn ?

Kiếm ánh sáng ngời, sát khí đằng đằng.

Thế kiếm này tuyệt đối có thể giết chết Thời Cửu Công.

Thời Cửu Công là một tay cao thủ võ công, nhưng vì bị đối phương đánh lén, và chẳng tâm trạng của lão đang rất hỗn loạn, xem ra thế kiếm của tên đánh lén nọ chắc chắn thành công !

Tiếc rằng phúc mạng của Thời Cửu Công còn rất lớn, lão hoàn toàn không bị kiếm đâm trúng.

Vì ngay lúc ấy phong tuyết đao xuất hiện.

“Choeng” một tiếng.

Tuyết đao bay xẹt tới đẩy lưỡi kiếm ra xa một xích.

Thời Cửu Công đang nhắm mắt lập tức mở choàng mắt ra.

Khi lão mở mắt đã thấy khoái đao của Long Thành Bích bay ngược trở về tay chàng.

Đao đã mau người còn mau hơn.

Thời Cửu Công thật không dám tin đó là sự thực. Tới lúc đó lão mới nhìn rõ mặt kẻ dùng kiếm đánh lên mình.

Đó là một người tay cầm trường kiếm, trên thân mặc chiếc áo hạnh bào ra dáng văn sĩ. Thời Cửu Công nổi giận quát to :

— Người là ai ?

Hạnh bào văn sĩ cười lạnh lùng ánh mắt dán vào thanh tuyết đao trong tay Long Thành Bích :

— Người phải là Tuyết đao lãng tử ?

Long Thành Bích thân nhiên :

— Không sai. Các hạ phải chăng là Độc tú tài ?

Hạnh bào văn sĩ cười nhạt :

— Người nhìn ta giống hay không giống ?

Long Thành Bích đáp :

— Niên kỷ không giống.

Hạnh bào văn sĩ :

— Trước đây ba mươi năm, Độc tú tài là một tú tài thư sinh phong lưu rất mực.

— Còn bây giờ ?

— Bây giờ Độc tú tài hình như kém ngày xưa rất nhiều.

Long Thành Bích :

— Mỗi một người đều có lúc phải già lão, nhưng hình như ngươi là ngoại lệ.

— Người nói không sai.

Long Thành Bích :

— Người đúng là không chịu già, nhưng nhất định phải chịu chết.

Hạnh bào văn sĩ :

— Người nói không sai.

— Người không chịu già nhưng nhất định phải chịu chết.

Hạnh bào văn sĩ cười lớn :

— Nói đúng lắm !

Thời Cửu Công nổi giận quát lên :

— Trước khi chết dưới đao người khác, người cho rằng cái gì đúng ?

Hạnh bào văn sĩ cười ha hả :

— Bằng vào công lực của hai người còn lâu mới xứng là đối thủ của bản giáo chủ !

Long Thành Bích cười nhạt :

— Trong khu rừng trúc này, tổng cộng ngươi có bao nhiêu phục binh ?

— Không nhiều !

Y mỉm cười chậm chậm nói tiếp :

— Nhưng cũng đủ giết toàn bộ bọn các ngươi !

Hạnh bào văn sĩ đứng trước mặt Thời Cửu Công chính là Độc tú tài Oanh Vũ Đoạt, kẻ đã chết Mộ Dung Hiểu Trúc.

Thời Cửu Công không muốn buông xác Mộ Dung Hiểu Trúc xuống.

Lão cũng không muốn tha bất cứ khi có cơ hội giết Oanh Vũ Đoạt. Nhưng cuối cùng lão đành buông tử thi Mộ Dung Hiểu Trúc ra múa song quyền tấn công vào giữa ngực Oanh Vũ Đoạt.

Quyền lực của Thời Cửu Công rất cương mãnh, tốc độ lại mau đến khó tưởng tượng.

Rất ít người có thể chịu được quyền của lão.

Lần này, lão đánh liên tiếp ba mươi sáu quyền mà vẫn không thể nào trúng được người Oanh Vũ Đoạt.

Hốt nhiên Oanh Vũ Đoạt hú lên một tiếng cực lớn.

Tiếng hú của y quả là dữ dội chẳng khác nào tiếng sét đánh bên tai Thời Cửu Công khiến lão muốn nhún người.

Kiểm pháp của Oanh Vũ Đoạt tức thì biến ảo, chỉ thấy mũi kiếm chấn động trong nháy mắt, kiếm thức đã liên tiếp năm lần hướng vào đầu Thời Cửu Công đâm tới.

Cùng lúc ấy bên tả rừng trúc đột nhiên nổi lên một loạt tiếng hô hoán.

Thì ra các võ sĩ của Hải Ma giáo đã bắt đầu mở cuộc càn quét sinh tử các cao thủ ở Hồ Điệp hành và Y cốc.

Hồi thứ mười GIÓ TANH MƯA MÁU

Ngoài "Duyệt tân lâu" các võ sĩ Hồ Diệp thành bố trí dày đặc.

Trừ các võ sĩ Hồ Diệp thành ra còn có các tiêu sư của Bách chương tiêu cục và các thủ hạ vì Bách chương tiêu cục là một phần tử của Hồ Diệp thành.

Hiện tại, ở trong phòng riêng, Triệu Thiên Tước đang bận rộn vì tin dữ đồn dập đem đến : coi như cuộc tử chiến với Hải Ma giáo đã bắt đầu.

Đang lúc ấy họ Triệu nghe tiếng vũ khí sát phạt dữ dội ngoài cửa "Duyệt tân lâu", lão biến

giác, không lẽ Hải Ma giáo lại áp sát đến nơi cửa lâu mau đến thế ? Lão vội vàng hớt ra cửa, tình hình khiến lão còn kinh dị hơn nữa : Không phải là Hải Ma giáo mà chính là một bọn thủ hạ của lão làm phản. Bọn thủ hạ này là người của Bách chương tiêu cục do tổng tiêu đầu Tề Nhất Dao cầm đầu đang giao đấu cùng các kiếm sĩ Hồ Diệp thành.

Tức thì gương mặt Triệu Thiên Tước biến thành cực kỳ khó coi.

Lão có giàu tướng tượng tới đâu cũng không tưởng tượng ra chuyện Tề Nhất Dao làm phản.

Lão vội vã quay vào phòng riêng đến cạnh giá đựng vũ khí rút ra một cây cương thương, ngay lúc ấy Tề Nhất Dao cũng đã vào tới phòng của lão, ba võ sĩ Hồ Diệp thành dùng kiếm ngăn lại đều chết ngay dưới dao của y !

Triệu Thiên Tước múa thương, thương lóe

Khoái đao lăng tử - 3

lên một ánh sáng dữ dội.

Tê Nhất Đao như đã lên cơn điên, y chém đao tới. Triệu Thiên Tước cả giận :

— Người dám phản bội ta-thật là con chó lớn mặt !

Tê Nhất Đao nghiêng rằng không nói cứ chém tới.

Đao phong rít lên ghè rợn.

Triệu Thiên Tước gầm thét rất dữ dội như chưa bao giờ phản nộ đến thế.

Đao pháp của Tê Nhất Đao ra sao, lão đã biết rồi. Lão chỉ không biết tại sao Triệu Thiên Tước lại thay lòng đổi dạ mau đến thế.

Tê Nhất Đao khiến lão bán tín bán nghi, có thật y có gan phản bội lại lão không ?

Nhưng sự thực đang bày ra trước mặt lão.

Ngoài con đường phải tử chiến với kẻ thù này, lão không còn con đường nào khác.

Trong lúc ấy trận chiến ngoài cửa “Duyệt tân lâu” càng lúc càng hỗn loạn bỗng xuất hiện một người mặc bạch y đầu đội một chiếc nón trắng vành rất bí mật. Y phăng phăng đi vào “Duyệt tân lâu”.

Tên bạch y ấy cầm tay một thanh kiếm. Kiếm đã rút khỏi vỏ, bao kiếm cấp ở nách y bằng một loại da báo rất đẹp. Thanh kiếm y cầm chỉ dài một xích bảy thốn nhưng không ai ngăn cản nổi y.

Các võ sĩ Hồ Điệp thành và các kiếm sĩ Bạch chương tiêu cực không ai nhận biết y nhưng tất cả đều có cảm giác giống nhau : tốt nhất là không nên ngăn cản y làm gì. Do đó y liền nhiên bước tới trước cửa phòng Triệu Thiên Tước.

Y chính là Bạch Vô Lăng.

Giang hồ đồn rằng Tề Nhất Đao chỉ biết có hai chiêu đao pháp.

Chiêu thứ nhất chuyên dùng tấn công nào bộ địch nhân.

Chiêu thứ hai là “khâm thủ thức” chuyên tấn công vào cổ tay địch nhân.

Sự thực có thật như thế không ?

Nếu có cơ hội nhìn thấy tình hình y giao đấu với Triệu Thiên Tước mới biết lời đồn ấy là sai.

Tuy Tề Nhất Đao giao đấu với ai khác chỉ trong một đao là đã có thể phân thắng bại, nhưng không phải lần nào tình huống cũng tuyệt đối giống như thế.

Di nhân kỳ sĩ trong thiên hạ nhiều hàng nhà số, có ai thực sự có khả năng chỉ trong một chiêu đã đánh bại được tất cả cao thủ trong thiên hạ ?

Không ai làm được như thế !

Tề Nhất Đao đương nhiên không làm được.

Đáp pháp của y tuyệt không như lời đồn chỉ hai chiêu.

Nếu thực y chỉ biết hai chiêu đao pháp như lời đồn, y đã biến thành người chết rồi.

Hiện nay, y giao đấu với Triệu Thiên Tước, năm xuất thủ đã thi triển liền năm đao thế nào mà đầu của Triệu Thiên Tước vẫn yên ổn ở trên vai, chưa bị tổn hại một chút nào.

Năm đao của Tề Nhất Đao chém vào người Triệu Thiên Tước, chẳng những không khí thế vẫn chưa suy giảm, trái lại đao thế càng hung mãnh, càng lợi hại.

Triệu Thiên Tước gầm lên một tiếng, cương thương trong tay đột nhiên biến thế mau như chớp giạt liên tiếp đâm tới mười lăm thế đều nhắm hướng yết hầu Tế Nhất Dao đâm tới.

Mười lăm thế thương cực kỳ mau lẹ dừng mảnh tức thì áp đao đao thế của Tế Nhất Dao lên.

Quả nhiên Triệu Thiên Tước là một cao thủ.

Tế Nhất Dao bắt đầu thấy sợ.

Sau sáu mươi chiêu, đao y đã hết cách tấn công, chỉ có thể miễn cưỡng tự thủ.

Nhưng sau bảy mươi chiêu, thương pháp của Triệu Thiên Tước càng thêm lợi hại. "Xoẹt" một tiếng, mũi thương chớp nhoáng đâm trúng vai trái Tế Nhất Dao, một tia máu nơi vết thương phun ra liền nhuộm đỏ cả mũi thương.

Cương thương vẫn không dừng lại, chuyển hướng đâm xuống bụng dưới Tế Nhất Dao.

Tế Nhất Dao cười thê thảm. Y đã kiệt lực, ràng y không phải là đối thủ của Triệu Thiên Tước. "Phập" một tiếng, mũi thương đã xuyên xuống bụng Tế Nhất Dao.

Y sắp tắt thở, thu hết tàn lực, y xong nhìn phía Bạch Vô Lăng ú ớ nói :

— Người... nhất định nên tuân thủ lời... thả ra...

Bạch Vô Lăng thở dài :

— Tại hạ không phải là kẻ nuốt lời, người hành động theo lời ta thì nếu hôm nay có chết nơi này cũng có người phụ trách thả con người, người nên an tâm.

Ý của Bạch Vô Lăng là : Người hãy an tâm sống địa ngục, đừng lo cho số phận Tế Duy Trí.

Mặt Tế Nhất Dao trắng dã nhưng miệng lại phun đầy máu. Có lẽ y không thể nào sống được nữa, cuối cùng, y ngã vật xuống đất.

Triệu Thiên Tước quát lên một tiếng lớn.

— Người là ai ?

Mặt Bạch Vô Lãng đã bị vành nón che khuất.

Lão đột nhiên phát hiện người đối diện có một vết sẹo dài trên má.

Bạch Vô Lãng mỉm cười :

— Triệu thành chủ, không lẽ đến bây giờ lão chưa biết ta là ai ?

Im lặng một lúc, họ Triệu mới nói :

— Bạch Vô Lãng ?

Bạch Vô Lãng cười nhạt. Đột nhiên y phát lên cười lớn, đưa tay gạt chiếc nón trên đầu

để lộ ra khuôn mặt đầy vẻ hận thù.

Đúng là Bạch Vô Lãng.

Triệu Thiên Tước cảm thấy bàn tay mình run ưốt mồ hôi :

— Không ngờ qua trận hỗn chiến ba năm trước đây mà người vẫn còn chưa chết !

Y cười lạnh lùng nói :

— Triệu Thiên Tước, thủ đoạn tàn độc của lão tước đây đã đoạt được bí kíp của Bát Tuyệt Thương nhân, lại còn dùng hòa công đánh “Tứ thần quân” Dịch Bất Bình và giết chết vợ con của Bạch Mỗ, lão có nhớ không ?

Triệu Thiên Tước nhợt nhạt đáp :

— Cái ấy chỉ vì phu nhân muốn che chở cho Dịch Bất Bình, dạt dột lấy trứng chọi đá mà thôi... vì sao các người bênh vực Dịch gia đến thế ?

Bạch Vô Lăng quát lớn :

— Nói bậy, Dịch thần quân nghĩa khí thâm trọng, từng ba lần cứu Bạch mỗ khỏi tay bọn ma đầu. Ân đức ấy vợ chồng Bạch mỗ đã có lời thề dù tan xương nát thịt cũng quyết báo đền.

Lão họ Triệu cười gượng :

— Tốt, nói hay lắm.

Bạch Vô Lăng lạnh lẽo nói :

— Thất phu đừng vội đắc ý, Bạch mỗ từng có lời thề trong vòng vài năm sẽ quyết lấy mạng kẻ đánh trộm Dịch gia !

Tiếng cười Triệu Thiên Tước ngưng lại.
Mắt lão rực lửa :

— Phi Thiên Cầu, Thiết Dương đạo trưởng và Hắc Chi Ma phải chăng đều do người giết chết ?

Bạch Vô Lăng cười ha hả :

— Chứ lão nghĩ ai giết nổi chúng ?

Triệu Thiên Tước nghiêng rằng, đột nhiên như phát cuồng, thương xuất chiêu liên nhảm qua ngửa đôi phương đâm tới.

Thương pháp ào ạt, kiếm thế như sao băng.

Võ công của Bạch Vô Lăng ra sao, Triệu Thiên Tước đã có biết qua.

Trước đây hơn ba năm, Triệu Thiên Tước đã dùng mũi đao chém dọc trên má y một đường. Lúc ấy sau khi trúng đao Bạch Vô Lăng lao đảo lui lại máu tuôn ướt mặt. Nhưng vì ngay lúc bấy giờ trong nhà họ Dịch trời tối mù mù nên lão không nhìn rõ Bạch Vô Lăng chết thật hay chưa.

Chuyện ấy cách ba năm nay rồi. Ngày xưa võ công của y cũng bình thường, hôm nay bỗng trở nên một cao thủ kiếm pháp.

Tuy cương thương trong tay Triệu Thiên Tước có dài hơn kiếm Bạch Vô Lăng nhiều nhưng lão không sao tiến kích để chiếm thế thượng phong được.

Triệu Thiên Tước quyết định mạo hiểm tấn công. Nhưng mỗi lần như vậy lão đều không đạt được ý muốn. Càng đánh lão càng giận dữ, sát cơ càng nổi lên muốn thẳng đôi phương ngay lập tức.

Đột nhiên trong kiếm pháp của Bạch Vô Lăng, lão nhìn ra có điểm sơ hở.

Sơ hở này rất nhỏ, chớp mắt đã biến mất.

Triệu Thiên Tước là một tay lão luyện giang hồ, lão hiểu liền bằng cách nào để lợi dụng sơ hở ấy.

Thương pháp của lão vốn hung mãnh bỗng trở từ chậm lại.

Họ Triệu chẳng những lão luyện giang hồ, họ còn là một con cáo tinh ranh.

Lão chờ đợi sơ hở xuất hiện lần nữa rồi sẽ tính một thương trí mạng.

Triệu Thiên Tước không chỉ là một người trong giới võ lâm, lão còn là một con buôn.

Thương pháp của lão sự tính toán buôn bán của lão đều rất chuẩn xác.

Buôn bán không chuẩn xác ắt thua lỗ.

Nhưng thương pháp mà không chuẩn xác có thể mất mạng.

Lão sẽ tính toán lần này ra sao ?

Tóc trên đầu Bạch Vô Lăng bay tung như những bụi cỏ trước gió.

Những kiếm trong tay y không hỗn loạn chút nào.

Một ngàn kẻ giang hồ vô làm nhiều lắm chỉ có hai kẻ có thể nhìn ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của y mà thôi.

Kiểm pháp có sơ hở mà dễ đối phương nhìn ra thì có thể nói là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Khi kiểm pháp của Bạch Vô Lăng lộ ra sơ hở lần thứ hai, Triệu Thiên Tước vẫn chưa lợi dụng cơ hội tấn công.

Lão muốn nhìn rõ thêm lần nữa.

Phải đến khi Bạch Vô Lăng lộ sơ hở lần thứ ba, Triệu Thiên Tước mới không do dự nữa.

Lão tin chắc lần này Bạch Vô Lăng phải tán mạng dưới mũi thương của lão.

"Xoẹt"

Cương thương cất lên, mũi thương đột nhiên nhún chỗ hồ đâm tới.

Mũi thương từ góc độ không ai đoán ra tà hồ đâm tới ngực Bạch Vô Lăng.

Nhưng kiểm thế của y cũng rất lão luyện, y đứng yên cho mũi thương đâm gần tới. Chuyện không xảy ra liền xảy ra.

Đang lúc mũi thương của Triệu Thiên Tước hồ đâm tới áo y, y như một con bạch điều chạy theo mũi thương đang vút tới.

Xoẹt.

Tình thế hoàn toàn biến đổi.

Bạch Vô Lăng kêu một tiếng lạnh, phản thủ hoành kiếm chém ngang lưng Triệu Thiên Tước.

Lão bước ngang ba bước.

Lão bước đã cực nhanh nên kiếm Bạch Vô Lăng chém không trúng, nhưng tức thời lão đã bị đẩy vào thế bị động.

Bạch Vô Lăng liền triển khai kiếm ảnh không chờ đợi lão, kiếm lại xuất kích đánh liên tiếp ba mươi hai chiêu kiếm.

Kiểm và thương chạm nhau bắn ra muôn ngàn hoa lửa.

Mỗi khi Bạch Vô Lăng tấn công một kiếm, Triệu Thiên Tước đều thấy thân hình chấn động mạnh.

Trường thương vốn là loại bá chủ trong các võ khí, uy lực rất lớn, nhưng kiếm của Bạch Vô Lăng không chịu kém chút nào, mấy lần tấn công đều chiếm thế thượng phong.

Triệu Thiên Tước bắt đầu thấy lạnh.

Hơn ba năm trước lão đã từng giao đấu với Bạch Vô Lăng.

Nhưng chuyện mới qua ba năm, Bạch Vô Lăng hình như đã biến thành một người khác.

Kiểm pháp y sử dụng xưa nay Triệu Thiên Tước chưa hề thấy qua bao giờ.

Thương pháp lão không dám chậm nữa. Thương thương của lão đã bị kiếm của Bạch Vô Lăng hoan toàn phong tỏa, và chẳng, mũi kiếm càng lúc càng áp sát gần tới yết hầu của lão.

Lão chỉ còn một phương pháp cứu nguy, ấy là sử dụng ám khí.

Ám khí của lão không nhất định phải dùng tay phóng ra.

Dưới đôi giày lão đang mang trong chân đã ngầm chứa hai mươi bốn mũi ám khí có thể khiến địch nhân chết trong thời gian ngắn nhất.

Cương thương trong tay lão đâm xẹt tới bụng dưới Bạch Vô Lăng.

Thế thương này tuyệt đối không đủ thương được Bạch Vô Lăng nhưng cũng đủ khiến kiếm y

tạm thời chậm lại.

Quả nhiên, kiếm thế của y có hơi chậm lại.

Tức thời, Triệu Thiên Tước như một con báo nhảy vọt lên, chân trái lão đá thẳng vào mặt Bạch Vô Lăng.

Di nhiên thế tấn công này không phải ở chân mà là do để giầy bắn ra liên mười hai độc châm.

Vô công của Triệu Thiên Tước rất tạp nhạp, điều đó người giang hồ nào cũng biết.

Nhưng rất ít người biết lão học được công phu dùng độc châm ám khí của Đường môn ở đất Thục.

Công phu giấu đoạt mệnh châm dưới giầy của lão vốn học được ở bàn lãnh của Đường thập nhị tiểu thủ ở đất Thục.

Mười hai mũi độc châm vô thanh vô tức bắn

khí cự ly của hai người rất gần, Triệu Thiên Tước có cảm giác chắc chắn Bạch Vô Lăng chết ám khí của lão.

Nhưng quái lạ thay người chết vì độc châm ông phải là Bạch Vô Lăng.

Người chết vì độc châm chính lại là Triệu Thiên Tước.

Trong giang hồ có một nguyên tắc mà tuyệt đại đa số đều tuân thủ là : lấy máu trả máu, do người nào cũng rất yếm tâm khi tiêu diệt kẻ thù muốn giết mình. Người đã đối phó với ta thế nào, ta cũng đối phó với người y như vậy.

Triệu Thiên Tước dùng độc châm đối phó với Bạch Vô Lăng, tự tin nắm chắc phần thắng.

Lão không thể tưởng tượng được đối phương đã phóng độc châm đối phó với lão, mà

lại nhanh hơn lão một bước và cũng nhanh hơn một bước, y đã tránh được tất cả độc châm của lão.

Triệu Thiên Tước không giết được Bạch Vô Lăng, trái lại đầu lão trúng ba độc châm sáng bóng của Bạch Vô Lăng. Thần sắc lão thê thảm, hai tay lão nắm ghì lại co giật mờ hồi tuôn ra đầy thân :

— Người... Người luyện được võ công gì... sử dụng... thân pháp gì ?

Bạch Vô Lăng không thèm trả lời. Gương mặt y toát ra một vẻ rất kỳ lạ nửa giống như cười mà lại nửa giống như khóc. Từ gương mặt nửa cười nửa khóc ấy, y rút từ từ trong người ra một quyển sách úa vàng trên bìa mặt viết chỉ chít những dòng chữ li ti.

Nhìn thấy quyển sách mặt Triệu Thiên Tước càng lộ vẻ kinh hoàng :

— Bát tuyệt thân... công bí kíp ?

Bạch Vô Lăng cười lạnh lẽo :

— Năm xưa ngươi cũng dùng trăm phương nghìn kế tưởng đoạt được “Bát tuyệt thân công kíp”, không ngờ “bí kíp” lại lọt vào tay ta, đó điều ngươi không bao giờ tưởng tượng được gì ?

Triệu Thiên Tước có cảm giác trời long đất lở mắt lão mở ra trừng trừng.

Cảnh vật trước mắt lão nhòe đi dần, cuối cùng lão không còn nhìn thấy gì nữa.

Lão cố giữ cho mình khỏi ngã xuống, nhưng chân của Bạch Vô Lăng đột nhiên đã vũ lộng một đường đâm thẳng vào ngực lão.

Tia máu phun vọt ra, ướt đầm cả áo Bạch Vô Lăng.

Thế là cuối cùng y đã báo thù được cho vợ

con y, rửa nhục được cho bạn y là “Túy thần quân” Dịch Bất Bình.

Y lại rút trong người ra một tờ giấy trắng dính đầy bụi và máu, đó là tờ giấy viết mấy hàng chữ bị bôi xóa chỉ có hàng cuối cùng giờ đây cũng đã được máu xóa hẳn. Y tung tờ giấy lên, trong chớp mắt tờ ghi danh sách sát nhân ấy đã bị kiếm y chém ra từng mảnh vụn bay rơi la ta xuống Duyệt tân lâu.

Hải Ma thuyền tiến dần đến gần Y cốc. Dùng hơn mười con ngựa kéo di chuyển một con thuyền vĩ đại là chuyện không phải dễ dàng. Thế nhưng Hạ Dự làm được. Trước sau chỉ mất chưa đến một tháng công phu, cuối cùng Hải Ma thuyền đã từ bờ biển đông đến được Y cốc là nơi nổi tiếng khắp thiên hạ.

Trong Hải Ma thuyền chứa đựng những bí

mật gì ?

Điều đó, trừ Hạ Dự ra e rằng trong thiên hạ không có ai tưởng tượng được.

Khi Hải Ma thuyền đã dừng lại trước Y cốc, tất nhiên trong thuyền vọng ra một điệu sáo rất oán. Tiếng sáo chẳng những oán mà còn khiến người nghe như cảm thấy nghẹt thở như đất đã biến thành thê lương tịch mịch.

Quả là một điệu nhạc thê thiết. Không phải ai cũng có tâm sự đau khổ không thể thổi được khúc sáo bi thương đến như thế.

Trên Hải Ma thuyền ai là người có tâm sự bi thương ?

Khúc sáo ấy hết lại trôi lên một khúc khác, khúc sáo sau lại càng thê lương tịch mịch hơn khúc sáo trước, âm thanh của sáo từ Hải Ma thuyền vọng xuống thê thiết giữa đêm khuya

chàng khác nào tiếng mạ kêu quý khóc.

Trong một khoang thuyền kín đáo hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Khoang thuyền tối đen chỉ có một ánh đèn dầu le lói rất nhỏ soi lên mờ khuôn mặt của người thối sáo, chính là Hải Ma giáo chủ Hạ Dự.

Lúc này cuộc chiến giữa các thủ hạ Hải Ma giáo với các kiếm sĩ Hồ Điệp thành và Y cốc đang kéo dài ác liệt, tại sao Hạ giáo chủ không tham chiến mà lại ở đây thổi khúc sáo bi thương ? Đó là điều đáng để chúng ta phải suy nghĩ.

Bỗng nhiên tiếng sáo dừng.

Đồng thời sắc mặt Hạ Dự trầm xuống. Vì lão vừa thoáng thấy một người phi thân đến.

Long Thành Bích.

Long Thành Bích quả là một người can

đam, và nhiều bản lĩnh. Chàng dám một mình đột nhập Hải Ma thuyền.

Dưới ánh đèn yếu ớt, gương mặt Hạ Dự chẳng giống người sống chút nào, mặt lão giống như một xác chết.

Đột nhiên lão ho mấy tiếng như sắp bật ngã. Trong bóng tối mù mù, Long Thành Bích phát ra tiếng cười nhỏ :

-- Hạ giáo chủ, lão không vui đón ta ư ?

Hạ Dự trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài :

— Thiên hạ rất ít ai dám vào Hải Ma thuyền, nhưng ngươi là một trong số ít ấy.

Chàng điềm nhiên :

— Cám ơn giáo chủ, nhưng mục đích của tại hạ, tuyệt không giống những người khác.

Hạ Dự đưa mắt nhìn chàng, còn chàng lại

đưa mắt nhìn quanh khoang thuyền đặt sẵn từng dây thùng gỗ. Trên dây thùng gỗ ấy là một chiếc quan tài bằng ngọc thạch điêu khắc rất tinh xảo.

Quan tài bằng ngọc !

Hạ Dự vẫn an nhiên ngồi im. Đột nhiên lão hỏi :

— Người bây giờ đã nhìn rõ chưa ?

Chàng hít một hơi, cảm thấy trong người rướm rướm mồ hôi.

Hạ Dự là giáo chủ Hải Ma giáo, đương thời là một cao thủ võ công thâm hậu đến khó đoán định bản lãnh siêu tuyệt của lão, nhưng cái khiến chàng sợ toát mồ hôi chính là cái quan tài bằng ngọc và từng dây thùng gỗ xếp đều đặn trong khoang thuyền.

Hạ Dự cười lạnh lẽo :

— Giang hồ đồn rằng, tuyết dao lông tù là

người thông minh tuyệt đỉnh, bây giờ có lẽ người đã hiểu rõ ràng mọi chuyện rồi ?

Chàng chậm chậm gật đầu.

Trầm mặc hồi lâu, chàng hỏi :

— Lãnh Bích Kiều bao giờ mới chết ?

Hạ Dự nhìn cổ quan tài đáp chậm :

— Nhiều nhất là nửa năm nữa.

Chàng nói :

— Bà ta trúng chất cực độc “Hạ nhai xà diễm” mà lại không có “Hạ nhai xà vĩ thảo” giải độc, thực là đại bất hạnh.

Hạ Dự cười lớn :

— Bất hạnh ? Người bảo rằng nàng đại bất hạnh ?

— Xét về bà ta thì rõ ràng đại bất hạnh, nhưng xét về các người khác mà nói thì là vạn

hạnh.

— Lời người nói thật là minh bạch.

Chàng mỉm cười :

— Ta lừa lão làm chi, đó là sự thực.

Hạ Dự bỗng hỏi :

— Người biết ai là người bán giáo chủ thù hận nhất không ?

— Chắc là Thời Cửu Công.

— Còn ai nữa ?

— Tất cả những người trong Y cốc.

Hạ Dự không nói gì nữa. Trong ánh mắt của lão rục lên tia sát khí.

Long Thành Bích liếc mắt về một góc khoang thuyền, ở đó chàng phát giác ra một cánh cửa gỗ.

Sau cánh cửa gỗ ấy có những gì ? Chắc hẳn phải là điều gì bí mật lắm ?

Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh. Chàng đã đoán ra ở trong những thùng gỗ xếp đều đặn kia chứa đựng những gì rồi. Cuối cùng, không thể nhịn được, chàng hỏi Hạ Dự :

— Trên thuyền này tất cả có bao nhiêu thùng gỗ ?

Hạ Dự cười ha ha :

— Người đoán thử xem.

— Một ngàn ? Hay hai ngàn ?

Hạ Dự vẫn cười :

— Một hai ngàn làm sao đủ ta sử dụng ?

Rồi lão gơ tay chỉ dãy thùng gỗ, chậm chậm xếp :

— Số thùng gỗ kia, không nhiều nhưng

không ít, chỉ đủ số ta cần tiêu diệt hảo thủ Y cốc và Hồ Diệp thành thôi.

Long Thành Bích lạnh người. Dù số cần là bao nhiêu ? Phải chăng là một vạn ? Chàng lại hỏi liền :

— Phải chăng là một vạn ?

— Không sai, số hòa được này đại khái đủ làm cho Y cốc tan ra từng mảnh vụn phải chăng ?

Lão nói xong cười ha hả rất lớn. Long Thành Bích cũng muốn cười, nhưng chàng cười không nổi, té ra trong lòng những chiếc thùng gỗ ấy chứa đầy hòa được có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Hiện nay, Hải Ma thuyền đã dừng lại trước Y cốc. Chiếc Hải Ma thuyền này, không còn ngờ gì nữa, chính là một kho thuốc nổ vĩ đại.

Nếu chiếc thuyền này phát nổ hậu quả sẽ sao ?

Long Thành Bích không dám nghĩ tiếp.

Tuyệt đối chàng không phải là người sợ chết.

Nếu sợ chết, chàng đã không dám đơn độc trên chiếc Hải Ma thuyền này.

Cuối cùng điều bí mật của Hải Ma thuyền bị chàng phát giác, nhưng có điều chàng còn nghi vấn : chẳng lẽ Hạ Dự lại chịu chết cùng với toàn bộ Y cốc nếu Hải Ma thuyền phát nổ ?

Điều nghi vấn trong lòng chàng, Hạ Dự cũng đoán biết được, hần hỏi :

— Nghe nói người là một kẻ đa tình ? Nếu như đối lại, thí dụ trong cổ quan tài ngọc này là xác chết của Đường Trúc Quyền người có báo thù cho nàng không ?

Chàng khinh bỉ :

— Hai việc ấy khác nhau, Đường Trúc Quyền là một nữ tử thuần khiết, khả ái, còn Lãnh Bích Kiều là một người...

Lão nổi giận :

— Đừng nói tiếp nữa !

Chàng nhún vai :

— Lãnh Bích Kiều chết dưới tay Hoàng Sơn ngũ độc, có quan hệ gì tới Y cốc ?

— Nhưng nếu Y cốc chịu cứu chữa nàng, làm sao nàng chết được ?

Chàng đáp :

— Đó chính là quả báo có gì đáng lạ. Chỉ là Bích Kiều ngày xưa tàn bạo thái quá, lạm sát không ít người vô tội.

Hạ Dự càng phẫn nộ :

— Người tức khắc rút đi đi !

Chàng lạnh lùng :

— Ta quyết không rời khỏi đây.

— Người không muốn sống ư ?

— Trái lại nếu rời khỏi đây là bước vào vòng chết.

Hạ Dự giật mình :

— Nói vậy là sao ?

Long Thành Bích lạnh lẽo cười :

— Lão đã quyết tâm chết với tất cả quần hùng trong Y cốc chứ gì ?

Mặt Hạ Dự biến sắc khó coi.

Chàng lại nói :

— Lão biết rằng với lực lượng Hải Ma giáo chưa chắc lão đã thắng được quần hùng Y cốc và

Hồ Điệp Thành nên bày ra âm mưu cho nổ hòa được để tất cả cùng chết. Âm mưu ấy thật đáng sợ.

Lão lạnh lùng :

— Người cứ nói tiếp xem sao.

— Hiện tại thuyền đã ở trước Y cốc, tất cả mọi anh hùng hào kiệt của Y cốc và Hồ Điệp Thành đã bao vây thuyền chất nổ này rồi.

Lão cười ha hả :

— Trừ người ra không ai biết thuyền này chứa chất nổ đâu !

— Lão muốn tất cả cùng chết hết, kể cả những đệ tử của Hải Ma giáo của lão phải không ?

Hạ Dự cười điên cuồng :

— Người không đồng ý với ý định của ta ?

Lão cười lên như điên. Chàng gần giọng :

— Lão chỉ là một tên ngông cuồng !

— Rất tiếc hiện nay không có bất cứ ai có thay đổi âm mưu của ta, kể cả người cũng

Lão vừa nói vừa vươn tay chụp lấy chiếc đèn.

Tốc độ vươn tay của lão không chậm, y như một con báo vươn móng vuốt chụp về phía trước. Nhưng lão không chụp được chụp chiếc đèn đầu vì cùng một lúc, lưỡi tuyết dao bên lưng Long Thành Bích đã vọt tới.

Tay Hạ Dự tung ra đã là mau nhưng thu lại cũng rất mau, nếu lão thu tay chậm chỉ nháy mắt đã bị dao chàng chém đứt rồi.

Đường dao ấy của chàng rất quan yếu, vì nếu để chiếc đèn lọt vào tay Hạ Dự tình huống

sẽ cực kỳ nguy hiểm. Chung quanh khoang thuyền này lúc nào cũng chất đầy hỏa dược, chỉ cần một mồi lửa nhỏ tức thì toàn bộ Y cốc sẽ cùng với thuyền này nổ tung ra từng mảnh vụn.

Một vụn thùng thuốc nổ có thể giết hại bao nhiêu người ?

Chàng không dám tưởng tượng, chàng biết đang lúc này quần hùng đã vây chặt xung quanh Hải Ma thuyền nên cự ly của hai bên rất gần nhau, hỏa dược nếu phát nổ, chắc chắn không ai có cơ hội thoát chết.

Ánh đao chớp lên tỏa ra tuyết rụng...

Trong tay Hạ Dự đang cầm sẵn cây sáo màu lục, đây là cây sáo mà trên giang hồ chỉ có sáu cây mang tên là "lục lâm đệ nhất địch", nó dài hai xích tám thốn nhưng khi đánh ra lại dài ra một đốt nữa thành ba xích sáu thốn.

Sáo rít lên một tiếng, trong sát na tấn công mười lăm chiêu. Tốc độ của mười lăm chiêu này nhanh khó ai tưởng tượng nổi.

Nhưng động tác của Long Thành Bích cũng lưu luyến cực điểm vì chàng biết được cuộc đấu này đang những quan hệ đến an nguy của Y cốc mà quan hệ đến tính mạng của hàng ngàn người.

Hạ Dự cười một tiếng lạnh đột nhiên lùi về

Thì ra lão có ý định nhắc từng thùng hỏa dược ném về phía có ánh đèn. Chỉ cần bất cứ thùng hỏa dược nào phát nổ hậu quả sẽ vô cùng kinh dị. Nhưng kế hoạch dự định của lão không thành công. Khi lão ném thùng thuốc nổ đầu tiên trúng ánh đèn, không hiểu tại sao nó không phát nổ, trái lại còn đèn tắt luôn ngọn đèn.

Khoang thuyền lập tức tối đen như mực.

Không ai còn có thể trông thấy gì nữa.
Trận đấu vì vậy càng thêm ác hiểm.

Giữa lúc đêm tối ấy bỗng vọng lại những
tiếng động lớn.

Hỏa dược phát nổ chẳng ?

Không, hỏa dược không phát nổ mà là tuyết
dao của Long Thành Bích và lục lâm đệ nhất
dịch của Hạ Dự chạm nhau văng ra xa.

Trong đêm tối, cả hai đều lặng lẽ xuất
chương. Tiếng động ấy là do song chương chạm
nhau phát ra một tiếng "Um" rung chuyển.

Sau tiếng chương ấy, trong khoang thuyền
trở về với cảnh yên lặng không có một âm thanh
nào khác.

Chỉ còn duy nhất tiếng thở của hai người.

Dần dần tiếng thở càng trở nên gấp gáp.

Lần giao chương ấy kết quả ra sao ?

Khi hoàng hôn vừa xuống, Hải Ma thuyền
vào Y cốc.

Trận hỗn chiến bùng nổ ngay lúc ấy.

Kiểm pháp của Oanh Vũ Đạt rất nguy dị.

Nhưng kiếm pháp của Tư Mã Huyết cũng
diệu khó lường.

Kiểm pháp của hai người mới thoát nhìn
như đùa giỡn, chỉ có hạng đại danh kiếm
mới thấy được thế nào là hung hiểm, chỉ cần sơ
sẩy trong đường tơ kẽ tóc đôi phương sẽ tăng
mạng liền, thắng hay bại chỉ xảy ra trong nháy
mắt.

Trước khi gia nhập Hải Ma giáo, Oanh Vũ
Đạt đã từng giết không dưới mười tên sát thủ
cao cường nhất. Bởi vậy, Tư Mã Huyết tuy có

hiệu là "sát thủ chi vương" nhưng trước khi trận đấu bắt đầu Oanh Vũ Đạt không coi đối thủ vào đâu.

Chỉ đến khi giao thủ y mới biết bản lãnh Tư Mã Huyết khác hẳn các đối thủ mà y đã từng đụng độ. Y cứ tưởng chỉ cần xuất thủ một chiêu bất ngờ là đủ hạ đối phương rồi.

Giờ đây y mới biết mình lầm.

Nhưng khi y kịp tỉnh ngộ thì thanh Bích Huyết kiếm của Tư Mã Huyết đã sắp đâm trúng ngực y.

Oanh Vũ Đạt trợn trừng hai mắt, nét mặt liên hồi co giật.

Máu, từ ngực y máu chậm chậm chảy xuống.

Xoay kiếm trở ngực vào bao, thần thái của Tư Mã Huyết vô cùng lạnh lẽo.

Lực lượng của Hải Ma giáo tưởng chừng vô cùng mạnh.

Nhưng mà, các cao thủ của Y cốc và Hồ điệp Thành kết hợp, lại có thêm sự trợ thủ của Tư Mã Huyết, Đường Trúc Quyền và Vệ Không không khiến Hải Ma giáo hết sức lo lắng.

Cho đến khi màn đêm sắp buông hẳn xuống, thế lực thất bại của Hải Ma giáo đã hiện ra, tuy vậy trên Hải Ma thuyền vẫn còn không ít cao thủ.

Long Thành Bích đột nhập vào Hải Ma thuyền rồi biến mất dạng chưa thấy trở về. Đường Trúc Quyền rất lo lắng.

Còn Vệ Không Không đang bận trợ lực với Hứa Khiêu Chi trong Y cốc.

Trong trận chiến tại rừng trúc, Thời Cửu

Công đã trúng một dao vào ngực phải. May mà vết dao ấy không lấy gì làm sâu nếu không dè nhất thần y đã tán mạn rồi. Phạm vi cuộc chiến bây giờ đã dần dần thu nhỏ. Hải Ma giáo đã biến thành mục tiêu tấn công trọng yếu. Người chủ sủy cuộc tấn công bây giờ đương nhiên là cốc chủ Hứa Khiếu Chi.

Hải Ma thuyền lập tức biến thành bãi chiến trường. (1)

Nhìn Đường Trúc Quyền tuy có vẻ mập mạp nhưng tốc độ khinh thân của y lên Hải Ma thuyền thực mau không ai bằng. Vừa đặt chân xuống thuyền, lập tức y bị tập kích ở hai bên tả hữu bởi hai lão nhân áo đỏ.

Chương lực của hai lão nhân vô cùng hùng hậu, chương chưa đến, hai luồng chương phong nóng rực đã chụp xuống đầu Đường Trúc Quyền.

Y "ôi chà" một tiếng, thân hình lập tức vọt

không văng ra xa hai trượng. Chương thế của lão nhân tức thì biến. Rất tiếc hai lão nhân có một người hơi chậm, ấy là vì sau lưng Đường Trúc Quyền đã có "Sát thủ chi vương" Tư Mã Huyết.

Sát tính của Tư Mã Huyết nổi dậy, Bích Huyết kiếm trong tay gã như chiếc cầu vòng vung thẳng vào đầu trái của một lão nhân áo đỏ đâm xuống.

Lão nhân này chỉ lo đối phó với Đường Trúc Quyền, không ngờ bị mũi kiếm đâm tới. Khi lão vừa kịp nhận ra kiếm ảnh Bích Huyết đâm thì từ đầu lão đã bị đâm xuống.

Lão nhân áo đỏ kia vừa khinh sợ vừa phản nộ vội vàng thi triển tuyệt chiêu tay trái vung ra, mười hai mũi phi tiêu phân ra thành ba hàng bắn tới người Tư Mã Huyết.

Tư Mã Huyết cười lạnh múa kiếm.

Một loạt tiếng "ding ding đang đang" vang

lên, mười hai mũi phi tiêu bị đánh rơi xuống. Lão nhân đột nhiên kêu lên quái dị. Té ra “ngũ tuyệt chi” của Đường Trúc Quyền đã cấm pháp vào lưng gã. Tư Mã Huyết không buông tha, đâm bồi thêm một kiếm nữa. Thế là trước sau hai lão nhân áo đỏ cùng chết.

Họ là ai vậy ?

Lúc ấy chưa ai biết.

Đến khi cuộc chiến hoàn toàn kết thúc mới có người nhận ra thân thế họ.

Té ra cả hai lão là đại trưởng lão của Tiềm kinh đường Hải Ma giáo.

Tiềm Kinh đường không có đường chủ, hai lão áo đỏ này khi xưa là tả hữu ma sứ ở Tiềm kinh bang. Võ công của tả hữu ma sứ không phải là kém, nhưng họ không thể nào sống nổi dưới thế liên thủ hợp kích của Đường Trúc Quyền và Tư Mã Huyết.

Cao thủ Hải Ma thuyền không ít. Hải hành đường, Phi đạo đường, Thủy ma đường và Tam tiên đường còn rất nhiều cao thủ hiện đang ở mặt ở đây.

Hứa Khiếu Chi chưa kịp lên thuyền đã bị đường chủ Thủy Ma đường chặn lại ác đấu.

Còn Vệ Không Không vừa giết Hải thành đường chủ Bốc Thế Khang.

Trận chiến quả là kinh dị.

Trong khoang thuyền tối om bỗng nhiên ló lên ánh lửa. Ánh sáng tuy không phải là sáng rõ nhưng đủ khiến Long Thành Bích phát run.

Ánh sáng lơ mờ khả dĩ có thể thấy đại khái.

Nếu ánh lửa này rơi trúng vào thùng hòa được, tất cả người trên Hải Ma thuyền và Y cốc liền tan tành trong chớp mắt. Chàng và Hạ Dự trong bóng đêm vừa đối chường thì triển nội

công, kết quả là “lương bại câu thương” (hai bên đều bị trọng thương).

Nội công của Hạ Dục cực kỳ tà môn, còn Long Thành Bích tuy đã luyện thành “long tâm thành quyết” nhưng không thể đột nhiên khắc chế nổi đối phương nên qua chút thời gian cố cầm cự hai người đều kiệt sức, cuối cùng hai người đành phải rời chuồng nhau ra. Nếu hai người còn cố chống đầu tiếp, ắt cả hai đều thoát khí chết hết. Long Thành Bích thà chết nhưng không thể buông tha Hạ Dục còn Hạ Dục đã biến thành kẻ điên cuồng muốn tất cả : Hải Ma thuyền, Hồ Điệp Thành kiếm sĩ, Y cốc cao thủ, đều chết hết.

Tuy Hạ Dục đã bị trọng thương nhưng lão vẫn gắng gượng móc trong người một mồi lửa đánh lên.

Dưới ánh sáng và mặt Hạ Dục biến màu xám xịt.

Long Thành Bích quát :

— Lão đừng vọng động.

Hạ Dục cười khục khặc :

— Bản giáo chủ đã... quyết làm... không bao... giờ thay đổi...

Đột nhiên Long Thành Bích nhìn thấy thanh phong tuyết đao.

Thanh đao ấy nằm bên trái sau lưng lão Hạ Dục.

-Lão cất tiếng cười tiếp, nhưng tiếng cười đã như nhọc lắm rồi. Lão loạng choạng bước đến, chỗ đặt những thùng thuốc nổ. Trong tay lão vẫn là đóm lửa vừa đốt cháy lên. Chỉ cần đóm lửa này quảng trúng bất cứ thùng nào tất cả lập tức biến thành cát bụi.

Hạ Dục vẫn còn có thể hoạt động được nữa dù lão bị trọng thương. Nhưng lão cứ tưởng Long Thành Bích không còn động đậy được nữa vì

trọng thương.

Rất tiếc là lão lại lằm lằm nữa. Long Thành Bích lúc ấy đúng là đang bị trọng thương, khi Hạ Dự cầm đóm lửa đến gần những thùng hóa được xương cốt chàng gần như tề liệt. Nhưng sau khi đột nhiên phát hiện phong tuyết đao, ý chí cầu sống của chàng nổi lên kịch liệt, ý chí cầu sống giúp cho chàng hầu như hoàn toàn sống lại.

Hạ Dự sắp ném đóm lửa vào thùng hóa được, chỉ cần đóm lửa di động sát gần một thốn nữa thôi...

Ngay lúc ấy Hạ Dự bỗng cảm thấy toàn thân run rẩy, đóm lửa trong tay lão rơi xuống đất.

Đóm lửa tắt ngấm.

Lão giơ tay ôm lấy đầu. Trong đêm đen lão chỉ biết đầu lão ướt đầm mồ hôi lạnh.

Trong lòng lão cũng thấy lạnh run.

Kế hoạch của lão đã gần đến thành công thì thất bại, triệt để thất bại. Lão ngã vật xuống. Long Thành Bích cũng ngã xuống.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Lần này người thụ thương nặng nhất là Long Thành Bích, người đầu tiên nhìn thấy chàng là Tư Mã Huyết, y tưởng chàng đã chết đi.

Rất may còn có y cốc chủ nhân Hứa Khiếu Chi. Chỉ cần còn thở, Hứa Khiếu Chi vẫn còn cứu được. Người phụ trách trị thương cho chàng là Thời Cửu Công.

Sau trận thảm chiến ấy, toàn bộ Hải Ma huyền tiêu tán nhưng đại đa số cao thủ trong Hồ Điệp Thành cũng đã hy sinh.

Triệu Thiên Tước chết trong “Duyệt tân lâu” không rõ ràng ai giết.

Đại cữu của Bạch Vô Lăng đã báo, từ đó y qui ẩn rừng sâu, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa.

Nhưng Long Thành Bích thì trái lại, thương thế của chàng chưa khỏi hẳn chàng liền âm thầm ra đi, không biết chàng đi đâu

Trận chiến sau cùng đã kết thúc, mộng thống trị vô lâm của Địa Ngục Tiêu Cục, Vô Dịch Môn và Hải Ma thuyền đã hoàn toàn thất bại, các môn phái trong vô lâm vô cùng hân hoan vì bọn tà ma đã bị tiêu diệt, vô lâm đã trở lại thanh bình hoan lạc.

